ORDYNACJA PODATKOWA

ORDYNACJA PODATKOWA

z dnia 15 marca 1935 r.

wraz

ze zmianami z dnia

14. I. 1936 r.

i rozporządzeniem wykonawczem

Opracował
Tadeusz Rzepecki

WYDZIAŁOWA BIBLIOTEKA PRAWNICZA U.J.
XI-1936-004

Poznań 1936

Księgarnia Wł. Wilak

USTAWA O

OCHRONIE LOKATORÓW

Nowy tekst obowiązujący od 1 grudnia 1935 r.
oraz dekrety o

OBNIŻENIU KOMORNEGO

i o

PODATKU OD LOKALI

Opracował i wstępem zaopatrzył
Dr. T. RZEPECKI

Wydanie III.

Cena 0,90 zł.

Poznań 1936

Wydawnictwo Księgarni Wł. Wilak

Poznań, ul. Podgórna 10, — P. K. O. 201.355.

ORDYNACJA PODATKOWA

ADWOKAT
Lechowicz
panem —

WPS–5.413

Z. C. 30. I. 86

Wydz. Bibl. Prawnicza
1806141973

DRUKARNIA DZIENNIKA POZNAŃSKIEGO S. A.

jednolity tekst ust. poz. 346/34 - 134/36

ORDYNACJA PODATKOWA

USTAWA
Z DNIA 15. III. 1934 (DZ. U. R. P. Nr. 39, POZ. 346) WRAZ ZE ZMIANAMI WPROWADZONEMI DEKRETEM PREZYDENTA RZP. Z 14. I. 1936 (DZ. U. R. P. Nr. 3, POZ. 13) WRAZ Z

ROZPORZĄDZENIEM WYKONAWCZEM

MINISTRA SKARBU
Z DNIA 19 WRZEŚNIA 1934 r. O WYKONANIU ORDYNACJI PODATKOWEJ
(DZ. U. R. P. Nr. 91, POZ. 821)

OPRACOWAŁ
DR. TADEUSZ RZEPECKI

POZNAŃ 1936

Księgarnia Wł. Wilak

WYDZIAŁOWA BIBLIOTEKA PRAWNICZA
UNIWERSYTETU JAGIELLOŃSKIEGO

NR INWENTARZA
40571
SYGNATURA
XI-1936-004

ZMIANY W ORDYNACJI PODATKOWEJ WPROWADZONE PRZEZ DEKRET Z 14 STYCZNIA 1936 R.

Ordynacja podatkowa z 15 marca 1934 r. (Dz. U. R P. Nr. 39/34, poz. 346) weszło w życie z dniem 1-szym października 1934 r. Roczny okres jej obowiązywania wykazał, że swój główny cel usprawnienia i uproszczenia administracji skarbowej spełniła zadawalająco. Jednakże w praktyce okazało się, że ordynacja ma braki i wady. W drodze dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3/36, poz. 13) dokonano zmiany szeregu artykułów oraz dodano nowe. Szereg zmian jednak pogarsza dotychczasowe uprawnienia podatników.

Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z 14 stycznia 1936 r. wprowadził następujące ważniejsze zmiany w ordynacji:

POSTANOWIENIA WSTĘPNE. Wobec zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzplitej o rozbudowie miast i opodatkowaniu placów budowlanych od 1-go stycznia 1936 według przepisów dekretu z 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (art. 6, pkt. 4b) — (Dz. U. R. P. Nr. 3/36, poz. 14) w ordynacji opuszczono podatek od placów budowlanych (art. 1 pkt. 4 i art. 8).

WŁAŚCIWOŚĆ WŁADZ. Wprowadzono nowy przepis, który umożliwia władzom skarbowym poruczyć wymiar niektórych podatków nie tylko samorządom

terytorjalnym lecz i gospodarczym oraz organizacjom publiczno-prawnym lub dobrowolnym organizacjom zawodowym, przyczem zniesiono wynagrodzenie 1.5% dla gmin za zbieranie danych ewidencyjnych (art. 53 i 54) a natomiast uprawniono Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych do ustalenia wynagrodzenia w drodze rozporządzeń (art. 97 i art. 2 dekretu).

WŁAŚCIWOŚĆ MIEJSCOWA. Dla podatku dochodowego od uposażeń (za wyjątkiem emerytur) właściwość miejscową władz skarbowych określono według miejsca zatrudnienia pracowników, a nie według miejsca, gdzie następowała wypłata uposażeń, przyczem miejscem zatrudnienia jest stałe miejsce pracy pracownika (art. 15).

KOMSJE I SEKCJE ODWOŁAWCZE. Komisjom odwoławczym odebrano ustalanie norm szacunkowych i orjentacyjnych; będą one je tylko opinjować, a normy ustalać będzie Minister Skarbu po wysłuchaniu opinji samorządów gospodarczych (art. 32 § 1).

WYMIAR PODATKÓW I ZBIERANIE DANYCH EWIDENCYJNYCH. Obowiązek dostarczania przez posiadaczy mieszkań właścicielom domu wykazów osób zamieszkałych w dniu 15 grudnia, wieku, źródeł dochodu i stosunku do posiadacza mieszkania celem przesłania ich urzędom skarbowym wprowdaza § 3 art. 58, a zmianie redakcyjnej uległy § 1 i 2 art. 58 odnośnie obowiązku właścicieli domów dostarczenia władzom skarbowym wykazów lokali i czynszów.

OBOWIĄZKI URZĘDÓW I PŁATNIKÓW W POSTĘPOWANIU PRZYGOTOWAWCZEM. Nową rozszerzającą redakcję otrzymał art. 60 o dostar-

czaniu danych na żądanie władz skarbowych, potrzebnych dla wymiaru podatków. Natomiast zniesiono słusznie art. 62, 63, 64 i 65, które wymagały donoszenia władzom skarbowym przez nabywcę o nabyciu prawa własności lub użytkowania gruntu, o zmianach użytkowania, a przy nieruchomościach budynkowych o ich nabyciu względnie o każdej zmianie komornego, nakazując jedynie właścicielom domów zawiadamiać urzędy skarbowe w ciągu 30 dni o zmianach w osobach najemców (art. 66). Również ustaje obowiązek zawiadamiania władz skarbowych o założeniu przedsiębiorstwa lub zajęcia, podlegającego opodatkowaniu i to przed rozpoczęciem (skreślenie art. 67 i 68), gdyż przez wykupno patentu władza skarbowa zostaje już o tem uwiadomioną.

ZEZNANIA PŁATNIKÓW PRZY WYMIARZE. Termin składania zeznań o dochodzie i obrocie przesunięto dla osób prawnych z 1 czerwca na dzień 1 maja (art. 75).

OGLĘDZINY I LUSTRACJE PRZEDSIĘBIORSTW. Przy lustracji płatnicy obowiązani są obecnie okazywać na żądanie nie tylko księgi handlowe i zapiski lecz i księgi gospodarcze i dokumenty, a ordynacja w przypadku uzasadnionego przypuszczenia, że są one nierzetelne lub mogą być przez podatnika przerobione lub usunięte upoważnia lustratora do zabrania ich do lokalu władzy skarbowej na okres najwyżej 30 dni (art. 82).

KSIĘGI HANDLOWE I GOSPODARCZE. Za prawidłowe księgi uważa się również księgi gospodarcze właścicieli domów i wolnych zawodów, o ile są prowadzone według zasad, ustalonych przez Ministra

Skarbu po zasięgnięciu opinji właściwego samorządu gospodarczego (art. 87 § 2).

Odpis protokółu badania ksiąg musi być doręczony podatnikowi, natomiast termin złożenia oświadczenia tegoż w wypadku braku zgody z ustaleniem skrócony został z 14-tu na 7 dni (art. 92).

USTALENIE PODSTAW WYMIARU. Zniesiono rozporządzenie Min. Skarbu i Min. Rolnictwa z 29 września 1934 r. o wykonaniu art. 97 i 104 ordynacji (Dz. U. R. P. Nr. 91/34, poz. 822) o sposobie ustalania podstaw wymiaru i obliczania podatku gruntowego dla województw środkowych i wschodnich, ustalając w art. 97, że tryb postępowania wymiarowego i odwoławczego i sposób zawiadamiania płatników o podstawie i wysokości podatku gruntowego określi osobne rozporządzenie.

PŁATNOŚĆ PODATKU. Pobieranie podatków wymienionych w art. 1 oraz zaliczek może Minister Skarbu zlecić władzom, organizacjom publiczno-prawnym i dobrowolnym organizacjom zawodowym (art. 103 § 1a); nakazy płatnicze winny być doręczone podatnikom na 30 dni (zamiast 14) przed upływem ustalonego terminu płatności (art. 103 § 3), o ile poszczególne ustawy inaczej nie stanowią.

WNOSZENIE ODWOŁAŃ i ZAŻALEŃ. Podczas gdy dotychczas od wszelkich postanowień władz wymiarowych mogły być wnoszone zażalenia, to art. 109 § 2 nie zezwala na odrębne zażalenia od postanowień w toku postępowania wymiarowego, dopuszczając zaskarżenie tychże jedynie w odwołaniu od wymiaru podatku. Przy poborze podatku w drodze potrąceń lub inkasowania można wnieść do urzędu skarbowego

w ciągu 30 dni podanie o sprostowanie dokonanego niesłusznie potrącenia, podczas gdy poprzednio uzyskiwało się to tylko w drodze odwołania (art. 110 § 2), co trwało dłużej.

Odwołanie musi zawierać konkretne zarzuty, wskazanie, w jakim kierunku żąda się zmiany oraz podawać środki dowodowe (art. 112).

PRAWA PŁATNIKÓW W POSTĘPOWANIU ODWOŁAWCZEM. Dodany został ustęp w art. 116, — cofnięcie odwołania wymaga zgody władzy wymiarowej, o ile odwołanie nie zostało jeszcze przesłane do władzy odwoławczej.

UPRAWNIENIA URZĘDÓW SKARBOWYCH DO ROZSTRZYGANIA ODWOŁAŃ. Podczas gdy urzędy skarbowe nie mogły dotychczas załatwiać we własnym zakresie odwołań w sprawie świadectw przemysłowych, o ile miało nastąpić zmniejszenie kwoty poniżej zł 300, to obecnie przez skreślenie § 2 art. 118 przyznano im to uprawnienie. Gdy płatnik nie zadowoli się orzeczeniem urzędu skarbowego odnośnie zniżenia wymiaru, to może żądać rozpatrzenia jego odwołania przez władzę wymiarową, a nie potrzebuje wnosić nowego odwołania (art. 118 § 3).

PRZEDAWNIENIE PRAWA ŚCIĄGNIĘCIA NALEŻNOŚCI PODAATKOWYCH. Przedawnienie prawa ściągnięcia podatku następuje po 5 latach, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności, przyczem art. 130a podaje przepisy o przerwaniu biegu przedawnienia, przyczem przedawnienie nie pozbawia Skarbu Państwa prawa uzyskania zaspokojenia, o ile należność podatkowa jest zabezpieczona hipoteką, w rejestrze lub zastawem.

NADPŁATY I ZWROTY PODATKOWE. Podczas gdy dotychczas sumy nadmiernie pobrane od podatnika podlegały przy zwrocie oprocentowaniu (4%), to przez wprowadzenie w przepisach przejściowych art. 208 b. postanowienia, że przepisy art. 131 § 4 w sprawie oprocentowania nadpłat nie dotyczą kwot nadmiernie lub nienależnie wpłaconych przed wejściem w życie ordynacji, uniemożliwione zostało oprocentowanie nadpłat z okresu przed 1 października 1934 r.

ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA PODATEK. Dekret wprowadza solidarną odpowiedzialność za podatek dochodowy nabywcy majątku osoby prawnej wraz ze zbywcą, przypadający na dochód z majątku, osiągnięty przed nabyciem oraz członków rodziny za część należnego podatku dochodowego, przypadającego stosunkowo na ich dochód, opodatkowany łącznie z dochodem głowy rodziny oraz rozszerza solidarną odpowiedzialność małżonka i krewnego oraz powinowatego za podatek dochodowy na przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe w wypadku ich nabycia (art. 134), a ponadto rozciąga solidarną odpowiedzialność na użytkownika i dzierżawcę nieruchomości gruntowej i budynkowej (art. 136a). Przepisy te zostały włączone do ordynacji z rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 24 września 1924 r. o odpowiedzialności solidarnej za naruszenie przepisów podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 85/34, poz. 765) [art. 5 dekretu].

ZABEZPIECZENIE NIEWYMIERZONYCH NALEŻNOŚCI PODATKOWYCH. Dekret wprowadza nowy dział (VI, art. 140a) o zabezpieczeniu należności za świadectwa przemysłowe na skup, handel wędrowny, ruchomy i zajęcia przemysłowe na towarach

płatnika lub innym majątku w chwili sporządzenia protokółu, stwierdzającego przestępstwo nieposiadania patentu względnie wykupna o niższej cenie, niż przewiduje taryfa.

DORĘCZENIA. Za doręczenie pism przyznaje się gminom wiejskim wynagrodzenie 6 groszy od każdego pisma (art 151 § 3), znosząc wynagrodzenie 1.5% wpływów z tytułu podatków objętych ordynacją.

PRZEPISY KARNE. CZĘŚĆ OGÓLNA. W tym dziale wprowadzono największą ilość zmian. Kary za przestępstwa podatkowe dzielą się na areszt i grzywnę (art. 101) kasuje się podział na areszt i karę grzywny. Między innemi dekret zabrania zamieniać na areszt grzywny za niewykonanie wezwań, poleceń lub żądań władz skarbowych (art. 162 § 3), wprowadza odpowiedzialność solidarną za grzywny nałożone na zastępcę płatnika (pełnomocnika, zarządcę, pracownika) zastępującego osobę fizyczną lub prawną (art. 171a), grzywny, orzeczone prawomocnie przed śmiercią obwinionego są ciężarem spadku (art. 175 § 2) oraz znosi uprawnienie Ministra Skarbu do odraczania, rozłożenia na raty, umorzenia grzywien w razie zagrożenia egzystencji gospodarczej skazanego lub w wypadku nieściągalności (art. 178)

PRZEPISY KARNE. CZĘŚĆ SZCZEGÓŁOWA. W rozdziale tym złagodzono dotychczasowe wysokie sankcje karne, zmniejszając grzywnę za niewykupienie patentu lub niższej kategorji zamiast od jedno do dwudziestokrotnej kwoty uszczuplonego podatku, do trzykrotnej należności za patent względnie trzykrotnej różnicy między ceną właściwą i ceną posiadanego świadectwa (art. 181) i przewidując analogiczną karę za

brak karty rejestracyjnej. Ustalono karę za niepotrącanie lub nieinkasowanie podatku przez obowiązaną osobę (art. 183a), znosząc grzywny na członków komisji odwoławczej, biegłych i urzędników skarbowych ujawniających stosunki majątkowe podatników (art. 187).

POSTĘPOWANIE KARNE przeciwko osobom, które nie czynią zadość wezwaniu i poleceniu władz skarbowych (art. 188) nie jest wymagane, gdyż dekret zezwala na wymiar kary bez przeprowadzenia dochodzenia karnego (art. 191). Zastępca (art. 171a) podatnika w toku postępowania karnego korzysta ze wszystkich uprawnień, służących obwinionemu, jednakże jego niestawiennictwo nie jest przeszkodą do rozstrzygnięcia sprawy i nie czyni orzeczenia w stosunku do niego zaocznem, przyczem osoby odpowiedzialnej nie wolno badać w charakterze świadka lub biegłego (art. 198a). W wypadku nałożenia grzywny zamiennej na areszt zastępczy władza skarbowa postanawia o wykonaniu aresztu zastępczego i o to zwraca się do sądu grodzkiego miejsca zamieszkania lub pobytu skazanego (art. 201a).

ŚRODKI ODWOŁAWCZE. Urzędy Skarbowe dekretem uzyskały prawo załatwiania we własnym zakresie odwołań od orzeczeń karnych za brak świadectwa przemysłowego lub niższej kategorji i za nieuczynienie zadość wezwaniom i poleceniom władzy skarbowej, o ile grzywna nie przekracza zł 300 (art. 202 § 5). Dekret zezwala na wniesienie odwołania lub żądania skierowania sprawy na drogę sądową zastępcy podatnika (art. 171a) zamiast obwinionego (art. 202a) oraz postanawia, że uniewinnienie obwinionego przez sąd lub

umorzenia postępowania nie ma wpływu na należność podatkową (art. 205a).

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE uzupełniono art. 208a, b, i c odnośnie stosowania ordynacji podatkowej do przedawnień prawa do wymiaru przed wejściem jej w życie i przedawnień prawa ściągnięcia należności podatkowych i ograniczono oprocentowanie nadpłat (4%) tylko do kwot nadmiernie lub nienależycie wpłaconych w czasie od 1 październik 1934, nie dozwalając na oprocentowanie nadpłat uskutecznionych przed 1 października 1934 r. Podczas gdy dotychczas art. 21, 22, 48, 51, 125, 130 i 131 o ordynacji podatkowej miały również zastosowanie do opłat stemplowych, to dekret poleca stosować art. 171a, 171b, 172, 175, 198a i 202a i do przestępstw, przewidzianych w art. 40 ustawy z 1 lipca 1920 r. o opłatach stemplowych.

WYNAGRODZENIE GMIN ZA WYMIAR PODATKÓW I ZA PORUCZONE CZYNNOŚCI. Związki samorządowe miały otrzymać w myśl art. 9 ordynacji odpowiednie wynagrodzenie za wymiar niektórych podatków, wymienionych w art. 1 ordynacji za wykonanie poruczonych czynności i 1,5% od wpływów podatkowych za zbieranie danych ewidencyjnych dla wymiaru i za doręczenie pism. Art. 2 dekretem z 14. I. 1935 postanawia, że gminy odnośnego wynagrodzenia za czynności uskutecznione w czasie od 1. 10. 1934 do 15. I. 1936 nie dostaną, lecz odszkoduje się je kwotą nie wyższą niż pobrane przez Skarb Państwa od tych gmin wynagrodzenie za wymiar i pobór podatków komunalnych do podatków państwowych i udział w podatku od lokali.

ZNIESIENIE ROZPORZĄDZENIA O ODPOWIEDZIALNOŚCI SOLIDARNEJ ZA NARUSZENIE PRZEPISÓW PODATKOWYCH. Rozporządzenie Prezydenta Rzp. z 14. 9. 1934 r. o odpowiedzialności solidarnej za naruszenie przepisów podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 85/34, poz. 765) zostało zniesione art. 5 pkt. 2 dekretu z 14. I. 1936 r. o zmianie ordynacji podatkowej a odnośne postanowienia włączono do ordynacji. (art. 134, 136, 136 a, 171 a, b, 175 § 2 i 198 a).

WEJŚCIE W ŻYCIE DEKRETU. Dekret Prezydenta Rzp. z 14. I. 1936 r. o zmianach w ordynacji podatkowej wszedł w życie 15 stycznia 1936 r, jednakże tekst ordynacji z 15. III. 1934 r. (bez zmian) stosuje się do wymiaru podatku od nieruchomości i od planów budowlanych za lata do roku 1935 włącznie, do odpowiedzialności z tytułu tych podatków oraz do władz, powołanych do rozstrzygania odwołań tych podatków.

* * *

ZMIANA § 54 ROZPORZĄDZENIA WYKONAWCZEGO. Rozporządzeniem Ministra Skarbu z 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia o wykonaniu ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 3/36, poz. 26) uchylony został ustęp 2 § 54 rozporządzenia wykonawczego do ordynacji (Dz.U.R.P. Nr. 91/34, poz. 821) t. j. przepis rozporządzenia do art. 87 § 1 ordynacji, który nie uważał za prawidłowe ksiąg, w których nie są ujawnione firmy lub nazwiska odbiorców i dostawców przy hurtowym zakupie i sprzedaży towarów. Przepis ten pomyślany jako walka z anonimem godził w byt i interesy

legalnego handlu hurtowego, a zniesienia tegoż domagały się niejednokrotnie zainteresowane sfery gospodarcze.

Zniesienie tego przepisu nastąpiło z dniem 15 stycznia 1936 r., a nie będzie on stosowany do ksiąg założonych na okres, obejmujący w całości lub w części czas od dnia 1 stycznia 1935 r.

* * *

W tekście ordynacji zmienione i dodane artykuły przez dekret z 14. I. 1936 r. zostały oznaczone (*).

ORDYNACJA PODATKOWA

USTAWA

z 15. III. 1934 (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) ze zmianami wprowadzonemi dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z 14. I. 1936 (Dz. U. R. P. N. 3, poz. 13) wraz

z rozporządzeniem Ministra Skarbu

z dnia 19-go września 1934 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 821).

* *przy artykule oznacza, że dany artykuł został zmieniony dekretem z 14. I. 1936 (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13).*

CZĘŚĆ I.

PRZEPISY OGÓLNE.

DZIAŁ I.

POSTANOWIENIA WSTĘPNE.

* ART. I. Postępowanie w sprawach podatków państwowych:

1) gruntowego,
2) od nieruchomości,
3) od lokali,
4) (skreślony),
5) od energji elektrycznej,
6) przemysłowego,
7) dochodowego,
8) nadzwyczajnego od niektórych zajęć zawodowych,

9) wojskowego, pobieranego w postaci dodatku do podatku dochodowego,
10) od kapitałów i rent

podlega przepisom ordynacji podatkowej.

ART. 2. § 1. Ordynację podatkową stosuje się również do tych dodatków państwowych i samorządowych, które są pobierane wraz z powyższemi podatkami.

§ 2. Ministrowie Spraw Wewnętrznych i Skarbu mogą rozciągnąć moc obowiązującą wszystkich lub niektórych przepisów niniejszej ordynacji także na wszystkie, lub niektóre samoistne podatki na rzecz związków samorządowych.

ART. 3 W sprawach, uregulowanych niniejszą ordynacją, mogą być zawierane umowy na zasadach wzajemności oraz wydawane przez Radę Ministrów zarządzenia odwetowe.

DZIAŁ II.

WŁADZE I ICH WŁAŚCIWOŚĆ.

Rozdział I.

Właściwość rzeczowa.

ART. 4. Ogólny i naczelny nadzór nad sprawami podatków oraz pieczą nad ścisłem i jednolitem wykonywaniem przepisów w zakresie tych podatków należy do Ministra Skarbu.

§ 1.

Upoważnia się dyrektorów izb skarbowych do uchylania — na prośby płatników — wymiarów, dokonanych

przez urzędy skarbowe z powodu wadliwości postępowania wymiarowego [1])

ART. 5. Do zarządu podatkami, objętemi niniejszą ordynacją, oraz do załatwiania związanych z tem spraw powołane są następujące władze skarbowe:

urzędy skarbowe, izby skarbowe, utworzone przy tych izbach komisje odwoławcze oraz Minister Skarbu.

ART. 6. Ilekroć w ordynacji niniejszej jest mowa o izbach skarbowych, odnosi się to również do wydziału skarbowego województwa śląskiego, a gdzie jest mowa o dyrektorze izby skarbowej — do naczelnika wydziału skarbowego urzędu wojewódzkiego śląskiego.

ART. 7. § 1. Pierwszą instancją w sprawach podatków są urzędy skarbowe, drugą zaś instancją — izby skarbowe; izby skarbowe sprawują również nadzór nad czynnościami władz pierwszej instancji.

§ 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do przekazywania załatwienia niektórych spraw podatkowych w pierwszej instancji izbom skarbowym; dla tych spraw drugą instancją jest Minister Skarbu.

Do art. 7 § 2.

§ 2.

Izby Skarbowe w I instancji załatwiają w zakresie wymiaru podatków: przemysłowego od obrotu, dochodowego (Dział I) i podatku od kapitałów i rent — sprawy spółek akcyjnych, instytucji kredytowych emitujących listy zastawne, towarzystw ubezpieczeń na wzajemności opartych oraz tych spółek z ograniczoną odpowiedzialno-

---

[1]) § drukowane kursywą są tekstem rozporządzenia wykonawczego.

ścią, spółdzielni i innych osób prawnych, których kapitał zakładowy lub udziałowy wynosi najmniej 100.000 zł.

* ART. 8. Przy izbach skarbowych działają komisje odwoławcze, jako władze powołane do rozstrzygania odwołań w sprawach wymiaru przez urzędy skarbowe podatków przemysłowego od obrotu i dochodowego (Dział I).

* ART. 9. § 1. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych może w drodze rozporządzeń poruszyć wymiar niektórych spośród wymienionych w art. 1 podatków związkom samorządowym oraz przyznawać im za wykonanie poruczonych czynności odpowiednie wynagrodzenie. Rozporządzenia te ustalą zakres uprawnień i obowiązków oraz zasady postępowania odwoławczego.

§ 2. Minister Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami może zlecić władzom samorządu terytorjalnego lub gospodarczego, innym organizacjom publiczno-prawnym lub dobrowolnym organizacjom zawodowym oraz organom tych władz i organizacyj — pobór wyszczególnionych w art. 1 podatków, bądź też zaliczek i przedpłat na poczet tych podatków od wszystkich płatników lub niektórych grup płatników, jak również ustalić wysokość wynagrodzenia za te czynności.

§ 3.
(skreślony wobec zniesienia w art. 9 § 3).

Rozdział II.

Właściwość miejscowa.

* ART. 10. Właściwość miejscową dla wymiaru podatków gruntowego, od nieruchomości i od lokali określa się według miejsca położenia przedmiotu podatku.

* ART. 11. § 1. Właściwość miejscową dla nabycia świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych określa się według miejsca położenia zakładów handlowych i przemysłowych, lub należących do nich składów, albo według miejsca wykonywania przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych.

§ 2. Świadectwa przemysłowe i karty rejestracyjne wydaje kasa właściwego urzędu skarbowego.

§ 3. (skreślony).

ART. 12. § 1. Właściwość miejscową dla wymiaru podatku przemysłowego od obrotu określa się według miejsca, w którem znajdują się zakłady handlowe i przemysłowe, albo w którem wykonywa się przedsiębiorstwa na zysk obliczone, osobiste zajęcia przemysłowe oraz samodzielne wolne zajęcia zawodowe.

§ 2. Dla osób prawnych miejscowo właściwą jest ta władza wymiarowa, w której okręgu znajduje się siedziba osoby prawnej.

§ 3. Jeżeli siedziba przedsiębiorstwa znajduje się zagranicą, wówczas właściwość określa się według tego miejsca na obszarze Państwa Polskiego, w którem znajduje się przedstawicielstwo przedsiębiorstwa, albo w którem zamieszkuje jego pełnomocnik.

Do art. 12 § 1.

§ 4.

(1) Jeżeli płatnik posiada w jednej miejscowości kilka oddzielnych zakładów lub przedsiębiorstw, polegających kompetencji wymiarowej dla podatku przemysłowego od obrotu kilku urzędów skarbowych, wszystkie powyższe przedsiębiorstwa mogą być opodatkowane w tym urzędzie skarbowym, w którego okręgu znajduje się jeden z zakładów płatnika.

(2) Przepis ten dotyczy jedynie przedsiębiorstw prowadzących księgowość.

(3) Opodatkowanie w powyższy sposób może nastąpić na prośbę płatnika za zezwoleniem właściwej izby skarbowej.

ART. 13. Za miejsce wykonywania (art. 11 i 12) samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego, osobistego zajęcia przemysłowego, skupu zawodowego lub handlu wędrownego, uważa się miejsce zamieszkania osoby wykonywającej zajęcie lub handel. Za miejsce wykonywania samoistnych robót i dostaw, prowadzonych w kilku okręgach, uważa się miejsce, w którem zawarto umowę.

ART. 14 § 1. Właściwość miejscową dla wymiaru podatku dochodowego (Dział I) i wojskowego, pobieranego w postaci dodatku do podatku dochodowego, określa się według miejsca, w którem płatnik w dniu 15 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy miał siedzibę lub miejsce zamieszkania, albo w braku tegoż — miejsce pobytu.

§ 2. Jeżeli pod tym względem zachodzi wątpliwość, wymierza się podatek w tym okręgu, w którym znajdują się podlegające podatkowi źródła dochodu.

§ 3. Jeżeli źródła dochodu znajdują się w kilku okręgach wymiarowych wymierza się podatek w tym okręgu, w którym znajduje się większa część lub też główne źródło dochodu.

§ 4. Jeżeli płatnik nie ma w kraju siedziby, miejsca zamieszkania lub pobytu, wymierza się podatek w tym

okręgu, w którym znajdują się podlegające podatkowi źródła dochodu.

§ 5. Jeżeli źródła dochodu takiego płatnika znajdują się w kilku okręgach wymiarowych, wymierza się podatek w tym okręgu, w którym znajduje isę większa część lub też główne źródło dochodu.

§ 6. Dla spadków wakujących właściwą władzą wymiarową jest ostatnio właściwa władza wymiarowa dla zmarłego.

§ 7. Jeżeli w sposób, przewidziany w § 1—6, nie można ustalić właściwości miejscowej, — właściwą będzie władza, w której okręgu płatnik miał ostatnio miejsce zamieszkania.

* ART. 15. § 1. Dla wymiaru podatku dochodowego według działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym, z wyjątkiem podatku dochodowego od emerytur, właściwość miejscową władz wymiarowych określa się według miejsca zatrudnienia pracownika.

§ 2. Miejscem zatrudnienia jest stałe miejsce pracy pracownika (fabryka, warsztat, biuro, magazyn, gospodarstwo wiejskie, domowe, urząd i t. p.).

§ 3. Stałe miejsce pracy pozostaje miejscem zatrudnienia nawet wtedy, gdy pracownik na zlecenie służbodawcy wykonywa krótkotrwałe roboty poza stałem miejscem pracy.

§ 4. Miejscem zatrudnienia pracownika, którego służbodawca najmuje do robót, wykonywanych w okrę-

gach coraz to innych urzędów skarbowych, jak np. przedsiębiorstwach budowlanych, budowy dróg, kanałów, i t. p., jest siedzibą lokalnego kierownictwa robót.

§ 5. Dla wymiaru podatku dochodowego od emerytur (Dział II) właściwość miejscową władz wymiarowych określa się według miejsca siedziby pracodawcy, wypłacającego emeryturę.

§ 6. Dla wymiaru różnicy w podatku dochodowym (Dział II) właściwą jest władza skarbowa miejsca zamieszkania płatnika, a w braku tegoż — miejsca pobytu.

ART. 16. Właściwość miejscową dla wymiaru podatku od kapitałów i rent określa się według prawnej siedziby zarządu instytucyj i przedsiębiorstw obowiązanych do opłacania tego podatku.

* ART. 17. Właściwość miejscową dla wymiaru podatku od energji elektrycznej określa się według siedziby sprzedawcy energji elektrycznej.

§ 5a

Przez zakład elektryczny należy rozumieć również ostatniego odsprzedawcę.

ART. 18. Spory o właściwość miejscową między władzami skarbowemi I instancji, podległemi jednej izbie skarbowej, rozstrzyga izba skarbowa, natomiast spory między takiemiż władzami, podległemi różnym izbom, skarbowym, tudzież spory między izbami skarbowemi rozstrzyga Minister Skarbu.

ART. 19. W przypadkach, gdzie dla ustalenia właściwości miejscowej nie wystarczają przepisy niniejszego rozdziału, — rozstrzyga o właściwości Minister Skarbu.

§ 6.

Właściwą miejscowo dla wymiaru nadzwyczajnego podatku od niektórych zajęć zawodowych jest ta władza skarbowa, do której należy wymar podatku dochodowego (Dział I).

ART. 20. Minister Skarbu może przekazać sprawę w całości lub w części innej władzy I lub II instancji, jeżeli zachodzi ważna potrzeba wyłączenia sprawy z pod kompetencji władzy miejscowo dla niej właściwej.

DZIAŁ III.

TAJEMNICA URZĘDOWA I WYŁĄCZENIE URZĘDNIKÓW.

ART. 21. Urzędnicy i inni funkcjonarjusze winni utrzymywać w najściślejszej tajemnicy wszelkie wiadomości o stosunkach majątkowych i dochodowych płatników i osób trzecich uzyskane przy wykonywaniu obowiązków służbowych. Zachowanie tajemnicy obowiązuje ich również po rozwiązaniu stosunku służbowego.

ART. 22. Urzędnik powinien się wyłączyć:

a) w sprawie, w której sam jest płatnikiem, albo pozostaje do płatnika w takim stosunku prawnym, że wynik sprawy może oddziałać na jego osobiste prawa i obowiązki;

b) w sprawie jego małżonka, krewnych do trzeciego i powinowatych do drugiego stopnia włącznie;

c) w sprawie swych rodziców przybranych, dzieci przysposobionych oraz osób, będących pod jego opieką lub kuratelą;

d) w sprawie, w której jest lub był pełnomocnikiem płatnika;

e) w sprawie, z powodu której wszczęto przeciw niemu postępowanie dyscyplinarne lub karno-sądowe;

f) w sprawie, w której brał udział w wydawaniu orzeczeń lub postanowień w I instancji.

DZIAŁ IV.

KOMISJE I SEKCJE ODWOŁAWCZE.

* ART. 23. § 1. W okręgu każdej izby skarbowej tworzy się komisję odwoławczą do rozstrzygania odwołań od wymiaru podatku od placów budowlanych, przemysłowego od obrotu i dochodowego.

§ 2. Minister Skarbu może w razie potrzeby utworzyć w okręgu jednej izby skarbowej więcej niż jedną komisję odwoławczą i określić ich zakres działania.

§ 7.

Ilość komisyj odwoławczych przy każdej izbie skarbowej, miejsce ich urzędowania, właściwość terytorjalną oraz liczbę członków poszczególnych komisyj zawiera tabela poniższa.

L. p.	Nazwa Izby Skarbowej	Ilość komisyj	Właściwość terytorjalna komisyj	Ilość członk.	Ilość zastęp.	Siedziba komisji
1.	Izba Skarbowa w Białymstoku	1	woj. białostockie	24	24	m. Białystok
2.	Izba Skarbowa w Brześciu	1	woj. poleskie	24	24	m. Brześć n/B
3.	Izba Skarbowa w Grudziądzu	1	woj. pomorskie	24	24	m. Grudziądz
4.	Izba Skarbowa w Kielcach	1	woj. kieleckie	36	36	m. Kielce
5.	Izba Skarbowa w Krakowie	1	woj. krakowskie	36	36	m. Kraków
6.	Izba Skarbowa w Lublinie	1	woj. lubelskie	36	36	m. Lublin
7.	Izba Skarbowa I. we Lwowie	1	woj. lwowskie	36	36	m. Lwów
8.	Izba Skarbowa II. we Lwowie	1 1	woj. stanisław. woj. tarnopolskie	24 24	24 24	m. Lwów m. Lwów
9.	Izba Skarbowa w Łodzi	1 1	m. Łódź woj. łódzkie z wyłączeniem m. Łodzi	24 24	24 24	m. Łódź m. Łódź
10.	Izba Skarbowa w Łucku	1	woj. wołyńskie	24	24	m. Łuck
11.	Izba Skarbowa w Nowogródku	1	woj. nowogrodzkie	24	24	m. Nowogródek
12.	Izba Skarbowa w Poznaniu	1	woj. poznańskie	36	36	m. Poznań
13.	Izba Skarbowa Gr. w Warszawie	1	m. st. Warszawa	36	36	m. Warszawa
14.	Izba Skarbowa Okr. w Warszawie	1	woj. warszawskie	36	36	m. Warszawa
15.	Izba Skarbowa w Wilnie	1	woj. wileńskie	24	24	m. Wilno
16.	Wydział Skarbowy Urz. Woj. Śląskiego	1	woj. śląskie	36	36	m. Katowice

* ART. 24. § 1. Komisje odwoławcze powołuje się na okres dwuletni. Minister Skarbu może tę kadencję przedłużyć na następne dwa lata.

§ 2. Minister Skarbu może rozwiązać komisję odwoławczą przed upływem kadencji i zarządzić ponowne jej skompletowanie.

§ 3. Komisja składa się z przewodniczącego oraz z 24 lub 36 członków i tyluż ich zastępców. Przewodniczącym komisji odwoławczej jest mianowany przez Ministra Skarbu urzędnik Ministerstwa Skarbu I kategorji, posiadający przynajmniej pięcioletnią służbę w dziale podatków bezpośrednich.

§ 4. Minister Skarbu może zamianować stałego zastępcę przewodniczącego komisji odwoławczej. Zastępca przewodniczącego komisji odwoławczej powinien odpowiadać warunkom, przewidzianym dla przewodniczącego (§ 3).

§ 5. Minister Skarbu mianuje na wniosek dyrektora izby skarbowej 12 lub 18 członków i tyluż zastępców z grona płatników podatku przemysłowego od obrotu lub dochodowego (Dział I) w okręgu izby oraz powołuje 12 lub 18 członków i tyluż zastępców z pośród kandydatów, przedstawionych za pośrednictwem dyrektora, izby skarbowej z grona płatników podatku przemysłowego od obrotu lub dochodowego (Dział I) w podwójnej ilości: 1) przez organizacje samorządu gospodarczego, 2) przez organizacje samorządu wolnych zawodów (Rady Adwokackie, Izby Lekarskie).

§ 6. Członkowie komisji (zastępcy) mogą być mianowani (powołani) na następną kadencję.

Do art. 24 § 5.

§ 8.

(1) Do przedstawiania kandydatów na członków i zastępców członków komisyj odwoławczych uprawnione są izby rolnicze, przemysłowo-handlowe, rzemieślnicze, lekarskie oraz rady adwokackie.

(2) Ilość kandydatów, przypadającą na poszczególne organizacje samorządu gospodarczego i zawodowego, ustala na każdą kadencję dyrektor właściwej izby skarbowej po zasięgnięciu opinji tych organizacyj.

§ 9.

(1) Członków komisji z pośród płatników podatku od placów budowlanych, przemysłowego od obrotu i dochodowego (Dział I) oraz ich zastępców należy powołać i mianować w takim czasie, aby mogli przystąpić do sprawowania swych czynności od dnia 1 stycznia tego roku, od którego rozpoczyna się ich dwuletni okres urzędowania.

(2) Pierwsze komisje odwoławcze powinny być ukonstytuowane przed dniem 30 października 1934 r. z kadencją na okres do dnia 31 grudnia 1936 roku. W tym celu dyrektorzy izb skarbowych powinni wezwać pisemnie właściwe instytucje do przedstawienia kandydatów na wymaganą ilość członków komisyj odwoławczych i zastępców członków w terminie, przewidzianym w art. 25 § 2 Ordynacji Podatkowej.

§ 10.

Organa wykonawcze instytucyj, powołanych do przedstawiania kandydatów na członków komisji i ich zastępców, obowiązane są podać imię, nazwisko, wiek, za-

wód lub zatrudnienie, miejsce zamieszkania każdego kandydata oraz wskazać, jakiego podatku jest płatnikiem.

ART. 25. § 1. Przy mianowaniu i powołaniu członków i ich zastępców należy mieć na względzie, by wszystkie kategorje płatników były, o ile możności, równomiernie reprezentowane.

§ 2. Jeżeli związki i organizacje, o których mowa wyżej, nie przedstawią kandydatów na członków i ich zastępców w wyznaczonym co najmniej jednomiesięcznym terminie, wówczas także i pozostałych członków i zastępców zamianuje Minister Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej z pośród płatników podatku przemysłowego od obrotu lub dochodowego.

Do art. 25 § 2.

§ 11.

W przypadkach, gdy uprawnione instytucje zgłoszą kandydatów na członków komisyj odwoławczych w mniejszej ilości niż przypada z podziału (§ 8 — dyrektor właściwej izby skarbowej może przedstawić do powołania Ministrowi Skarbu tylko połowę zgłoszonych kandydatów z danych list.

ART. 26. Członkami i zastępcami członków komisji odwoławczej mogą być jedynie obywatele Rzeczypospolitej, którzy ukończyli trzydziesty rok życia, korzystają z pełni praw cywilnych i obywatelskich i nie byli karani za przestępstwa na szkodę Skarbu Państwa.

§ 12.

(1) Jeżeli jako kandydatów na członków i zastępców członków komisyj odwoławczych przedstawiono osoby nie-

odpowiadające warunkom art. 24 § 5 i art. 26 Ordynacji Podatkowej, dyrektor Izby Skarbowej zwraca się do właściwych instytucyj z żądaniem przedstawienia nowych kandydatów w terminie 14-dniowym.

(2) Po bezskutecznym upływie terminu lub po ponownem przedstawieniu kandydatów, nieodpowiadających powyższym warunkom, ma odpowiednie zastosowanie art. 25 § 2 Ordynacji Podatkowej.

§ 13.

Jeżeli członek komisji lub zastępca członka komisji utraci w ciągu urzędowania warunki pełnienia swych obowiązków, powinien złożyć o tem pisemne oświadczenie przewodniczącemu komisji odwoławczej.

§ 14.

Zastępca członka komisji, obejmujący opróżnione stanowisko członka komisji, pełni obowiązki tylko do końca okresu urzędowania swego poprzednika.

ART. 27. § 1. Od pełnienia czynności członka lub zastępcy członka komisji mogą się uchylić posłowie i członkowie Senatu, duchowni prawnie uznanych związków religijnych, osoby w wieku ponad 60 lat, osoby, które z powodu kalectwa lub ułomności nie są w możności spełniać obowiązków członków komisji, wreszcie osoby, które przez 6 lat nieprzerwanie pełniły już te obowiązki.

§ 2. Żołnierze, pełniący czynną służbę wojskową, wolni są od pełnienia obowiązków członków i zastępców członków komisyj odwoławczych.

ART. 28. § 1. Mandat członka komisji i zastępcy członka jest honorowy.

§ 2. Członkom i zastępcom zwraca się poniesione koszty podróży i wypłaca diety według norm, przewidzianych dla radców we władzach i urzędach bezpośrednio podległych władzy naczelnej. Prawo do diet mają również członkowie i zastępcy, zamieszkali w siedzibie komisji odwoławczej.

* ART. 29. § 1. Mandat członka (zastępcy członka) komisji wygasa z upływem okresu, na jaki członek (zastępca) został mianowany (powołany), gdy członek (zastępca) utraci warunki piastowania mandatu (art. 26), lub gdy członek (zastępca) przestanie być płatnikiem w podatkach: przemysłowym od obrotu, lub dochodowym na skutek utraty źródła dochodu w danym okręgu.

§ 2. Członek (zastępca) traci mandat, jeżeli bez usprawiedliwienia przyczyn nie przybył na trzy kolejne posiedzenia.

§ 3. O wygaśnięciu lub utracie mandatu orzeka przewodniczący komisji odwoławczej. Od postanowienia tego służy zażalenie do Ministra Skarbu w terminie 14-tu dni po doręczeniu postanowienia.

§ 4. Minister Skarbu może z ważnych przyczyn zwolnić członka (zastępcę członka) komisji odwoławczej przed upływem czasu, na który był powołany.

§ 5. W przypadkach, wymienionych w paragrafach poprzednich, mianuje się (powołuje się) na pozostały okres urzędowania nowych członków (zastępców), trybem, wskazanym w art. 24.

ART. 30. § 1. Przewodniczący, jako też członkowie komisji i ich zastępcy, powinni w czasie pełnienia swych czynności przestrzegać postanowień ustaw podatkowych i przepisów niniejszej ordynacji, postępować

bezstronnie bez względu na osobę płatnika i inne osoby oraz przedsiębiorstwa i według najlepszej wiedzy i sumienia, oraz zachować w ścisłej tajemnicy przebieg obrad, jak również stosunki płatnika i osób trzecich, o których powzięli wiadomości w związku z piastowaniem mandatu. Zachowanie tajemnicy obowiązuje również po ustaniu mandatu.

§ 2. Członkowie (zastępcy członków) komisji, nie będący urzędnikami państwowymi, obowiązani są na wstępie swego urzędowania, po uprzedniem zwróceniu ich uwagi przez przewodniczącego na odnośne postanowienia art. 254 Kodeksu Karnego, złożyć następujące ślubowanie:

„Ślubuję, że w czasie pełnienia czynności członka komisji (zastępcy członka) postępować będę w myśl przepisów prawa bezstronnie i według najlepszej wiedzy i sumienia, oraz, że wszystko, co dojdzie do mej wiadomości w związku z pełnieniem mandatu członka (zastępcy członka) komisji, a w szczególności wiadomości o przebiegu obrad i o stosunkach płatników zachowam w tajemnicy również po ustaniu mandatu".

§ 3. Ślubowanie składa się przez powtórzenie słów ślubowania i podanie ręki przewodniczącemu. O złożeniu ślubowania należy sporządzić protokół, który podpisuje ślubujący oraz przewodniczący komisji.

ART. 31. § 1. Komisja odwoławcza obraduje i orzeka bądź w pełnym składzie (art. 24) bądź w sekcjach, złożonych z przewodniczącego, oraz 6 członków, w tem 3 z grupy mianowanych.

§ 2. Przewodniczący komisji odwoławczej osobiście przewodniczy zarówno w komisji, jak i w poszczególnych

sekcjach i tylko w razie niemożności zastępuje go jego stały zastępca (art. 24 § 4). W wyjątkowych przypadkach Minister Skarbu może upoważnić do zastąpienia przewodniczącego komisji odwoławczej lub jego zastępcy przez innego urzędnika, posiadającego przynajmniej 5-letnią służbę w dziale podatków bezpośrednich.

§ 3. Przewodniczący komisji odwoławczej zwołuje komisję lub poszczególne sekcje, kieruje ich czynnościami i czuwa nad prawidłowem stosowaniem ustaw podatkowych i przepisów niniejszej ordynacji.

§ 4. Do referowania spraw w komisji lub w sekcjach i do prowadzenia protokółów posiedzeń mogą być powoływani urzędnicy izby skarbowej.

§ 15.

(1) Przewodniczący zwołuje komisję lub poszczególne sekcje w miarę ptorzeby.

(2) Zwołanie następuje przez zaproszenie każdego członka lub jego zastępcy z oznaczeniem dnia, godziny i miejsca posiedzenia oraz z podaniem przedmiotu obrad komisji.

(3) Członkom komisji, mieszkającym w miejscowości, w której ma się odbyć posiedzenie, zawiadomienia wysyła się w takim czasie, aby zostały doręczone co najmniej na trzy dni przed wyznaczonym terminem posiedzenia.

(4) Zawiadomienia dla członków komisji, mających miejsce zamieszkania poza siedzibą komisji, należy wysyłać w takim czasie, aby zostały doręczone co najmniej na 5 dni przed posiedzeniem.

(5) Termin 3-dniowy lub 5-dniowy nie obowiązuje przy wysyłaniu zawiadomień do zastępców członków.

§ 16.

(1) Członkowie komisji (sekcji), zaproszeni na posiedzenie, obowiązani są przybyć punktualnie; niemożność przybycia należy bezzwłocznie usprawiedliwić.

(2) Przewodniczący, o ile pozostało dość czasu wysyła zaproszenie zastępcy członka możliwie z tej samej kategorji płatników.

§ 17.

(1) Przewodniczący kieruje czynnościami komisji, wykonywa jej uchwały i jest odpowiedzialny za należyte stosowanie ustaw.

(2) Przewodniczący zagaja i zamyka posiedzenia komisji, prowadzi obrady, poddaje wnioski pod głosowanie itd.

(3) W nieobecności przewodniczącego wszystkie czynności sprawuje jego zastępca.

(4) Obrady komisji toczą się ustnie i są tajne.

„ (5) W razie iwyłonienia się w toku obrad kilku wniosków w jednym i tym samym przedmiocie, przewodniczący rozstrzyga o kolejności głosowania nad niemi, kierując się zasadą, że należy najpierw poddać pod głosowanie wniosek, który jest najkorzystniejszy dla interesów Skarbu.

* ART. 32. § 1. Komisje odwoławcze w pełnym składzie obradują i orzekają w przypadkach, wskazanych w art. 33 § 2, oraz opinjują opracowane przez izby

skarbowe projekty norm szacunkowych dla podatków. Normy te zatwierdza Minister Skarbu po wysłuchaniu opinji właściwych samorządów gospodarczych.

§ 2. Bliższe postanowienia w tym względzie wyda Minister Skarbu.

ART. 33. § 1. Przewodniczący komisji odwoławczej wyłania ze składu komisji poszczególne sekcje w ten sposób, by w skład danej sekcji wchodziła, o ile możności, połowa członków z tej kategorji płatników, których odwołania będą przedmiotem obrad sekcji.

§ 2. Zasadniczo sekcje rozstrzygają odwołania ostatecznie. Jeżeli jednak przewodniczący komisji odwoławczej uzna, że uchwała sekcji narusza przepisy ustaw podatkowych lub rażąco odbiega od danych, zawartych w aktach wymiarowych, powinien przekazać sprawę komisji odwoławczej, która orzeka ostatecznie.

ART. 34. Komisja i sekcja jest zdolna do powzięcia uchwał, jeżeli na posiedzeniu komisji obecnych jest przynajmniej 8, a na posiedzenia sekcji przynajmniej 2 członków, oprócz przewodniczącego.

§ 18.

Przed rozpoczęciem obrad przewodniczący ustala ilość przybyłych członków, sprawdza, czy zawiadomienia o posiedzeniu zostały doręczone wszystkim członkom i rozstrzyga o ważności posiedzenia.

ART. 35. § 1. Uchwały w komisji i w sekcjach zapadają bezwzględną większością głosów osób, biorących udział w głosowaniu; przewodniczący nie głosuje, lecz jedynie rozstrzyga w razie równości głosów.

§ 2. Jeżeli przy głosowaniu nad wysokością pewnej cyfry nie można osiągnąć bezwzględnej większości głosów, wówczas głosy, oddane na cyfrę najniekorzystniejszą dla płatnika, należy doliczać do głosów, które padły na najbliższe korzystniejsze dla płatnika cyfry, tak długo, aż osiągnie się bezwzględną większość.

ART. 36. § 1. Członek (zastępca członka) powinien opuścić posiedzenie komisji lub sekcji na czas narady i powzięcia uchwały, gdy na posiedzeniu jest rozpatrywana sprawa opodatkowania jego samego lub osoby, z którą pozostaje w stosunku małżeństwa, pokrewieństwa lub powinowactwa w linji prostej, a w linji bocznej do drugiego stopnia, lub też w stosunku opieki lub przysposobienia, jak również, jeżeli rozpatrywana jest sprawa jego pracodawcy lub pracownika, albo kogokolwiek, którego jest prawnym zastępcą lub pełnomocnikiem, wreszcie, jeżeli jest współwłaścicielem lub udziałowcem przedsiębiorstwa, dla którego komisja lub sekcja określa podatek.

§ 2. Gdy wymienione w poprzednim paragrafie przeszkody dotyczą przewodniczącego, wówczas powinien on oddać przewodnictwo obrad swemu zastępcy, zastępca zaś — innemu urzędnikowi, wyznaczonemu przez przewodniczącego komisji odwoławczej.

ART. 37. Z obrad i uchwał komisji i sekcji sporządza się protokóły, które podpisują przewodniczący i przynajmniej 2 członków obecnych na posiedzeniu.

DZIAŁ V.

ORZECZENIA I POSTANOWIENIA.

ART. 38. Władze skarbowe wydają orzeczenia i postanowienia.

* ART. 39. § 1. Orzeczeniem jest akt władzy skarbowej, wydany w toku postępowania wymiarowego i odwoławczego, mocą którego nakłada się, zmniejsza lub uchyla podatek lub grzywnę.

§ 2. Wszelkie inne akty są postanowieniami.

ART. 40. O ile poszczególne przepisy niniejszej ordynacji inaczej nie stanową, każde orzeczenie i postanowienie powinno zawierać nazwę władzy, wymienienie osoby, do której jest skierowane, datę, osnowę, powołanie się na podstawę prawną, podpis lub pieczęć władzy i pouczenie co do terminu i trybu zaskarżenia.

ART. 41. Jeżeli władza błędnie objaśni płatnika bądź co do terminu wniesienia odwołania lub zażalenia, bądź co do dalszego toku instancji, to objaśnienie takie nie może pociągnąć ujemnych skutków dla płatnika w razie zastosowania się do takiego objaśnienia. Odwołanie lub zażalenie, wniesione w terminie wyznaczonym, chociażby po upływie właściwego terminu ustawowego, uważa się za wniesione w terminie, jeżeli zaś błędnie objaśniono płatnika co do toku instancji, albo jeżeli wogóle nie objaśniono płatnika o przysługującem mu prawie wniesienia odwołania lub zażalenia, może on w ciągu 14 dni po doręczeniu orzeczenia żądać od władzy takiego objaśnienia. Wówczas termin do wniesienia odwołania lub zażalenia liczy się od dnia następnego po otrzymaniu objaśnienia.

ART. 42. O ile przepisy niniejszej ordynacji inaczej nie stanowią orzeczenia lub postanowienia, przeciw którym nie jest dopuszczalne odwołanie lub zażalenie w toku instancji, są ostateczne. Orzeczenie lub postano-

wienie ma być podane pisemnie do wiadomości płatników: za zgodą płatnika może być ono również podane mu ustnie do wiadomości. Ustne zawiadomienie potwierdzi płatnik swoim podpisem i datą na akcie, zawierającym załatwienie.

DZIAŁ VI.

OBOWIĄZEK PODATKOWY.

ART. 43. Poszczególne ustawy podatkowe określają, kiedy powstaje obowiązek podatkowy i odpowiadające mu prawo Państwa do wymiaru podatku.

ART. 44. § 1. Jeżeli termin wykonania zobowiązania podatkowego nie jest ściśle określony w ustawie podatkowej, zobowiązanie podatkowe powstaje z chwilą ustalenia kwoty podatku przez właściwą władzę.

§ 2. Zobowiązanie podatkowe staje się wymagalnem z upływem terminu płatności, określonego w ustawie podatkowej lub ustalonego w myśl § 1.

§ 3. Zobowiązanie podatkowe obejmuje zarówno podatek i wszelkiego rodzaju dodatki do podatku jak również należności uboczne, a mianowicie kary za zwłokę, odsetki za odroczenie i koszty przymusowego ściągnięcia.

ART. 45. Obowiązek podatkowy wygasa na skutek powstania okoliczności, określonych w poszczególnych ustawach podatkowych.

ART. 46. Zobowiązanie podatkowe wygasa przez: 1) zapłatę lub przymusowe ściągnięcie, 2) umorzenie, 3) przedawnienie.

DZIAŁ VII.

PŁATNICY I ICH ZASTĘPCY.

ART. 47. Płatnikiem w rozumieniu niniejszej ordynacji jest każda osoba fizyczna, (spadek wakujący) lub prawna, podlegająca w myśl poszczególnych ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu.

ART. 48. Do działań w sprawach podatkowych, a w szczególności do składania zeznań, do udzielania wyjaśnień, odpowiedzi na zapytania i przedstawione wątpliwości, zdolni są płatnicy, którzy w myśl przepisów prawa cywilnego posiadają zdolności do działań prawnych.

ART. 49. § 1. Imieniem płatników, nie mających zdolności do działań prawnych, działają ich zastępcy prawni.

§ 2. Imieniem osób prawnych, spółek jawnych, handlowych i komandytowych, działają osoby, uprawnione do zastępstwa z mocy statutu, aktu fundacyjnego, umowy spółki itp.

§ 3. Imieniem spadków wakujących działają osoby sprawujące zarząd majątku masy spadkowej.

§ 4. Jeżeli nie jest pewne, kto jest upoważniony do występowania w imieniu spadku lub innego pozostałego majątku, to na wniosek właściwej władzy skarbowej sąd wyznaczy kuratora.

§ 5. Co do płatników nieobecnych lub niezdolnych do działań prawnych, a nie mających zastępcy prawnego, może właściwa władza skarbowa wystąpić do sądu z wnioskiem o wyznaczenie takiego zastępcy.

ART. 50. § 1. Płatnik może ustanowić pełnomocnika.

§ 2. Pełnomocnictwo powinno być udzielone na piśmie, przyczem władza skarbowa może żądać uwierzytelnienia podpisu na pełnomocnictwie z wyjątkiem przypadków, gdy pełnomocnikiem jest adwokat.

Do art. 50 §§ 1 i 2.

§ 19.

(1) Płatnik może ustanowić pełnomocnika, o ile do danej czynności nie jest wymagane jego osobiste działanie.

(2) Pełnomocnikiem może być każda osoba własnowolna, o ile poszczególne przepisy prawne nie stanowią inaczej.

(3) Władza skarbowa nie żąda pełnomocnictwa od członków rodziny płatnika i osób należących do wspólnego gospodarstwa domowego w tych przypadkach, gdy osoby te w zastępstwie płatnika domagają się jedynie udzielenia im informacyj w sprawach mniejszej wagi, o ile władza nie ma wątpliwości co do charakteru, w jakim występują te osoby.

ART. 51. § 1. Płatnicy, przebywający stale zagranicą, obowiązani są wyznaczyć pełnomocnika, mieszkającego w kraju.

§ 2. Jeżeli siedziba zarządu przedsiębiorstwa wykonywanego w kraju znajduje się zagranicą, zarząd przedsiębiorstwa powinien ustanowić pełnomocnika mieszkającego w kraju stale.

§ 3. O ustanowieniu pełnomocnika należy zawiadomić właściwą władzę skarbową.

§ 4. Nieustanowienie pełnomocnika uprawnia właściwe władze skarbowe do zastosowania postanowień art. 49 § 5.

ART. 52. Przepisy, dotyczące płatników, odnoszą się odpowiednio do ich prawnych zastępców, pełnomocników, zarządców masy spadkowej i kuratorów.

CZĘŚĆ II.

POSTĘPOWANIE PRZY WYMIARZE PODATKÓW.

DZIAŁ I.

POSTĘPOWANIE PRZYGOTOWAWCZE.

Rozdział I.

Zbieranie danych ewidencyjnych.

ART. 53. § 1. Zarządy gmin wiejskich obowiązane są do sporządzania i dostarczania właściwym władzom skarbowym na ich żądanie wykazów, obejmujących wszystkie osoby, które na terenie gminy:

a) posiadają nieruchomości gruntowe,

b) posiadają nieruchomości budynkowe, wynajmowane lub odstępowane sposobem darmym osobom trzecim, lub zajmowane w całości lub też częściowo przez właścicieli, z wyłączeniem budynków wchodzących w skład gospodarstw rolnych.

c) posiadają budynki o charakterze dochodowym lub zarobkowym a nie związane z produkcją rolną, zarówno domy mieszkalne, jak i budowle, przeznaczone na pomieszczenie zakładów przemysłowych i handlowych,

d) posiadają przedsiębiorstwa handlowe lub przemysłowe,

e) wykonywają zajęcia zawodowe i wszelkie inne zatrudnienia o celach zarobkowych.

§ 2. W wykazie nieruchomości gruntowych należy wskazać ich obszar i rodzaj użytkowania.

Do art. 53—58, 62—66 i 68.

§ 20.

1) Przez właściwą władzę skarbową należy rozumieć właściwy terytorjalnie urząd skarbowy.

* ART. 54. Zarządy gmin miejskich są obowiązane do sporządzania i dostarczania właściwym urzędom skarbowym na ich żądanie wykazów nieruchomości budynkowych, położonych na terenie miast, z podaniem roku wybudowania, jeśli budowa została ukończona po dniu 31 grudnia 1921 r., oraz wykazów nieruchomości gruntowych, położonych na terenie miast.

ART. 55. W przypadkach scalenia gruntów, należących do podatkowych jednostek zbiorowych, właściwa władza powiatowa administracji ogólnej powinna donieść o tem urzędowi skarbowemu w terminie 30 dni po uprawomocnieniu się orzeczenia, zatwierdzającego scalenie. Nadto władza ta obowiązana jest przesłać właściwemu urzędowi skarbowemu w oryginałach lub odpisach wszelkie, wynikające ze scalenia dokumenty, związane z obszarem i klasyfikacją scalonych przestrzeni.

ART. 56. § 1. Urzędy Wojewódzkie obowiązane są do zawiadamiania właściwych władz skarbowych w terminie do dn. 31 stycznia każdego roku o zarejestrowanych i wykreślonych u nich osobach, uprawiających

wolne zawody (lekarzy, inżynierów, mierniczych, dentystów i t. p.).

§ 2. Władze przemysłowe I instancji obowiązane się zawiadamiać właściwe władze skarbowe o wydanych przez nie kartach rzemieślniczych.

ART. 57. § 1. Sądy obowiązane są do zawiadamiania właściwych władz skarbowych w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku o nowozarejestrowanych biegłych, tłumaczach przysięgłych, notarjuszach, pisarzach hipotecznych i komornikach oraz do zawiadamiania właściwych władz skarbowych w ciągu 7 dni po dokonaniu rejestracji o pierwszym wpisie nowych firm do rejestru handlowego i zmianach, wprowadzonych do rejestru firm już zarejestrowanych.

§ 2. Rady adwokackie obowiązane są w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku zawiadamiać władze skarbowe o wszelkich zmianach, zachodzących w liście adwokatów.

* ART. 58. § 1. Właściciele nieruchomości budynkowych, położonych na terenie miast oraz tych miejscowości w gminach wiejskich, które określi corocznie zapomocą obwieszczenia izba skarbowa, obowiązani są do sporządzania i dostarczania urzędom skarbowym w terminie do dnia 15 stycznia każdego roku, według stanu z dnia 15 grudnia poprzedniego roku, wykazów, wyszczególniających wszystkie lokale, znajdujące się w ich nieruchomościach, tak mieszkalne jak i handlowe lub przemysłowe, z podaniem ilości pomieszczeń, charakteru ich użytkowania, wysokości czynszu rocznego lub rocznej wartości czynszowej oraz nazwisk i imion osób zajmujących lokale.

§ 2. Właściciele nieruchomości gruntowych, położonych na terenie miast, obowiązani są do sporządzania i dostarczania właściwym urzędom skarbowym w terminie, wskazanym w § 1, wykazów, zawierających dane, potrzebne do wymiaru podatku od nieruchomości.

§ 3. Posiadacze mieszkań w tych miastach oraz w tych miejscowościach w gminach wiejskich, które określa corocznie zapomocą obwieszczeń izba skarbowa, obowiązani są w terminie do dnia 1 stycznia każdego roku dostarczyć właścicielom nieruchomości budynkowych lub ich zastępcom wykazy wszystkich osób, zamieszkałych w dniu 15 grudnia w ich mieszkaniach, z podaniem wieku tych osób, ich źródeł dochodu i stosunku do posiadacza mieszkania lub podnajemcy. Otrzymane wykazy właściciele nieruchomości składają urzędowi skarbowemu łącznie z wykazami, o których mowa w § 1.

§ 21.

(1) Wszyscy właściciele nieruchomości budynkowych na terenie miast, miasteczek i osad sporządzają corocznie wykazy (wzór Nr. 1) i składają je właściwym urzędom skarbowym w terminie do dnia 15 stycznia każdego roku, ewentualnie załączając przy nich listy szczegółowe (wzór Nr. 2).

(2) Posiadacze mieszkań w tych miastach, miasteczkach i osadach, które określi zapomocą obwieszczeń corocznie izba skarbowa, obowiązani są w terminie do dnia 1 stycznia każdego roku sporządzać listy szczegółowe (wzór Nr. 2) oraz dostarczać je właścicielom nieruchomości budynkowych.

(3) Na terenie województwa śląskiego zamiast wzoru Nr. 1 sporządza się wzór Nr. 21.

§ 22.

(1) Wykazy (wzór Nr. 1) powinny obejmować wszystkich posiadaczy lokali według stanu w dniu 15 grudnia.

(2) Listy szczegółowe (wzór Nr. 2) powinny obejmować wszystkich najemców i podnajemców, odnajmujących pokoje lub części mieszkania, członków ich rodzin, mających samoistny dochód lub niemających samoistnego dochodu, a należących do wspólnego gospodarstwa domowego, bez względu na ich miejsce zamieszkania lub pobytu, oraz osoby, które, znajdując się w stosunku służbowym do posiadaczy mieszkań, u nich zamieszkują, jak np. guwernantki, bony, sekretarze osobiści, subjekci, służba domowa i t. p.

§ 23.

Do wykazów i list (§ 22) powinny być wpisane również i te osoby, które przypadkowo lub chwilowo były nieobecne w mieszkaniu w dniu 15 grudnia, lecz pozostawiły pomieszczenia do dalszego własnego użytku.

§ 24.

Właściciele placów budowlanych na całym obszarze Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego, składają w terminie do dnia 15-go stycznia każdego roku właściwym władzom skarbowym dane do wymiaru podatku od nieruchomości lub od placów budowlanych na drukach według wzoru Nr. 3.

§ 25.

(1) Odpowiednie obwieszczenia (§ 21) i formularze urzędy skarbowe rozsyłają w swych okręgach właścicielom nieruchomości budynkowych i placów budowlanych bezpośrednio albo za pośrednictwem zarządów gmin wiejskich i miejskich.

(2) W razie nieotrzymania odpowiednich formularzy obowiązani do ich złożenia mają się zgłosić po nie do właściwych urzędów skarbowych.

ART. 59. Minister Skarbu może obowiązki, przewidziane w niniejszym rozdziale, rozszerzyć (art. 53—57) oraz zawiesić lub ograniczyć (art. 53—58). Rozszerzenie obowiązków, przewidzianych w art. 53—56 następuje w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Rozdział II.

Obowiązki urzędów, płatników i osób trzecich w postępowaniu przygotowawczem.

ART. 60. § 1. Wszystkie władze, urzędy i przedsiębiorstwa, tak państwowe jak i samorządowe, giełdy, instytucje ubezpieczeniowe i kredytowe, inne przedsiębiorstwa wszelkiego rodzaju, właściciele gospodarstw wiejskich oraz osoby wykonywujące zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, nie wyłączając notarjuszów — obowiązane są:

1) zezwalać organom władz skarbowych na przeglądanie wszelkiego rodzaju akt, ksiąg, dokumentów i innych zapisków,

2) zezwalać na sporządzanie z nich odpowiednich odpisów i wyciągów, potrzebnych do wymiaru podatków,

3) dostarczać, na pisemne żądanie władz skarbowych, bezpłatnie wszelkich posiadanych danych i informacyj, potrzebnych do wymiaru podatków.

§ 2. W razie rzeczywistej trudności w dostarczeniu wspomnianych danych i informacyj, powinny wyżej wymienione władze, urzędy, instytucje, przedsiębiorstwa i osoby zawiadomić o tem wzywającą władzę skarbową, która zarządzi sporządzenie odpowiednich odpisów i wyciągów własnemi siłami.

§ 2 a. Wykorzystanie przez władze skarbowe uprawnień, przewidzianych w § 1, w stosunku do spraw, których ujawnienie zagrażałoby interesom obrony Państwa, może się odbywać jedynie w sposób, ustalony przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych.

§ 3. Żądanie udzielania informacyj, jak i badania ksiąg w odniesieniu do wkładów oszczędnościowych i lokacyjnych w instytucjach kredytowych może jedynie nastąpić w przypadkach wyjątkowych na pisemne zarządzenie Ministra Skarbu, dotyczące poszczególnego wkładcy.

§ 4. Materjał, uzyskany w powyższy sposób, władze skarbowe powinny zużytkować z całkowitem zachowaniem tajemnicy.

ART. 61. Urzędy państwowe i samorządowe oraz te instytucje publiczne i zrzeszenia, które korzystają z gwarancyj, z kredytów lub subwencyj państwowych, są obowiązane przesyłać właściwym izbom skarbowym wia-

domości o zawarciu umów o dokonaniu robót i dostaw, tudzież umów o dzierżawę, prawa poboru specjalnych opłat, a to najpóźniej w ciągu 7 dni po zawarciu umowy.

* Art. 62, 63, 64 i 65 skreślono.

§ 26.

Nieaktualny wobec skreślenia.

* Art. 63. Nieaktualny wobec skreślenia.

§ 27.

Nieaktualny wobec skreślenia art. 65 i 67.

* ART. 66. Właściciele nieruchomości budynkowych, w których znajdują się lokale, podlegające podatkowi od lokali, powinni zawiadomić właściwy urząd skarbowy o wszystkich zmianach zaszłych w osobach najemców poszczególnych lokali — w ciągu 30 dni po zaszłej zmianie oraz o wszystkich innych zmianach, mających wpływ na wysokość podatku od lokali.

ART. 67. Zawiadomienia, o których mowa w art. 62—66, należy uskutecznić najpóźniej w terminie do dnia 15 stycznia roku następnego, w którym te zmiany zaszły.

* Art. 68 skreślony.

§ 28.

Nieaktualny wobec skreślenia art. 68.

Rozdział III.

Świadkowie i biegli.

ART. 69. W sprawach podatkowych każda osoba, wezwana przez władze skarbowe obowiązana jest udzie-

lać wyjaśnień, zeznawać jako świadek lub biegły, przedstawiać do przejrzenia księgi, zapiski, notatki i inne dokumenty o charakterze handlowym, będące w jej posiadaniu, oraz zezwalać na sporządzanie z nich wyciągów i odpisów.

ART. 70. § 1. Świadek i biegły może odmówić zeznania, jeżeli w stosunku do płatnika, co do którego władza skarbowa żąda informacji lub zeznania, pozostaje w stosunku:

1) małżeństwa,
2) pokrewieństwa lub powinowactwa w linji prostej a w linji bocznej do drugiego stopnia,
3) przysposobienia.

Od powyższego obowiązku mogą uchylić się także osoby:

1) które przez swe zeznanie lub informacje mogą spowodować wszczęcie przeciw sobie lub osobom wymienionym w ustępie 1, postępowania karno-sądowego, karno-skarbowego lub karno-administracyjnego,
2) duchowni prawnie uznanych wyznań, odnośnie do tego, co im powierzono pod tajemnicą duchowną,
3) lekarze i personel u tychże zawodowo zatrudniony, co do szczegółów, które doszły do ich wiadomości w związku z wykonaniem zawodu lekarskiego,
4) adwokaci i obrońcy sądowi co do danych i okoliczności, powierzonych im z powodu wykonywania zawodu.

§ 2. Minister Skarbu może w drodze rozporządzeń zwolnić od obowiązku składania zeznań inne osoby, poza wymienionemi w § 1.

Do art. 70 § 2.

§ 29.

Od obowiązku składania zeznań, poza osobami wymienionemi w art. 70 § 1 Ordynacji Podatkowej, mogą uchylać się w zakresie dokonywanych czynności ponadto biura informacyjne o zdolności kredytowej.

ART. 71. Przed przesłuchaniem świadka i biegłego władza powinna uprzedzić go o grożącej mu odpowiedzialności za fałszywe zeznanie.

ART. 72. § 1. Świadkowie i biegli, wzywani w sprawach podatkowych, mają prawo do wynagrodzenia według norm, ustalonych przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzeń.

§ 2. Żądania świadków i biegłych o przyznanie wynagrodzenia powinny być zgłoszone na piśmie pod rygorem utraty roszczenia.

§ 3. Płatnik obowiązany jest pokryć koszty świadków i biegłych, którzy mają być przesłuchani na jego wniosek, i odpowiednią kwotę wpłacić w wyznaczonym mu przez władzę skarbową terminie, w przeciwnym razie należy odstąpić od przeprowadzenia dowodu.

§ 30.

Należności świadków obejmują: zwrot wydatków koniecznych, związanych ze stawiennictwem do władz skarbowych, oraz diety.

§ 31.

Wydatki konieczne, związane ze stawiennictwem do władz skarbowych, składają się z niezbędnych kosztów podróży (§ 32) od miejsca zamieszkania świadka, uwidocznionego w wezwaniu, do miejsca urzędowania i z powrotem.

§ 32.

Za niezbędne koszty uważa się koszty przejazdu środkiem transportu masowego (koleje, tramwaje, autobusy i t. p.), odbytego klasą najniższą, w braku zaś takiego środka — koszty przejazdu innym najtańszym z dostępnych środków lokomocji.

§ 33.

Jeżeli świadek odbył podróż swoim środkiem lokomocji lub pieszo, należy przyznać koszty przejazdu, jakieby mu się należały w myśl § 32.

§ 34.

Wysokość diet określa władza skarbowa według swego uznania, jednakowoż w sumie nie większej niż 10 złotych dziennie.

§ 35.

Będący w służbie czynnej funkcjonarjusze państwowi i żołnierze otrzymują koszty podróży i diety według norm, ustanowionych dla podróży służbowych,

jeżeli okoliczności, o których mają zeznawać, pozostają w związku z wykonywaniem ich urzędu lub służby; w innych przypadkach stosuje się do nich zasady ogólne (§§ 30—34).

§ 36.

Jeżeli ta sama osoba na wniosek płatników przesłuchana będzie w kilku sprawach podatkowych tego samego dnia, koszty rozdziela się równomiernie pomiędzy wszystkich płatników.

§ 37.

Świadkom służy prawo do należności także wtedy, gdy na wezwanie władz skarbowych stawili się, lecz nie zostali przesłuchani.

§ 38.

Należności biegłych obejmują wynagrodzenie za stawiennictwo i za wykonaną pracę.

§ 39.

Do wynagrodzenia biegłych za stawiennictwo stosuje się odpowiednio przepisy odnoszące się do świadków (§§ 31—33 i 36).

§ 40.

(1) Wysokość wynagrodzenia biegłego za wykonaną pracę określa władza skarbowa, w granicach od 1 zł do 10 zł za każdą zaczętą godzinę, w zależności od kwalifikacyj, czasu i trudu, koniecznego do wykonania pracy.

(2) Jeżeli czynność biegłego wymaga zwykłych wiadomości kupca lub rzemieślnika, należy w zasadzie przyznawać wynagrodzenie według stawek najniższych.

(3) Minister Skarbu może zezwolić na przekroczenie granicy wynagrodzenia, określonego w ustępie (1).

§ 41.

Świadek lub biegły, który niesłusznie odmawia zeznań lub spełnienia czynności, albo też odmawia złożenia przysięgi, nie ma prawa do należności.

§ 42.

(1) Świadkowie i biegli powinni zażądać wynagrodzenia tegoż dnia po wykonaniu swego obowiązku.

(2) Świadkowie i biegli, którzy nie zgłoszą żądania w terminie powyższym, tracą prawo do wynagrodzenia, o czem należy ich uprzedzić.

ART. 73. § 1. Władze skarbowe mają prawo żądać przesłuchania pod przysięgą świadków i biegłych na określone okoliczności faktyczne, lub na określone pytania, służące do wyświetlenia stanu sprawy. To samo prawo służy płatnikowi. Przesłuchanie przeprowadza na wniosek właściwej władzy skarbowej sąd grodzki, w którego okręgu mieszka osoba, mająca być przesłuchaną pod przysięgą. Płatnika należy zawiadomić o terminie przesłuchania pod przysięgą świadków i biegłych w jego sprawie w sądzie. Płatnikowi, względnie jego pełnomocnikowi, wolno stawiać pytania świadkom i biegłym w przedmiocie przesłuchania.

§ 2. Osoby, które mają prawo odmówić udzielenia zeznań i wyjaśnień (art 70), mają również prawo uchylić się od złożenia przysięgi.

DZIAŁ II.

POSTĘPOWANIE WYMIAROWE.

Rozdział I.

Obowiązki i uprawnienia władz i płatników w toku postępowania wymiarowego.

Oddział I.

Zeznania.

ART. 74. § 1. Płatnicy mają obowiązek składania deklaracyj przy nabywaniu świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

§ 2. Zeznania do wymiaru podatku przemysłowego od obrotu i dochodowego obowiązane są składać te kategorje płatników, które określa Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

§ 3. Wszystkim płatnikom nie objętym § 2, przysługuje prawo składania zeznań do wymiaru podatku przemysłowego od obrotu i podatku dochodowego. Do zeznań tych będą miały zastosowanie wszystkie przepisy niniejszej ustawy, odnoszące się do zeznań, objętych § 2.

§ 43.

Deklaracje do wymiaru podatku przemysłowego, pobieranego w formie świadectw przemysłowych, oraz zeznania dla wymiaru podatku przemysłowego od obrotu i podatku dochodowego składa się do władzy skarbowej, właściwej do wymiaru podatku.

§ 44.

Deklaracje dla wymiaru podatku przemysłowego w formie świadectw przemysłowych składa się na piśmie (wzory Nr. Nr. 4, 5 i 6) oddzielnie dla każdego zakładu handlowego, przemysłowego, składu oraz dla każdego innego przedsiębiorstwa na zysk obliczonego, jak również dla każdego zajęcia przemysłowego.

§ 45.

(1) Zeznania dla wymiaru podatku przemysłowego od obrotu powinny być składane na piśmie (wzór Nr. 7 i wzór Nr. 22):

a) co do każdego oddzielnego zakładu lub przedsiębiorstwa handlowego, zaliczonego w myśl taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76. poz. 716) — do kategorji I i II przedsiębiorstw handlowych,

b) co do każdego oddzielnego zakładu lub przedsiębiorstwa przemysłowego, zaliczonego w myśl powołanej taryfy — do pierwszych pięciu kategoryj przedsiębiorstw przemysłowych,

c) co do każdego zajęcia przemysłowego, zaliczonego w myśl powołanej taryfy do kategorji I i II a) i b) zajęć przemysłowych,

d) co do każdego samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego,

e) co do wszystkich innych przedsiębiorstw, bez względu na posiadaną kategorję świadectwa przemysłowego, jeśli prowadzą księgi handlowe lub też są obowiązane do prowadzenia ksiąg na podstawie obowiązujących przepisów.

(2) Udzielenie w trybie ulg zezwolenia na nabycie świadectwa przemysłowego niższej kategorji, aniżeli przewidziano w taryfie. stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, nie ma wpływu na obowiązek składania zeznań w myśl poprzedniego ustępu.

§ 46.

Zeznania dla wymiaru podatku dochodowego (Dział I) obowiązane są składać na piśmie:

A. osoby fizyczne oraz spadki wakujące (wzór Nr. 8), których dochód płynie:

a) z nieruchomości gruntowej. przekraczającej 100 ha,

b) z domów mieszkalnych, składających się więcej niż z 20 izb,

c) z przedsiębiorstw i zajęć, wymienionych w § 45;

B. osoby prawne (wzór Nr. 9 i 10) oraz osoby fizyczne (spadki wakujące), prowadzące księgi handlowe lub gospodarcze, bez względu na wysokość osiąganego dochodu lub poniesionych strat.

§ 47.

Osoby, wymienione w art. 30 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 715), obowiązane są złożyć pierwsze zeznanie o dochodzie w terminach wskazanych w art. 33 tejże ustawy.

§ 48.

Zeznanie, złożone nie na formularzu urzędowym, uważa się za złożone według ustanowionego wzoru. o ile

zawierać będzie: a) odpowiedzi na wszystkie pytania formularza urzędowego, b) zapewnienie, że złożone zostało według najlepszej wiedzy i sumienia, c) wyraźne oznaczenie, iż jest zeznaniem podatkowem i d) datę i podpis płatnika lub jego prawnego zastępcy.

§ 49.

(1) Zeznania (obliczenia) dla wymiaru różnicy podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (Dział II ustawy o państwowym podatku dochodowym) składają na piśmie (wzór Nr. 11) jedynie te osoby fizyczne, które otrzymały uposażenia służbowe, emerytury i wynagrodzenia za najemną pracę od różnych służbodawców w wysokości, przekraczającej łącznie 2 500 zł rocznie.

(2) Zeznania (obliczenia) te składać należy do urzędu skarbowego, w którego okręgu płatnik ma miejsce zamieszkania (art. 14 i 15 § 2 Ordynacji Podatkowej) równocześnie z uiszczeniem pierwszej raty kwartalnej (§ 82).

Do art. 74 § 2 i 3 i art. 76 § 1.

§ 50.

Władze skarbowe obowiązane są zbadać i porównać z posiadanemi materjałami wniesione w terminie zeznania płatników zarówno obowiązanych do ich złożenia (art. 74 § 2 Ordynacji Podatkowej) jak i nieobowiązanych (art. 74 § 3).

* ART. 75. Zeznania dla wymiaru podatku przemysłowego od obrotu i podatku dochodowego należy składać w terminie do dnia 1 marca każdego roku. Oso-

by prawne powinny składać zeznania w terminie do dnia 1 maja.

Oddział II.

Opracowanie materjału wymiarowego.

* ART. 76. § 1. Zeznania płatników powinny być przez władze wymiarowe zbadane i porównane z posiadanemi materjałami.

§ 2. Władze wymiarowe mają obowiązek oparcia wymiaru na materjale faktycznym. Władze, do których należy wymiar podatku, mają prawo:

a) przesłuchiwać świadków i biegłych,

b) wzywać płatnika celem przesłuchania, lub inne osoby celem otrzymania wyjaśnień,

c) wzywać płatnika do wykazania jego przychodów, rozchodów, majątku, dochodu i obrotu, wogóle do udzielania wszelkich wyjaśnień i dowodów.

d) przeprowadzać oględziny lokalne i lustracje przedsiębiorstw,

e) badać księgi handlowe, gospodarcze, zapiski i inne dokumenty płatnika lub innych osób.

§ 3. Biegłych powołuje się z list, przedstawionych władzom skarbowym przez instytucje samorządu gospodarczego.

§ 4. Zeznania, opinje, wyjaśnienia świadków, biegłych, płatników lub innych osób powinny być sporządzane protokularnie lub składane na piśmie i dołączone do właściwych akt wymiarowych. Również wyniki badania ksiąg handlowych, gospodarczych, zapisków i t. p.,

jak i wyniki oględzin lokalnych powinny być ujęte protokularnie i dołączane do właściwych akt.

§ 5. Na podstawie tak zebranego materjału faktyczna władza wymiarowa ustala podstawy wymiaru podatku zarówno dla płatników, którzy złożyli zeznania, jak i dla płatników, którzy zeznań nie złożyli.

Do art. 76 § 3.

§ 51.

Dla dziedzin życia gospodarczego lub zawodowego, nieobjętych działalnością organizacyj samorządu gospodarczego (lub zawodowego) władze skarbowe, do czasu zorganizowania tego samorządu, powołują biegłych z list, przedstawionych zastępczo przez wolne organizacje zawodowe — na wezwanie władz skarbowych.

Do art. 76 § 4 i art. 194.

§ 52.

(1) Protokół sporządza się tak, aby z niego widoczne było: kto, kiedy, gdzie i jakich czynności urzędowych dokonał, kto był przy tem obecny, co i w jaki sposób stwierdzono oraz jakie zarzuty lub uwagi zgłosiły obecne przy tej czynności osoby.

(2) Protokół powinien być odczytany i przedstawiony do podpisu osobom uczestniczącym w tej czynności. Jeżeli osoby te nie chcą lub nie mogą podpisać protokółu, przyczynę tego zaznacza się w protokóle.

§ 53.

Zeznania i oświadczenia osób przesłuchiwanych wciąga się do protokółu z możliwą dokładnością, bez zmian, opuszczeń i dodatków.

Oddział III.

Ocena zeznań, składanych przez płatników.

ART. 77. § 1. W razie wątpliwości co do dokładności lub prawdziwości zeznania, opartego na księgach, lub w razie niewykazania w zeznaniach wszystkich źródeł podlegających opodatkowaniu, władza wymiarowa obowiązana jest wezwać płatnika do uzupełnienia, wyjaśnienia lub sprostowania zeznania, wyznaczając odpowiedni termin oraz wskazując konkretne okoliczności, dla których podaje się w wątpliwość zeznanie.

§ 2. Obowiązek władzy wymiarowej do wezwania o usunięcie wątpliwości dotyczy tych przypadków, gdy płatnicy prowadzą księgi handlowe lub gospodarcze i złożyli w terminie zeznanie, a wątpliwość obejmuje okoliczności istotne dla wymiaru lub gdy wymiar dotyczyć będzie nowego, nie objętego zeznaniem źródła, podlegającego opodatkowaniu.

ART. 78. § 1. Wyjaśnienia płatnika, złożone w odpowiedzi na przedstawione mu wątpliwości, oraz zaofiarowane przezeń dowody powinny być zbadane i należycie ocenione.

§ 2. Przeprowadzenie zaofiarowanego przez płatnika dowodu może być zaniechane, gdy objęte tym dowodem fakty władza uznaje za prawdziwe lub gdy środek dowodowy oczywiście nie nadaje się do stwierdzenia spornej okoliczności.

ART. 79. § 1. Jeżeli płatnik, prowadzący księgi handlowe lub gospodarcze, nie złożył zeznania lub wyjaśnienia w przepisanym terminie, władza może z urzędu ustalić dane faktyczne do wymiaru na podstawie materjału, jakim rozporządza.

§ 2. Postanowienie poprzedniego paragrafu ma odpowiednie zastosowanie do tych płatników, którzy nie złożyli w przepisanym terminie odpowiedzi na wezwanie o wyjaśnienie lub uzupełnienie zeznania, w którem nie wykazali wszystkich źródeł, podlegających opodatkowaniu.

Oddział IV.

Wezwania.

ART. 80. § 1. Władza skarbowa ma prawo wzywać osoby do złożenia potrzebnych wyjaśnień bądź osobiście w urzędzie, bądź pisemnie lub do udziału w czynnościach władzy.

§ 2. Wezwanie powinno być opatrzone podpisem urzędnika władzy wzywającej.

§ 3. W wezwaniu należy wskazać:

a) imię, nazwisko i adres wezwanego,

b) w jakiej sprawie i w jakim charakterze go się wzywa,

c) nazwę i adres władzy wzywającej,

d) czy wezwany ma się stawić osobiście, czy może złożyć wyjaśnienie na piśmie, czy też może przysłać zamiast siebie pełnomocnika,

e) wyznaczyć odpowiedni termin, w ciągu którego powyższe żądanie władzy ma być spełnione, albo też wskazać ściśle dzień, godzinę i miejsce stawiennictwa wezwanego lub pełnomocnika,

f) podać skutki prawne niezastosowania się do wezwania.

Oddział V.

Oględziny lokalne i lustracje przedsiębiorstw.

ART. 81. § 1. Władze skarbowe zaopatrzone w specjalne pełnomocnictwa, mają prawo dokonywania oględzin lokalnych wszelkich budynków, lokali, gruntów, przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, pomieszczeń handlowych, przemysłowych, rzemieślniczych i t. p.

nać tylko za zgodą właściciela mieszkania.

§ 2. Oględzin mieszkań prywatnych można doko-

§ 3. Oględzin przedsiębiorstw, znajdujących się w obrębie stacyj kolejowych, portów państwowych lub zabudowań wojskowych, dokonać można jedynie za zezwoleniem właściwej władzy kolejowej, portowej lub wojskowej.

* ART. 82. § 1. Po upływie terminu, wyznaczonego do nabywania świadectw przemysłowych, władze skarbowe sprawdzają, czy wszystkie przedsiębiorstwa posiadają właściwe świadectwa przemysłowe.

§ 2. Nadto w ciągu całego roku władze skarbowe dokonywają lustracyj przedsiębiorstw celem zebrania danych, niezbędnych do ustalenia podstaw wymiaru.

§ 3. Płatnicy są obowiązani okazywać organom lustrującym księgi handlowe i gospodarcze, zapiski oraz wszelkie inne dokumenty, posiadające znaczenie dla wymiaru podatków. W razie uzasadnionego przypuszczenia, że księgi, zapiski lub dokumenty są nierzetelne, albo też w razie zachodzącej obawy, że okazane lub ujawnione podczas lustracji księgi, zapiski lub dokumenty mogą być w przypadku pozostawienia ich na miejscu, przez płatnika usunięte lub przerobione — organ lu-

strujący może te księgi, zapiski i dokumenty zabrać do lokalu władzy skarbowej na okres nie dłuższy niż 30 dni.

§ 4. Policja państwowa jest obowiązana do udzielania dokonywującym lustracji urzędnikom skarbowym niezbędnej asysty.

ART. 83. W razie powzięcia wiadomości o potajemnem prowadzeniu handlu lub przemysłu w lokalach nie posiadających charakteru zakładów handlowych i przemysłowych lub gospodarczych, albo o przechowaniu w tych lokalach ksiąg handlowych lub innych dowodów, mogących mieć wpływ na wymiar podatków, dokonywającym lustracji urzędnikom służy prawo do oględzin i zbadania tych lokali w trybie, przepisanym ustawą z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 5, poz. 37).

ART. 84. § 1. Oględziny lokalne i lustracje należy zasadniczo przeprowadzać w dni powszednie podczas godzin pracy, przyczem o ile możności w sposób, nie tamujący ruchu przedsiębiorstwa.

§ 2. Oględzin i lustracji dokonywać należy w obecności płatnika, osoby jego zastępującej lub przez niego zatrudnionej, a w razie nieobecności tych osób — przybranego świadka.

ART. 85. Do przeprowadzenia oględzin może władza z urzędu lub na wniosek płatnika powołać biegłych.

Oddział VI.

Księgi handlowe i gospodarcze.

ART. 86. Księgi, prowadzone prawidłowo i rzetelnie, stanowią podstawę dla wymiaru podatków.

* ART. 87. § 1. Za prawidłowe uważa się księgi prowadzone w myśl przepisów obowiązującego kodeksu handlowego oraz zasad księgowości i zwyczajów handlowych.

§ 2. Za prawidłowe uważa się również księgi handlowe uproszczone oraz księgi gospodarcze: gospodarstw wiejskich, właścicieli nieruchomości budynkowych oraz osób wykonywujących wolne zawody — prowadzone według zasad, które ustala Minister Skarbu po zasięgnięciu opinji właściwych samorządów gospodarczych.

§ 54.

(1) Za prawidłowe w myśl art. 87 § 1 Ordynacji Podatkowej uważa się księgi wówczas, gdy ich rodzaj, forma i sposób prowadzenia zgodne są z przepisami kodeksu handlowego, zasadami księgowości i zwyczajami handlowemi.

(2) Uchylony rozporz. Ministra Skarbu z 14. I. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3/36, poz. 26), (Rozporządzenie to jest podane na końcu książki).

(3) W kwestjach wątpliwych, dotyczących zasad księgowości oraz zwyczajów handlowych, władze skarbowe zwracają się do Ministerstwa Skarbu, które rozstrzyga po zasięgnięciu opinji samorządu gospodarczego lub zawodowego.

Do art. 87 § 2.

§ 55.

Za księgi w rozumieniu art. 87 § 2 Ordynacji Podatkowej uważa się księgi handlowe, księgi gospodarstw

rcinych, księgi właścicieli nieruchomości budynkowych, oraz księgi prowadzone przez osoby, uprawiające wolne zawody.

§ 56.

Uproszczone księgi handlowe mogą prowadzić przedsiębiorstwa, zaliczone w myśl taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, pz. 716) do świadectw przemysłowych:

a) kategorji drugiej punkty 2 i 3, trzeciej i czwartej rozdziału I oraz trzeciej i czwartej rozdziałów V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XIX, XX, części II lit. A taryfy;

b) kategorji szóstej, siódmej i ósmej części II lit. C taryfy,

z wyjątkiem przedsiębiorstw, obowiązanych w myśl art. 54 Kodeksu Handlowego, do prowadzenia księgowości handlowej.

§ 57.

(1) Przedsiębiorstwa, prowadzące uproszczone księgi handlowe, powinny przed rozpoczęciem czynności handlowych, a następnie z końcem każdego roku operacyjnego sporządzić z natury inwentarz majątku ruchomego i nieruchomego oraz wszelkich należności i zobowiązań.

(2) W wyjątkowych przypadkach, gdy przedsiębiorstwo posiada na składzie znaczną ilość różnorodnych

towarów a drobnych towarów, w takiem przedsiębiorstwie inwentarz z natury może być sporządzany raz na dwa lata.

(3) Poszczególne przedmioty majątkowe należy przyjmować w inwentarzach według ich wartości rzeczywistej.

(4) Budynki i urządzenia budowlane przyjmuje się do inwentarza w wysokości poniesionych kosztów budowy z doliczeniem wartości własnych materjałów, zużytych na budowę, lub w wysokości oszacowania, dokonanego przy pierwszej asekuracji po wybudowaniu. Wartość budynków i urządzeń budowlanych może być również ustalona przez biegłych z uwzględnieniem cen z okresu budowy. Wartość budynków, nabytych wraz z ziemią (placem), ustala się przez biegłych w stosunku do ceny nabycia całej nieruchomości.

Budynki, wybudowane lub nabyte w okresie inflacji przed dniem 1 kwietnia 1924 r., mogą być przyjęte w wartości z dnia 1 kwietnia 1924 r.

(5) Urządzenia, maszyny i inne przedmioty oraz materjały wolno szacować do inwentarza według ceny nabycia lub własnych kosztów wytworzenia.

(6) Dla ustalania odpisań na zużycie nieruchomości i przedmiotów, służących do trwałego użytku i podlegających zużyciu, powinna być prowadzona tabela amortyzacyjna.

(7) Wydatki na zakup drobnych o małej wartości przedmiotów mogą być zaliczane do kosztów prowadzenia przedsiębiorstwa.

(8) Inwentarze powinny być podpisane przez właściciela przedsiębiorstwa lub osoby do tego upoważnione.

§ 58.

(1) Księgi uproszczone prowadzi się w języku polskim i w walucie państwowej; za zgodą władz skarbowych księgi można prowadzić w języku, dopuszczonym w sądach danego okręgu.

(2) Księgi uproszczone powinny być ponumerowane stronami lub kartami.

(3) Zapisy do ksiąg należy uskuteczniać atramentem bez pozostawiania miejsc wolnych, wolne miejsca zakreśla się. Zapisy do ksiąg podręcznych mogą być prowadzone ołówkiem atramentowym.

(4) Omyłki w księgach prostuje się przez unieważnienie błędnego zapisu (storno) lub przez przekreślenie i wypisanie właściwego tekstu w ten sposób, aby treść poprzedniego zapisu była czytelna.

(5) Strony lub karty ksiąg powinny być zakończone bądź wyprowadzoną ogólną sumą, bądź saldem rachunku.

(6) Zapisy do ksiąg powinny być udowodnione listami, rachunkami. umowami, wyciągami i t. p., a w razie niemożności, — dokumentami, sporządzonemi w przedsiębiorstwie (asygnacje kasowe, kwity składowe, wykazy, listy płacy i t. p.) i zaopatrzonemi w datę, treść oraz podpisy osób, sporządzających dokument.

(7) Księgi wraz z dowodami należy przechowywać w ciągu lat 10-ciu.

§ 59.

(1) Zapisy do ksiąg uskuteczniać należy tak, aby uwzględniały chronologicznie wszystkie obroty pieniężne i niepieniężne. W szczególności zapisy zawierać mają:

datę, rodzaj czynności i sumę, a ponadto przy operacjach, związanych z kupnem i sprzedażą towarów, należy wykazywać dostawcę i odbiorcę z zaznaczeniem ilości towarów.

(2) Przy drobnych tranzakcjach, związanych z kupnem i sprzedażą towarów za gotówkę, zapisy można wnosić do ksiąg bez wymienienia dostawcy lub odbiorcy, jak również bez oznaczenia ilości towaru, przyczem dopuszczalne jest łączenie poszczególnych pozycyj w jedną sumę targu dziennego, zestawioną uprzednio na oddzielnym arkuszu lub obliczoną na podstawie bloków.

(3) Zapisy do ksiąg powinny być uskuteczniane bez opóźnień.

(4) Przy zamykaniu ksiąg należy uwzględniać spodziewane przychody oraz nieponiesione koszty, które jeszcze nie nastąpiły, ale odnoszą się do danego roku operacyjnego.

§ 60.

(1) Drobne przedsiębiorstwa, zakupujące lub produkujące i sprzedające towary za gotówkę, mogą się ograniczyć poza księgą inwentarzową (§ 57) do prowadzenia księgi kasy, księgi towarów (produkcji), księgi kosztów ogólnych (handlowych) i księgi właściciela dla kontroli pobranych lub wpłaconych przez niego sum do przedsiębiorstwa.

(2) Przedsiębiorstwa, zakupujące i sprzedające towary na kredyt, powinny pozatem prowadzić księgę dla rozrachunku z dłużnikami i wierzycielami, a przy operacjach wekslowych również księgę weksli (wydanych i otrzymanych).

§ 61.

(1) Zamiast ksiąg wymienionych w § 60 — wszystkie operacje mogą być zapisywane do jednej księgi uproszczonej z podziałem na odpowiednie konta.

(2) Do księgi uproszczonej w szczególności wnosi się: a) datę, b) numer dowodu, c) treść zapisu, d) przychód. e) rozchód kasy, f) zakup towarów lub środków produkcji, g) sprzedaż towarów lub przychód za robotę, h) przychód weksli, i) rozchód weksli, j) wypłatę lub obciążenie dłużników i wierzycieli, k) wpłatę lub uznanie dłużników i wierzycieli. l) poniesione koszty (ogólne, handlowe) i t. d.

(3) Przedsiębiorstwa, wytwarzające wyroby z cudzych materjałów ,powinny prowadzić oddzielną kontrolę tych wyrobów i kontrolę należnego i otrzymanego wynagrodzenia.

§ 62.

(1) Z końcem każdego roku, po uzgodnieniu z inwentarzem, księgi należy zamknąć.

(2) Jednocześnie sporządza się obliczenie strat oraz zysków, wyszczególniając je w taki sposób, aby wykazywało rodzaje osiągniętych przychodów i zysków oraz poniesionych kosztów i strat.

(3) Do zeznania o dochodzie dołącza się zestawienie grupowe inwentarza, obliczenie strat i zysków oraz obliczenie dochodu (wzór Nr. 12 i 13).

§ 63.

(1) Właściciele nieruchomości budynkowych mogą prowadzić uproszczoną księgowość w myśl zasad, określonych w §§ 57, 58 i 59.

(2) Księgowość uproszczona u tej kategorji płatników powinna się składać, niezależnie od inwentarza, — z księgi (konta) kasy oraz kontroli zainkasowanego i należnego komornego z poszczególnych lokali. W razie potrzeby należy prowadzić dodatkowo księgę (konto) dla rozrachunku z dłużnikami i wierzycielami oraz księgę (konto) weksli (wydanych i otrzymanych).

(3) Z końcem każdego roku księgi zamyka się; jednocześnie sporządza się obliczenie strat oraz zysków i obliczenie dochodu (wzór Nr. 14).

§ 64.

(1) Księga towarów (produkcji), wymieniona w § 60, księga uproszczona, przewidziana w § 61, oraz księga, zawierająca przychody komornego z lokali w nieruchomościach budynkowych (§ 63), podlegają zaświadczeniu przez władze skarbowe I lub II instancji albo przez organa samorządu gospodarczego.

(2) Zaświadczenia ksiąg powinny być dokonywane w roku, poprzedzającym okres rachunkowy (rok gospodarczy), na który mają być założone.

§ 65.

(1) Zasady prowadzenia ksiąg w gospodarstwach wiejskich normują §§ 66—73.

(2) Właściciele i użytkownicy gospodarstw wiejskich, wpisani do rejestru handlowego, prowadzą księgi w myśl zasad kodeksu handlowego.

(3) Jeżeli właściciel lub użytkownik gospodarstwa wiejskiego wpisany jest do rejestru handlowego z tytułu związanego z gospodarstwem ubocznego przedsiębiorstwa,

obowiązek prowadzenia ksiąg w myśl zasad kodeksu handlowego dotyczy tylko ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 66.

(1) Właściciele i użytkownicy gospodarstw wiejskich przy założeniu ksiąg sporządzają spis inwentarza majątku nieruchomego, należności i zobowiązań.

(2) Majątek nieruchomy może być w spisie inwentarza pominięty.

(3) Poczynione w ciągu roku wydatki na zakup majątku nieruchomego oraz nakłady na utworzenie nowych źródeł dochodu i na ulepszenie lub zwiększenie źródeł istniejących (dobudowy, przebudowy, założenie sadów, zalesienie przestrzeni nowych i t. p.) w przypadku, wymienionym w punkcie 2, należy wykazać w księgach na rachunku inwestycji.

(4) W księgach gospodarczych powinny być zapisane wszelkie przychody i wydatki, zobowiązania i należności pieniężne, a także przychody, przyrosty i rozchody w naturze. Za przyrosty uważa się naturalne zwiększenie wartości młodego inwentarza żywego. Przychody i rozchody w naturze mogą być księgowane ilościowo z pominięciem wartości.

(5) Można nie księgować obrotów ilościowych:

a) warzywami, jarzynami ogrodowemi, owocami i drobiem,

b) paszą objętościową (sianem, słomą, koniczyną, wyką, burakami, marchwią pastewną i t. p., z wyjątkiem ziemniaków i pasz treściwych) i wszelkiego rodzaju produktami ubocznemi, użytemi na potrzeby gospodarcze,

c) drzewem opałowem, torfem i drobnemi ilościami nasion, jeżeli artykuły te zużywane są wyłącznie we własnem gospodarstwie.

(6) Przepisy §§ 57, 58 i 59, normujące tryb i sposób sporządzania inwentarza i dokonywania zapisów, stosuje się analogicznie do ksiąg gospodarczych. Zapisy do kontroli ilościowych mogą być dokonywane ołówkiem atramentowym.

(7) Przy sprzedaży i zakupie w większych ilościach produktów, ziemiopłodów i t. p. za kwoty ponad 200 zł, w księgach należy podawać imiona i nazwiska odbiorców i dostawców.

§ 67.

(1) Wartość użytkową mieszkania właściciela lub użytkownika, wartość niezaksięgowanych produktów i artykułów, zużytych na potrzeby domowe właściciela, jego domowników oraz służby osobistej, a także wartość pieniężną innych korzyści, jakie właściciel lub użytkownik czerpie z gospodarstwa, jak również wartość pieniężną kosztów wyżywienia pracowników gospodarstwa i innych świadczeń, jakie właściciel lub użytkownik ponosi na rzecz gospodarstwa, — ustalają corocznie dla celów obliczenia podstawy wymiaru podatku dochodowego izby skarbowe, po zasięgnięciu opinji izb rolniczych.

(2) W taki sam sposób określa się wartość wynagrodzeń w naturze, wydanych pracownikom najemnym gospodarstw wiejskich z tytułu stosunku służbowego.

§ 68.

Obroty przedsiębiorstw ubocznych, prowadzonych w mniejszym rozmiarze, a niepodpadających pod przepis art. 8 Kodeksu Handlowego, o ile dla nich nie prowadzi się odrębnych ksiąg, powinny być uwidocznione w księgach gospodarczych.

§ 69.

Przy sporządzaniu inwentarza należy stosować następujące zasady:

A. Budynki i wszelkie urządzenia, maszyny i inne przedmioty oraz materjały szacuje się do inwentarza w myśl zasad, ustalonych w § 57.

B. Inwentarz żywy i drób w gospodarstwach, prowadzących specjalną hodowlę drobiu, przy sporządzeniu po raz pierwszy spisu inwentarza należy oszacować według jednej z podanych niżej zasad, które należy stosować stale, mianowicie:

(1) według cen, unormowanych corocznie przez izby skarbowe po zasięgnięciu opinji właściwych terytorjalnie izb rolniczych,

(2) według ceny kosztu, a przy inwentarzu własnej hodowli — w sposób podany pod punktem 1).

Przy oszacowaniu inwentarza należy uwzględnić rasę, a przy inwentarzu młodym — również wiek.

Przy sporządzaniu spisu inwentarza w końcu roku gospodarczego, oszacowaniu podlega bądź cały inwentarz żywy, bądź tylko różnica ilościowa inwentarza żywego według poszczególnych rodzajów, przyczem do wy-

prowadzonej różnicy stosuje się odpowiednie normy szacunkowe, wymienione wyżej pod literą B. punkt 1).

Jeżeli jednak w ciągu roku nastąpiło polepszenie lub pogorszenie inwentarza żywego w drodze zamiany na sztuki więcej lub mniej wartościowe, zakupiony w ciągu roku inwentarz należy oszacować według ceny nabycia, a ceny unormowane przez izby skarbowe stosować tylko do inwentarza, pochodzącego z własnej hodowli, i do inwentarza, pozostałego w gospodarstwie z lat poprzednich.

C. Ziemiopłody i inne produkty należy szacować według cen, ustalonych w sposób wskazany pod literą B. punkt 1).

§ 70.

Właściwe terytorjalnie izby skarbowe, po zasięgnięciu opinji izb rolniczych, ustalają corocznie dla celów inwentaryzacji normy, według których mają być szacowane remanenty płodów rolnych i inwentarza żywego, oraz zasady dokonywania odpisów z tytułu zużycia budynków, urządzeń, maszyn i narzędzi.

§ 71.

Właściciele i użytkownicy gospodarstw wiejskich, prowadzący księgi systemem podwójnym, obowiązani są dołączyć do zeznania o dochodzie bilans, odpis rachunku strat i zysków, zestawienie wzajemnych świadczeń właściciela i gospodarstwa oraz zestawienia produkcji roślinnej, zwierzęcej, leśnej i przemysłowej (wzór Nr. 15).

§ 72.

Właściciele i użytkownicy gospodarstw, prowadzący księgi systemem pojedyńczym, obowiązani są dołączyć do zeznania o dochodzie następujące zestawienie (wzór Nr. 16), zawierające:

a) przychody i rozchody pieniężne,
b) świadczenia w naturze,
c) produkcję roślinną.
d) produkcję zwierzęcą,
e) produkcję leśną i tartaku,
f) stan zapasów produkcji leśnej i przemysłowej,
g) obliczenie dochodu podatkowego.

§ 73.

(1) Właściciele i użytkownicy gospodarstw wiejskich o obszarze do 60 ha, z wyjątkiem specjalnych gospodarstw ogrodniczych i sadowniczych, mogą prowadzić księgi gospodarcze według zasad, podanych w §§ 66 — 72, przy uwzględnieniu następujących uproszczeń:

a) inwentarz majątku może nie być sporządzony,
b) dopuszczalne jest pominięcie przy księgowaniu obrotów ilościowych przetworami, przygotowanemi we własnem gospodarstwie domowem.

(2) Do zeznania o dochodzie wymienieni właściciele i użytkownicy gospodarstw wiejskich obowiązani są dołączyć obliczenie dochodu podatkowego (wzór Nr. 17).

§ 74.

(1) Wolne zajęcia zawodowe mogą prowadzić sposobem uproszczonym księgę przychodu i rozchodu.

(2) Księga ta powinna zawierać z lewej strony wszystkie przychody, osiągnięte w roku gospodarczym tak w gotówce, czekach i wekslach, jak i w naturze, z prawej zaś strony — koszty, związane z wykonywaniem zawodu, jak to: wydatki na lokal, utrzymanie personelu, telefon, materjały piśmienne, porto i t. p., nadto u lekarzy wydatki na środki lekarskie.

(3) Każdy zapis powinien być zaopatrzony w datę i nazwisko kontrahenta.

(4) Zapisy do księgi prowadzi się bieżąco i bez zaległości, przyczem mają zastosowanie przepisy § 58.

(5) Księgę przychodu i rozchodu sumuje się, a z końcem roku zamyka i na jej podstawie oblicza dochód.

(6) Osoby, uprawiające wolne zajęcia zawodowe, mają obowiązek prowadzenia specjalnej księgi depozytów do kontroli sum, przyjętych przez nich na rachunek osób trzecich lub do depozytu.

(7) Do zeznania o dochodzie należy dołączyć obliczenie dochodu podatkowego (wzór Nr. 18).

ART. 88. Za rzetelne uważa się księgi prowadzone zgodnie z rzeczywistością.

ART. 89. Płatnicy, prowadzący księgi, powinny przy składaniu zeznań przedstawiać zamknięcia roczne, a osoby prawne — nadto odpisy protokółów walnych zebrań, zatwierdzających zamknięcia roczne, tudzież odpis aktu organu rewizyjnego. Niezależnie od tego obowiązku powinni oni na żądanie władz przedstawiać odpisy i wyciągi z ksiąg, odpisy rachunków i specyfikacje tychże oraz inne dokumenty i wszelkie dane i wyjaśnienia.

§ 75.

Płatnicy, prowadzący księgi handlowe lub gospodarcze, powinni do zeznań o dochodzie dołączyć sprawozdanie roczne, zawierające bilans i rachunek strat i zysków, a osoby prawne nadto odpis protokółu walnego zgromadzenia, zatwierdzającego sprawozdanie roczne, oraz odpis aktu organu rewizyjnego. Przepis niniejszy nie dotyczy płatników, wymienionych w §§ 56, 63, 65 i 74, dla których przewidziane są odrębne załączniki.

ART. 90. Badanie (rewizję) ksiąg należy przeprowadzać na mocy pisemnego upoważnienia, wydanego rewidującym przez właściwe władze skarbowe.

ART. 91. § 1. Badanie (rewizja) powinno być dokonywane w zasadzie w godzinach urzędowych i w czasie dla płatnika najodpowiedniejszym i w obecności płatnika lub zastępującej go soby.

§ 2. Badanie (rewizję) przeprowadza się zasadniczo u płatnika lub w wyjątkowych przypadkach w lokalu urzędu.

§ 76.

(1) Badanie (rewizje) ksiąg przeprowadza się w zasadzie w lokalu płatnika.

(2) Gdy jednak rewizja ksiąg u płatnika natrafia na trudności lub znajduje przeszkody, hamujące normalny bieg czynności, wówczas księgi wraz z wszelkiemi dokumentami mają być zbadane w lokalu urzędu, gdzie mogą być zatrzymane do chwili ostatecznego ukończenia badania.

* ART. 92. § 1. O wyniku badania rewidujący sporządza protokół, który zostaje podpisany przez niego i przez płatnika lub jego przedstawiciela. Odpis protokółu doręcza się płatnikowi lub jego przedstawicielowi za pokwitowaniem.

§ 2. Płatnik, nie godzący się z ustaleniami, zawartemi w protokóle, może złożyć swe oświadczenie bądź niezwłocznie w protokóle, bądź w terminie 7-dniowym po doręczeniu odpisu tego protokółu.

§ 77.

Protokół badania ksiąg powinien w ogólności zawierać:

a) opis rachunkowości,

b) ewentualnie stwierdzone uchybienia i nieprawidłowości.

c) dane dla ustalenia podstaw opodatkowania.

ART. 93. Ocena mocy dowodowej ksiąg (art. 87 i 88) oraz zebranych w wyniku badania materjałów należy do organów wymiarowych.

ART. 94. Jeżeli na poparcie zeznania, złożonego w terminie, płatnik wyraził gotowość przedstawienia ksiąg, to władza wymiarowa nie może ustalić podstaw wymiaru odmiennie, aniżeli to wynika z tych ksiąg, o ile one nie zostały uznane za nieprawidłowe lub za nierzetelne.

§ 78.

Jeżeli w księgach handlowych lub gospodarczych nie są wykazane odrębnie obroty, podlegające zróżniczkowa-

nym stawkom podatkowym, odnośne przedsiębiorstwa obowiązane są po upływie każdego roku kalendarzowego w terminie składania zeznań sporządzić szczegółowe wykazy obrotów, podlegających zniżonym stawkom podatkowym, jak również wykazy wytworów lub towarów, przekazanych do innych zakładów przemysłowych, albo handlowych, należących do tego samego właściciela.

ART. 95. O nieprzyjęciu ksiąg za podstawę przy wymiarze podatku należy zawiadomić płatnika jednocześnie z doręczeniem nakazu płatniczego.

W zawiadomieniu tem należy wyszczególnić materjalne i formalne zarzuty, uzasadniające nieprzyjęcie ksiąg.

Rozdział II.

Ustalenie podstaw wymiaru i obliczenie podatku.

ART. 96. § 1. Władza wymiarowa obowiązana jest ustalić podstawę wymiaru dla każdego płatnika w czasie właściwym do wymiaru, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności mające znaczenie dla wymiaru podatku.

§ 2. Na zasadzie ustalonych w ten sposób podstaw wymiaru władza wymiarowa oblicza podatek w myśl odpowiednich ustaw podatkowych.

* ART. 97. Tryb postępowania wymiarowego i odwoławczego co do podatku gruntowego, władze powołane do wymiaru i poboru tego podatku oraz sposób zawiadamiania płatników o podstawie i wysokości wymierzonego podatku określi drogą rozporządzenia Minister Skarbu

w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych*).

ART. 98. § 1. Jeżeli przy wymiarze podatku dochodowego władza wymiarowa dojdzie do przekonania, że zebrany przez nią materjał faktyczny nie wystarcza do obliczenia ogólnego dochodu, podlegającego opodatkowaniu, może ustalić dochód płatnika na podstawie zewnętrznych znamion, świadczących o jego położeniu ekonomicznem. Przy tej ocenie powinny być brane pod uwagę w szczególności jego wydatki domowe i osobiste oraz stosunek ich do jego znanych źródeł dochodu.

§ 2. Znamiona zewnętrzne powinny być szczegółowo przytoczone w orzeczeniu władzy wymiarowej.

ART. 99. § 1. W przypadku, gdy pobór podatku odbywa się przez potrącenie z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, z tantjem, od kapitałów i rent lub przez inkasowanie na rzecz Skarbu Państwa należności podatkowych, wymiaru podatku nie dokonywa się.

§ 2. Wyjątek zachodzi wówczas, gdy obowiązany do potrącenia lub zainkasowania podatku albo nie wpłacił podatku wcale, albo wpłacił zamało. W tych przypadkach właściwa władza skarbowa uskutecznia wymiar podatku.

§ 3. Przepis § 2 stosuje się również w tych przypadkach, gdy płatnik, podlegający obowiązkowi uisz-

---

*) *Patrz rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z dn. 24. IX. 1934 (Dz. U. Rz. P. Nr. 91 34, poz. 822), którego tekst zamieszczono na końcu Ordynacji.*

czenia podatku dochodowego od uposażeń służbowych, pobieranych u różnych służbodawców, nie wpłacił podatku wcale, lub wpłacił za mało.

§ 4. Dla stwierdzenia prawidłowości oraz terminowości potrącenia lub inkasowania (§ 1—3) władze skarbowe mogą wykonywać kontrolę przez delegowanych w tym celu urzędników do wszystkich władz, urzędów, instytucyj oraz osób, obowiązanych do dokonywania potrąceń lub inkasowań.

§ 79.

(1) Przy wpłacaniu potrąconego podatku służbodawca obowiązany jest złożyć w kasie urzędu skarbowego wykaz potrąceń, sporządzony według wzoru Nr. 19, lub odpis listy płacy, o ile lista ta zawiera dane, niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

(2) Za niezbędne dane uważa się nazwisko i imię pracownika, rodzaj jego zajęcia, wysokość i datę wypłacanego wynagrodzenia lub wartość pieniężną wynagrodzeń w naturze, oznaczenie okresu czasu, za który wypłaca się wynagrodzenie, wysokość wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym oraz kwotę potrąconego podatku.

(3) Instytucje, wpłacające do kas urzędów skarbowych potrącony przez nie podatek od tantjem, powinny dołączyć wykaz potrąceń według wzoru Nr. 20.

ART. 100. Terminy ukończenia wymiarów określa Minister Skarbu.

§ 80.

Ustanawia się następujące terminy ukończenia wymiarów:

1) podatku gruntowego do dnia 31 marca,

2) podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich do dnia 31 marca.

3) podatku od lokali do dnia 31 marca,

4) podatku od placów budowlanych do dnia 31 marca,

5) podatku przemysłowego od obrotu:

a) dla osób fizycznych, nieprowadzących ksiąg handlowych lub gospodarczych — do dnia 1 maja,

b) dla osób fizycznych. prowadzących księgi handlowe lub gospodarcze — do dnia 1 października,

6) podatku dochodowego (Dział I), nadzwyczajnego od niektórych zajęć zawodowych oraz wojskowego, pobieranego w postaci dodatku do podatku dochodowego:

a) dla osób fizycznych, nieprowadzących ksiąg handlowych lub gospodarczych — do dnia 15-go sierpnia,

b) dla osób fizycznych, prowadzących księgi handlowe lub gospodarcze — do dnia 1 października,

7) podatku przemysłowego od obrotu i dochodowego (Dział I) dla osób prawnych:

a) podlegających kompetencji urzędów skarbowych — do dnia 1 października,

b) podlegających kompetencji izb skarbowych — do dnia 31 grudnia.

Rozdział III.

Nakazy płatnicze.

ART. 101. Po uskutecznieniu wymiaru należy powiadomić płatnika o wymierzonym mu podatku zapomocą orzeczenia w formie nakazu płatniczego, który powinien zawierać:

1) imię, nazwisko i adres płatnika.
2) powołanie się na podstawę prawną,
3) podstawę wymiaru podatku,
4) wysokość podatku,
5) termin płatności podatku,
6) skutki zwłoki w zapłacie,
7) pouczenie o środkach odwoławczych,
8) datę,
9) podpis lub pieczęć władzy.

ART. 102. Jeden nakaz płatniczy może jednocześnie obejmować wymiary kilku podatków.

Rozdział IV.

Płatność podatku, zaliczki.

* ART. 103. § 1. Wymierzone podatki wraz z dodatkami oraz zaliczki na poczet tychże podatków, które w myśl ustaw podatkowych mają być wpłacane przed wymiarem podatku, płatne są w terminach, oznaczonych w ustawach podatkowych.

§ 1 a. Minister Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami może zarządzić pobieranie podatków, wymienionych w art. 1, bądź wpłat zaliczkowych na poczet tych podatków, przy wykonywaniu przez płatników czynności, związanych z przemysłem, handlem lub zajęciem, wyznaczać władze uprawnione do ustalania wysokości wpłat oraz władze, organizacje publiczno-prawne lub dobrowolne organizacje zawodowe oraz organa tych władz i organizacyj, obowiązane do obliczania i poboru tych wpłat.

§ 2. Płatnik, posiadający wobec Skarbu wierzytelność bezsporną i wymagalną, a wynikającą ze stosunków prywatno-prawnych, może wierzytelnością tą zapłacić przypadający od niego podatek.

§ 3. Jeżeli termin płatności jest w ustawie kalendarzowo określony, a płatność jest zależną od uprzedniego zawiadomienia płatnika zapomocą nakazu płatniczego lub innego wezwania, nakazy powinny być, o ile poszczególne ustawy inaczej nie stanowią, doręczone przynajmniej na 30 dni przed upływem ustawowego terminu płatności, w przeciwnym razie termin płatności upływa dopiero z 30 dniem po doręczeniu nakazu lub wezwania.

§ 4. Minister Skarbu ma prawo przesuwania terminów płatności podatków.

Do art. 103 § 2.

§ 81.

(1) Płatnik, który zamierza skorzystać z postanowień art. 103 § 2 Ordynacji Podatkowej, powinien złożyć właściwemu urzędowi skarbowemu zaświadczenie tej

władzy państwowej, która jest powołana do wypłaty wierzytelności.

(2) Zaświadczenie to powinno zawierać stwierdzenie bezsporności i wymagalności wierzytelności, datę jej powstania oraz dział, paragraf i pozycję budżetu, z którego wierzytelność ma być asygnowana.

(3) Po złożeniu zaświadczenia właściwy urząd skarbowy zwraca się pisemnie do władzy państwowej, która zaświadczenie wystawiła, o przelanie wymienionych w zaświadczeniu kwot na zaległości podatkowe, podając ich wysokość i rok podatkowy.

(4) W przypadku złożenia przez płatnika zaświadczenia o posiadaniu należności od Skarbu Państwa, kary za zwłokę od zaległości skarbowych oblicza się do dnia powstania prawa płatnika do otrzymania należności od Skarbu Państwa, o ile data tego prawa została uwidoczniona w zaświadczeniu wydanem przez władzę państwową, w przeciwnym zaś razie kary za zwłokę oblicza się do dnia wystawienia wspomnianego zaświadczenia.

Do art. 103 § 4.

§ 82.

(1) Przesuwa się terminy płatności podatków w sposób następujący:

a) podatku gruntowego

I rata — do dnia 30 kwietnia

II „ — „ „ 30 listopada

b) podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich

I rata — do dnia 30 kwietnia
II „ — „ „ 31 lipca
III „ — „ „ 31 października
IV „ — „ „ 31 stycznia nast. r.

c) podatku od lokali

I rata — do dnia 30 kwietnia
II „ — „ „ 31 lipca
III „ — „ „ 31 października
IV „ — „ „ 31 stycznia nast. r.

d) podatku od placów budowlanych

I rata — do dnia 30 kwietnia
II „ — „ „ 31 lipca
III „ — „ „ 31 października
IV „ — „ „ 31 stycznia nast. r.

e) 1) podatku przemysłowego od obrotu — do dnia 31 maja

2) zaliczki kwartalnej na poczet podatku przemysłowego od obrotu

za I kwartał — do dnia 15 czerwca
„ II „ — „ „ 15 sierpnia
„ III „ — „ „ 15 października
„ IV „ — „ „ 15 lutego nast. r.

f) podatku dochodowego (Dział I) — do dnia 15 września,

g) podatku dochodowego (Dział II) z tytułu różnicy

I rata — do dnia 15 kwietnia
II „ — „ „ 15 czerwca
III „ — „ „ 15 września
IV „ — „ „ 15 grudnia

h) podatku dochodowego (Dział II) od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę

— w terminie 7 dni po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła wypłata przez służbodawcę,

i) nadzwyczajnego podatku od niektórych zajęć zawodowych

— w terminach płatności podatku dochodowego (Dział I),

j) podatku wojskowego, pobieranego w formie dodatku do podatku dochodowego

— w terminach płatności podatku dochodowego (Dział I).

(2) Osoby obowiązane do składania zeznań o dochodzie (pkt. f) powinny uiścić przedpłatę w wysokości połowy kwoty, jaka przypada od zeznanego dochodu:

osoby fizyczne — do dnia 1 marca roku podatkowego,

osoby prawne — do dnia 1 czerwca roku podatkowego.

(3) Osoby, obowiązane do składania zeznań o dochodzie, które w wyznaczonym terminie zeznań tych nie złożą, powinny w tym terminie (ust. 2) uiścić połowę podatku, wymierzonego za poprzedni rok podatkowy.

Rozdział V.

Dodatkowe wymiary.

* ART. 104. § 1. Płatników podatków, wymienionych w art. 1, których przy wymiarze podatku opusz-

czono, lub niewłaściwie uwolniono, albo co do których wymiar wskutek później ujawnionych konkretnych okoliczności faktycznych okaże się za niski, pociąga się do podatku dodatkowo za cały czas ubiegły.

§ 2. Późniejsze sprostowanie klasyfikacji i pomiarów gruntów dokonanych pierwotnie przez urzędy państwowe, instytucje kredytu długoterminowego oraz przez mierniczych, których określi w drodze rozporządzeń Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych, — nie mogą być uważane za później ujawnione konkretne okoliczności faktyczne*).

Rozdział VI.

Przedawnienie prawa do wymiaru.

* ART. 105. Prawo do uskutecznienia wymiaru podatku przedawnia się z upływem 5 lat licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy. Przedawnienie to nie dotyczy uzupełniającego wymiaru podatku (art. 122 § 1).

ART. 106. Przedawnienie prawa do wymiaru podatku rozciąga się również na dodatki, przypadające na rzecz związków samorządowych.

ART. 107. (skreślony).

---

*) *Patrz rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24. IX. 1934 (Dz. U. Rz. P. Nr. 91. 34, poz. 822), którego tekst zamieszczono na końcu Ordynacji.*

DZIAŁ III.

POSTĘPOWANIE ODWOŁAWCZE.

Rozdział I.

Udzielanie podstaw wymiaru.

* ART. 108. § 1. Przed upływem terminu do wniesienia odwołania władze skarbowe są obowiązane do udzielenia zgłaszającym się płatnikom lub ich pełnomocnikom ustnych informacyj o podstawach wymiaru.

§ 2. Władze skarbowe obowiązane są na prośbę pisemną płatnika udzielić mu na jego koszt — w terminie 7 dni od dnia wniesienia prośby — uzasadnienia wymiaru na piśmie.

§ 3. Wniesienie prośby o wydanie uzasadnienia wymiaru zawiesza bieg terminu odwoławczego do dnia, w którym uzasadnienie zostanie doręczone.

§ 83.

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania służy płatnikom prawo otrzymania od władz skarbowych ustnych informacyj, dotyczących określenia podstaw wymiaru oraz obliczenia przypadającego podatku.

§ 84.

(1) W przypadkach, gdy płatnik zwróci się przed upływem terminu do wniesienia odwołania z pisemną prośbą o wydanie podstaw wymiaru, należy udzielić mu na piśmie uzasadnienia.

(2) Uzasadnienie powinno zawierać dane faktyczne i podstawy prawne, na których oparto wymiar podatku.

§ 85.

(1) Władze skarbowe obowiązane są udzielać płatnikom, na ich żądanie, także odpisów protokółów, zawierających istotne części zeznania świadków i opinje biegłych.

(2) Władze skarbowe udzielają płatnikom odpisy protokółów zeznań świadków i opinji biegłych, przesłuchanych z urzędu, bez podania ich nazwisk.

(3) Prawo płatnika nie obejmuje wiadomości, zawartych w opisach i notatkach władzy skarbowej, oraz innych materjałów, których zużytkowanie odbywa się z zachowaniem tajemnicy (art. 60 § 4 Ordynacji Podatkowej).

§ 86.

(1) Władze skarbowe wydają uzasadnienie wymiaru na piśmie na skutek podania płatnika, które podlega opłacie stemplowej w wysokości 3-ch złotych (art. 147 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).

(2) Ponadto podlegają opłacie stemplowej odpisy protokółów, zawierających zeznania świadków i opinje biegłych, w wysokości 2 zł od każdej stronicy pełnej lub zaczętej (art. 157 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych, Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).

Rozdział II.

Wnoszenie odwołań lub zażaleń.

* ART. 109. § 1. Od wszelkich orzeczeń władz wymiarowych mogą być wnoszone odwołania do władzy odwoławczej, która rozstrzyga ostatecznie.

§ 2. Na postanowienia służy zażalenie do bezpośrednio przełożonej władzy skarbowej i tylko do jednej instancji.

Na postanowienia jednak, wydane w toku postępowania wymiarowego, nie służy odrębne zażalenie; postanowienia te mogą być zaskarżane tylko w odwołaniu do orzeczenia wymiarowego.

* ART. 110. § 1. Prawo do wniesienia odwołania lub zażalenia służy tej osobie, której orzeczenie lub postanowienie dotyczy.

§ 2. Gdy pobór podatku odbywa się drogą potrącenia przez wypłacających lub przez inkasowanie na rzecz Skarbu Państwa należności podatkowych, służy płatnikowi, w przypadkach nieprawidłowego potrącenia lub inkasowania podatku, prawo wniesienia do właściwego urzędu skarbowego w ciągu 30 dni od daty potrącenia lub zainkasowania podatku podania o sprostowanie dokonanego niesłusznie potrącenia lub zainkasowania podatku. Od orzeczenia lub postanowienia urzędu skarbowego na to podanie służy płatnikowi prawo wniesienia odwołania lub zażalenia do izby skarbowej.

§ 3. W razie śmierci płatnika przed upływem ustawowego terminu do złożenia odwołania lub zaża-

lenia, prawa te służą jego spadkobiercom w ciągu 60 dni po dniu śmierci płatnika lub w ciągu 30 dni po ustanowieniu zarządu majątku masy spadkowej lub kuratora (art. 49 § 3 i 4).

Do art. 110 § 2 i art. 146 § 1.

§ 87.

Bieg terminu do wnoszenia odwołań lub zażaleń liczy się od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia lub postanowienia, a w odniesieniu do odwołań przeciwko niesłusznemu potrąceniu lub zainkasowaniu podatku — od dnia następnego po potrąceniu lub zainkasowaniu.

Do art. 110 § 3.

§ 88.

Do wniesienia odwołania lub zażalenia uprawniony jest każdy ze spadkobierców niezależnie od pozostałych.

ART. 111. Wniesienia odwołania nie wstrzymuje obowiązku zapłacenia podatku w przepisanym terminie ani też prawa władzy do ściągnięcia wymierzonego podatku.

* ART. 112. Odwołanie powinno zawierać:

a) imię, nazwisko i adres osoby odwołującej się,

b) wskazanie konkretnych zarzutów przeciwko ustaleniom władzy wymiarowej oraz wskazanie, w jakim kierunku żąda się zmiany orzeczenia,

c) wskazanie środków dowodowych, które dają możność stwierdzenia prawdziwości przytoczonych w odwołaniu twierdzeń,

d) podpis płatnika lub jego zastępcy.

* ART. 113. § 1. Odwołanie składa się na piśmie za pośrednictwem tej władzy, która orzeczenie wydała.

§ 2. Pismo niezatytułowane lub nieprawidłowo zatytułowane ulega mimo to rozpoznaniu, o ile z jego treści wynika, że stanowi ono odwołanie przeciwko orzeczeniu władzy i że płatnik, uważając orzeczenie to za krzywdzące, żąda jego zmiany.

§ 3. Odwołanie, w którem płatnik nie podał wcale adresu lub podał go niedokładnie, nie może być pozostawione bez dalszego biegu, jeżeli mimo tych braków można ustalić osobę odwołującego się.

§ 4. Jeżeli odwołanie nie odpowiada warunkowi art. 112 pkt. d), wzywa się płatnika do uzupełnienia braku w terminie 7-dniowym. Po bezskutecznym upływie tego terminu odwołanie pozostawia się bez biegu.

Do art. 113 § 3.

Jeżeli — zdaniem władzy wymiarowej — odwołanie nie odpowiada warunkom, przewidzianym w art. 112 pkt. b), c), d) i e) Ordynacji Podatkowej, to władza wymiarowa, która wydała orzeczenie, albo przeprowadza postępowanie uzupełniające i przesyła odwołanie celem rozstrzygnięcia władzy odwoławczej, albo przesyła odwołanie celem rozstrzygnięcia pytania wstępnego, czy odwołujący się dopełnił warunków art. 112 Ordynacji Podatkowej.

Rozdział III.

Prawa płatników w postępowaniu odwoławczem.

ART. 114. § 1. Na poparcie twierdzeń odwołania płatnicy mogą składać wszelkie dowody pisemne, powoływać się na koszt własny świadków i biegłych, celem stwierdzenia ściśle określonych okoliczności, oraz przedstawiać do przejrzenia księgi handlowe, gospodarcze, zapiski, notatki, dokumenty, korespondencję i t. p.

§ 2. Płatnik jednak nie może powoływać się na dowody, których nie przedstawił, mimo iż był do tego obowiązany bądź z ustawy, bądź na wezwanie władzy skarbowej, z wyjątkiem przypadku, gdy usprawiedliwił niemożność przedstawienia tych dowodów w terminie wskazanym przez władzę skarbową.

Do art. 114 § 2.

§ 90.

Odrzucenie przez władze dowodów, jako podpadających pod przepisy art. 114 § 2 Ordynacji Podatkowej, następuje łącznie z merytorycznem rozstrzygnięciem odwołania.

ART. 115. § 1. Gdy płatnik wyrazi życzenie złożenia ustnych wyjaśnień w celu uzasadnienia podniesionych w odwołaniu zarzutów (art. 8), należy go zawiadomić o terminie rozpoznania odwołania przynajmniej na 7 dni przed posiedzeniem komisji lub sekcji odwoławczej pod warunkiem, że przy wniesieniu odwołania uiści opłatę w wysokości ½% od kwoty spornego po-

datku, jednak nie mniej niż 2 złote i nie więcej niż 50 złotych.

§ 2. W razie całkowitego lub częściowego uwzględnienia odwołania opłata podlega zwrotowi.

Do art. 115 i 116.

§ 91.

(1) Płatnik, który przed wezwaniem na posiedzenie komisji odwoławczej cofnął odwołanie, w którem wyraził życzenie złożenia ustnych wyjaśnień — ma prawo do zwrotu uiszczonej opłaty, o ile postępowanie odwoławcze zostanie umorzone.

(2) Płatnik ma prawo do zwrotu uiszczonej opłaty również w przypadku, gdy cofnie swój wniosek o wezwanie na posiedzenie przed wysłaniem mu zawiadomienia o posiedzeniu komisji odwoławczej.

* ART. 116. § 1. Odwołanie może być cofnięte pisemnie lub ustnie przez oświadczenie do protokółu.

§ 2. Cofnięcie odwołania wymaga zgody władzy wymiarowej, w razie zaś przesłania odwołania do władzy odwoławczej — zgody tej ostatniej i ma moc z chwilą zawiadomienia płatnika o umorzeniu postępowania odwoławczego.

Rozdział IV.

Spóźnione odwołanie.

ART. 117. § 1. Odwołanie, wniesione po terminie bez uzasadnienia opóźnienia, władza wymiarowa pozostawia bez rozpatrzenia, zawiadamiając o tem płatnika.

§ 2. Przeciwko takiemu postanowieniu służy zażalenie do bezpośrednio wyższej instancji jedynie w razie sporu co do tego, czy odwołanie wniesiono w terminie.

§ 3. Jeżeli płatnik w odwołaniu uzasadni przyczyny wniesienia odwołania po terminie, a wniesienie odwołania nastąpiło przed upływem dni 7 od ustania przeszkody, władza wymiarowa powinna rozpatrzeć merytorycznie (art. 118 § 1) takie spóźnione odwołanie lub przesłać je do rozstrzygnięcia bezpośrednio wyższej instancji, która decyduje ostatecznie, według swobodnego uznania, czy przekroczenie terminu do wniesienia odwołania nastąpiło z ważnych i nieuchronnych przyczyn.

Do art. 117 § 2.

§ 92.

Zażalenia na postanowienia władzy wymiarowej, pozostawiające bez rozpatrzenia odwołania wniesione po terminie bez uzasadnienia opóźnienia, rozstrzyga izba skarbowa, jeśli postanowienie zostało wydane przez urząd skarbowy, lub Ministerstwo Skarbu — jeśli zostało wydane przez izbę skarbową.

Do art. 117 § 3.

§ 93.

Rozstrzygnięcie, czy w przypadku spóźnionego odwołania przekroczenia nastąpiło z ważnych i nieuchronnych przyczyn, należy do właściwej władzy odwoławczej.

Rozdział V.

Uprawnienia Urzędów Skarbowych do rozstrzygania odwołań.

* ART. 118. § 1. Urzędom skarbowym służy prawo własną władzą rozstrzygać odwołania od wymiarów podatków w przypadkach, gdy w wyniku uznania odwołania w całości lub w części za zasadne zmniejszenie podatku nie przekroczył 300 zł.

§ 2. (skreślony).

§ 3. Jeżeli płatnik nie zadowoli się orzeczeniem urzędu skarbowego, wydanem w myśl § 1, może zażądać w ciągu 14 dni po otrzymaniu orzeczenia, ażeby jego odwołanie zostało rozpatrzone przez właściwą władzę odwoławczą.

§ 4. Minister Skarbu może zmieniać granice uprawnień urzędów skarbowych w postępowaniu odwoławczem w odniesieniu do wszystkich lub niektórych tylko podatków oraz ustanawiać dla poszczególnych okręgów wymiarowych szerszy lub węższy zakres tych uprawnień.

Rozdział VI.

Obowiązki Władzy Wymiarowej w postępowaniu odwoławczem.

ART. 119. Władza wymiarowa bada konkretne zarzuty, podniesione w odwołaniu i ocenia przedstawione dowody, przesłuchuje powołanych przez płatnika na konkretne okoliczności świadków i biegłych, przeprowadza uzupełniające dochodzenia jak również usuwa

istotne wadliwości postępowania, następnie, o ile nie ma zastosowania przepis art. 118 § 1, przesyła odwołanie do instancji odwoławczej ze swoim wnioskiem, dołączając akta wymiarowe.

Rozdział VII.

UPRAWNIENIA I OBOWIĄZKI WŁADZY ODWOŁAWCZEJ.

ART. 120. Władza odwoławcza korzysta z tych somych praw, jakie służą władzy wymiarowej.

ART. 121. Jeżeli władza odwoławcza, rozpatrując odwołanie płatnika, stwierdzi na podstawie akt wymiarowych wadliwość postępowania wymiarowego, zwraca odwołanie władzy wymiarowej celem usunięcia braków postępowania wymiarowego.

ART. 122. § 1. Przy rozstrzyganiu odwołań władza odwoławcza nie jest związana ani orzeczeniem władzy wymiarowej ani też wnioskiem tejże władzy (art. 119) i bądź odrzuca odwołanie, bądź zmienia zaskarżone orzeczenie. Jeżeli jednak władza odwoławcza przyjdzie do przekonania, że wymiar podatku uskuteczniono w kwocie za niskiej, wówczas, nie rozstrzygając ostatecznie odwołania, zwraca sprawę I instancji, celem dokonania uzupełniającego wymiaru podatku.

§ 2. W razie podwyższenia wymiaru należy sporządzić nowy nakaz płatniczy z wezwaniem do zapłaty różnicy podatku. Od nowego nakazu płatniczego służy płatnikowi prawo wniesienia odwołania w normalnym trybie. O ile odwołanie takie zostanie wniesione,

należy je rozpatrzeć łącznie z pierwotnem odwołaniem. W przeciwnym razie należy rozpatrzeć pierwotne odwołanie.

ART. 123. W orzeczeniu, nie uwzględniającem całkowicie lub częściowo odwołania, powinna władza odwoławcza w odpowiedzi na konkretne zarzuty odwołania podać do wiadomości płatnika faktyczne i prawne motywy orzeczenia.

Rozdział VIII.

Prawo skargi przewodniczącego Komisji Odwoławczej do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

* ART. 124. Przewodniczącemu komisji odwoławczej służy prawo wniesienia skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego na orzeczenia lub postanowienia tej komisji. W przypadku tym zastępstwo adwokackie nie obowiązuje.

Do art. 124 (§ 1).

§ 94.

(1) Przewodniczący komisji odwoławczej wnosi skargę do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, jeśli orzeczenie tej komisji odwoławczej ujawnia oczywiście dowolną ocenę stanu faktycznego, ustalonego w aktach wymiarowych, lub w inny sposób narusza przepisy ustawowe.

(2) Skargę wraz z aktami sprawy przesyła przewodniczący komisji odwoławczej do Najwyższego Trybunału Administracyjnego w terminie, przewidzianym w art. 57 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806).

Rozdział IX.

Błędy rachunkowe, podwójne opodatkowanie.

ART. 125. § 1. Błędy rachunkowe mogą być każdego czasu prostowane przez władzę, która dopuściła się błędu. Wniesienie przez płatnika zażalenia z powodu spostrzeżonych błędów rachunkowych załatwia we własnym zakresie działania ta władza, która dopuściła się błędu.

§ 2. Jeżeli omyłkowo ta sama osoba lub ten sam przedmiot opodatkowania został obciążony podwójnie tym samym podatkiem władza skarbowa bezpośrednio wyższej instancji zarządza na wniosek władzy wymiarowej lub na prośbę płatnika odpisanie podatku nieprawidłowo wymierzonego.

W przypadku, gdy wymiar podwójny został dokonany przez władze wymiarowe, nie podlegające tej samej izbie skarbowej, orzeczenie wydaje Minister Skarbu.

DZIAŁ IV.

POSTĘPOWANIE SZCZEGÓLNE.

Rozdział I.

Wznowienie postępowania wymiarowego.

ART. 126. § 1. W sprawie, zakończonej prawomocnem orzeczeniem wymiarowem, wznowienie postępo-

wania wymiarowego następuje w tych przypadkach, jeżeli orzeczenie wymiarowe zostało oparte na sfałszowanych dokumentach, fałszywem świadectwie, przekupstwie lub innym czynie karalnym, stwierdzonym prawomocnym wyrokiem sądowym.

§ 2. Wznowienie następuje na prośbę płatnika, wniesioną do władzy, która wydała orzeczenie wymiarowe w I instancji, w ciągu 14 dni po dniu, w którym płatnik powziął w sposób dający się udowodnić wiadomość o przyczynie, uzasadniającej wznowienie, a w każdym razie przed upływem lat trzech od dnia uprawomocnienia się orzeczenia wymiarowego.

ART. 127. O wznowieniu postępowania rozstrzyga ostatecznie władza, która w sprawie wydała orzeczenie w ostatniej instancji.

§ 95.

W postępowaniach o wznowieniu postępowania właściwa władza skarbowa ustala równocześnie, od której chwili lub w jakim zakresie postępowanie ma być wznowione.

§ 96.

Postępowanie zaczyna się na nowo z chwilą wznowienia postępowania i toczy się w tym zakresie, w jakim zostało wznowione, na zasadach ogólnych.

ART. 128. W przypadkach, wymienionych w art. 126 należy sprostować pierwotny wymiar i zawiadomić o tem płatnika.

§ 97.

Z chwilą zakończenia postępowania wznowionego właściwa władza skarbowa wydaje nowe orzeczenie,

uchylając poprzednie orzeczenie i prostuje w ten sposób wymiar pierwotny.

Rozdział II.

Odroczenia, raty, umorzenia.

* ART. 129. § 1. Władze skarbowe mogą na prośbę płatnika odroczyć lub rozłożyć na raty płatne należności podatkowe i grzywny.

§ 2. Odroczenie terminu płatności lub rozłożenie na raty należności rozciąga się równocześnie na dodatki do podatków i należności uboczne.

§ 3. Kompetencje władz skarbowych oraz warunki do udzielania powyższych ulg określi Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

§ 98.

1) Izba skarbowa władną jest:

a) zezwalać na ratalną spłatę wszelkich zaległości podatkowych do kwoty 50.000 zł bez ograniczenia czasu do kwoty zaś 200.000 zł na okres czasu, nieprzekraczający 2 lat, oraz

b) odraczać spłatę wszelkich zaległości podatkowych do kwoty 200.000 zł na okres, nieprzekraczający 6 miesięcy dla poszczególnych płatników,

z wyjątkiem zaliczek i przedpłat na poczet podatków.

(2) Urząd skarbowy władny jest:

a) zezwalać na ratalną spłatę wszelkich zaległości podatkowych do kwoty 50.000 zł na

okres czasu, nieprzekraczający 6 miesięcy, i do kwoty 20.000 zł — na okres czasu, nieprzekraczający 18 miesięcy, oraz

b) odraczać spłatę wszelkich zaległości podatkowych do kwoty 50.000 zł na okres nieprzekraczający 2 miesięcy dla poszczególnych płatników.

z wyjątkiem zaliczek i przedpłat na poczet podatków.

§ 99.

Zaliczki oraz przedpłaty na poczet podatków izby skarbowe mogą odraczać lub rozkładać na raty na okres czasu, nieprzekraczający 6-ciu miesięcy, urzędy zaś skarbowe — na okres czasu nieprzekraczający 2-ch miesięcy.

* ART. 130. § 1. W gospodarczo uzasadnionych na szczególne uwzględnienie przypadkach Minister Skarbu może umarzać w całości lub części należności z tytułu podatków, grzywien, odsetek od zaległości i kosztów egzekucyjnych.

§ 2. Minister Skarbu może zarządzić w przypadkach wydarzeń żywiołowych umorzenie pewnej należności podatkowej dla płatników określonego terytorjum, dotkniętego klęską.

§ 3. Umorzenie podatku w całości lub w części pociąga za sobą umorzenie w odpowiednim stosunku dodatków i należności ubocznych z wyjątkiem kosztów egzekucyjnych, których umorzenie może nastąpić tylko w drodze osobnego aktu.

§ 4. Ministrowi Skarbu służy prawo przeniesienia powyższych uprawnień na podległe mu władze skarbowe.

Do art. 130 §§ 1 i 4 i art. 209.

§ 100.

(1) Izba skarbowa ma prawo umarzać zaległości podatkowe: w podatku gruntowym i w podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz niektórych budynków w gminach wiejskich — do kwoty 1.000 złotych dla poszczególnych płatników w ciągu roku budżetowego.

(2) W pozostałych podatkach państwowych, wymienionych w art. 1 Ordynacji Podatkowej, izba skarbowa ma prawo umarzać zaległości podatkowe do kwoty 10.000 zł w każdym podatku dla poszczególnych płatników w ciągu roku budżetowego.

(3) Izba skarbowa ma prawo obniżać lub umarzać narosłe a nieuiszczone kary za zwłokę i odsetki za odroczenie bez względu na ich wysokość.

(4) Urząd skarbowy ma prawo umarzać zaległości podatkowe do kwoty 100 zł w każdym podatku za wyjątkiem podatków gruntowego, od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich, spadkowego, od darowizn — dla poszczególnych płatników w ciągu roku budżetowego.

(5) Izba skarbowa ma prawo:

a) umarzać zaległości z tytułu poszczególnych opłat stemplowych, jak również z tytułu poszczególnych podatków spadkowych lub podatków od darowizn, jeżeli zaległość pierwszego lub drugiego rodzaju nie przewyższa 1.000 zł,

b) umarzać — bez względu na wysokość — zaległości z tytułu podwyżek stemplowych, jeżeli opłata pojedyńcza, z którą podwyżka się wiąże, nie przewyższa 1.000 zł,

c) obniżać lub umarzać narosłe a nieuiszczone kary za zwłokę i odsetki za odroczenie bez względu na ich wysokość.

(6) Urząd skarbowy (urząd opłat stemplowych) ma prawo umarzać zaległości z tytułu poszczególnych opłat stemplowych, nieprzewyższające 5 zł, jak również — bez względu na wysokość — zaległości z tytułu podwyżek stemplowych, wiążących się z opłatą pojedyńczą, nieprzewyższającą 5 zł, z powodu wykazanej aktami niemożności:

a) doręczenia nakazu płatniczego, lub

b) ściągnięcia dla braku majątku, podlegającego egzekucji.

Do art. 130 § 2.

§ 101.

(1) Płatnicy państwowego podatku gruntowego, którzy ponieśli szkody i straty z powodu klęsk żywiołowych, mogą uzyskać ulgi w postaci odroczenia, rozłożenia na raty lub umorzenia częściowego albo całkowitego państwowego podatku gruntowego, należnego za okres gospodarczy, na który przypada zmniejszenie przychodu wskutek poniesionej klęski.

(2) W tym celu poszkodowani płatnicy powinni zawiadomić o klęsce terytorjalnie właściwy urząd skarbowy w terminie umożliwiającym stwierdzenie rozmiarów

szkód i strat, spowodowanych klęską, nie później jednak niż w ciągu 14 dni po ustąpieniu klęski.

(3) Urząd skarbowy powinien niezwłocznie, a w każdym razie przed upływem 10 dni po otrzymaniu zawiadomienia, komisyjnie przeprowadzić na miejscu badanie wysokości poniesionych szkód i strat.

§ 102.

W skład komisji wchodzą: 1) naczelnik urzędu skarbowego lub jego zastępca jako przewodniczący 2) delegat wydziału powiatowego oraz 3) trzech biegłych (rolników leśników itp.), powołanych przez właściwą izbę rolniczą.

§ 103.

(1) Zadaniem komisji jest:

a) ustalenie wysokości szkód, poniesionych na skutek klęski żywiołowej, w kwocie absolutnej i w stosunku procentowym do przychodu, osiąganego z danej jednostki podatkowej,

b) postawienie na zasadzie powyższych ustaleń wniosków co do jakości i rozmiarów ulg, które — zdaniem komisji — powinny być udzielone płatnikowi.

2) Uchwały zapadają zwykłą większością głosów; w przypadku równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 104.

Na podstawie wniosku komisji urząd skarbowy rozstrzyga sprawę ulg w granicach swych uprawnień

(§§ 98 i 100) lub też w ciągu 14 dni przesyła sprawę izbie skarbowej celem rozstrzygnięcia.

Do art. 130 § 3.

§ 105.

Umorzenie kosztów egzekucyjnych do wysokości 25 zł może być dokonane przez naczelnika urzędu skarbowego i do 1.000 zł przez dyrektora izby skarbowej.

Rozdział IIa.

PRZEDAWNIENIE PRAWA ŚCIĄGNIĘCIA ZALEGŁOŚCI PODATKOWYCH.

* ART. 130a. § 1. Prawo przymusowego ściągnięcia podatku przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności.

§ 2. Odroczenie terminu płatności lub rozłożenie na raty należności oraz każda czynność władzy skarbowej, zmierzająca do ściągnięcia tej należności, przerywa bieg przedwnienia.

§ 3. Przedawnienie biegnie na nowo po upływie tego roku kalendarzowego, w którym upłynął termin wskazany w postanowieniu o odroczeniu lub termin płatności ostatniej raty, albo w którym dokonano czynności, zmierzającej do ściągnięcia należności.

§ 4. Przedawienie należnści podatkowej pociąga za sobą przedawnienie również dodatków państwowych i samorządowych, odsetek od zaległości oraz kosztów egzekucyjnych, przypadających od przedawnionych należności.

§ 5. Przedawnienie, określone w paragrafach poprzedzających, nie pozbawia Skarbu Państwa prawa uzyskania zaspokojenia z przedmiotów majątkowych, na których należność podatkowa jest zabezpieczona hipoteką, w rejestrze lub zastawem.

Rozdział III.

NADPŁATY I ZWROTY PODATKOWE

* ART. 131. § 1. Sumy, nadmiernie lub nienależnie wpłacone w podatkach, dodatkach, odsetkach od zaległości, grzywnach i kosztach egzekucyjnych, powinny być zaliczone na poczet innych płatnych należności płatnika, a w ich braku — zwrócone w gotówce.

§ 2. i § 3. (uchylone).

§ 4. Podlegające zwrotowi lub zaliczeniu nadpłaty oprocentowuje się w stosunku 4 od sta rocznie, licząc od dnia wpłaty sumy uznanej przez władzę skarbową lub w wyniku odwołania za niesłusznie pobraną.

Do art. 131 § 4.

§ 106.

(1) W razie ujawnienia nadpłaty, przypadającej do zwrotu w gotówce w myśl art. 131 § 1 Ordynacji Podatkowej,właściwa władza skarbowa powinna zawiadomić płatnika i zarazem wezwć go do wniesienie w terminie 14-dniowym prośby o zwrot ndpłaty.

(2) W razie niezłożenia prośby o zwrot nadpłaty, właściwa władza skarbowa spowoduje przelanie nadpłaty do depozytu kasy urzędu skarbowego na imię płatnika.

(3) Oprocentowanie ustaje z chwilą uskutecznienia przelania nadpłaty do depozytu.

§ 107.

Nie podlega oprocentowaniu nadpłata, której zwrot zarządzono na skutek postanowienia, wydanego na mocy specjalnego przepisu, który uprawnia władzę skarbową do orzekania według swobodnego uznania.

ART. 132. Nie podlegają zwrotowi uiszczone dobrowolnie przez płatnika kwoty z tytułu świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych z wyjątkiem dobrowolnego wykupienia dwu lub więcej świadectw przemysłowych albo kart rejestracyjnych na to samo przedsiębiorstwo lub oddzielnych składów.

DZIAŁ V.

ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA PODATEK.

ART. 133. Spadkobiercy odpowiadają za nieściągnięte należności podatkowe spadkodawcy i masy spadkowej, jak za zobowiązania, oparte na tytułach prywatno-prawnych według przepisów prawa spadkowego.

* ART. 134. § 1. Nabywca majątku osoby prawnej lub takiego zespołu przedmiotów majątkowych, bez którego nie jest możliwe kontynuowanie dotychczasowej działalności osoby prawnej, odpowiada solidarnie wraz ze zbywcą za należny od tej osoby podatek dochodowy, przypadający na dochód z wymienionego majątku bądź zespołu, osiągnięty przed rzeczonem nabyciem.

2. Członkowie rodziny odpowiadają solidarnie wraz z płatnikiem za tę część należnego podatku dochodowego, która przypada stosunkowo na ich dochód, opodatkowany łącznie z dochodem głowy rodziny.

§ 3. Jeżeli nieruchomość gruntowa lub budynkowa, albo przedsiębiorstwo handlowe lub przemysłowe, albo kapitał będąc własnością, przeszły na własność lub użytkowanie jego małżonka lub krewnego do trzeciego stopnia, lub powinowatego do trzeciego stopnia, to nabywca bądź użytkownik odpowiada solidarnie wraz z płatnikiem za podatek dochodowy, przypadający na dochód z wymienionych przedmiotów, osiągnięty przed przejściem na własność bądź użytkowanie.

ART. 135. Za podatek od lokali odpowiadają solidarnie z najemcą jego małżonek, wstępni, zstępni, przysposobieni i rodzeństwo, zamieszkali z nim stale razem w lokalu, będącym przedmiotem opodatkowania.

§ 108.

Osoby, wymienione w art. 135 Ordynacji Podatkowej, odpowiadają solidarnie za podatek od lokali za czas wspólnego zamieszkania.

* ART. 136. § 1. Nabywca nieruchomości obowiązany jest solidarnie wraz ze zbywcą do zapłacenia należności podatku gruntowego i podatku od nieruchomości z nabytej nieruchomości za czas przed jej nabyciem.

§ 2. Wysokość należności nie może być wyższa od podanej przez właściwą władzę skarbową na skutek prośby zainteresowanych płatników.

* ART. 136a § 1. Użytkownik całej lub części nieruchomości gruntowej bądź też całej nieruchomości budynkowej odpowiada solidarnie wraz z płatnikiem za podatki: gruntowy i od nieruchomości, których terminy płatności przypadają w czasie trwania użytkowania.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do dzierżawcy, jeżeli na podstawie umowy dzierżawnej obowiązany jest do płacenie podatków: gruntowego i od nieruchomości.

ART. 137. Odpowiedzialność przewidziana w artykułach poprzedzających, rozciąga się również na dodatki do wymienionych w tych artykułach podatków i na wszelkie należności uboczne, a mianowicie koszty egzekucyjne, kary za zwłokę i odsetki za odroczenie.

ART. 138. Przepisów poprzedzających artykułów o odpowiedzialności nabywcy za należności podatkowe poprzednika nie stosuje się do nabywcy w trybie postępowania egzekucyjnego.

* ART. 139. Należności z tytułu podatku gruntowego, podatku od nieruchomości oraz z tytułu dodatków do tych podatków służy pierwszeństwo zaspokojenia w kolejności, zastrzeżonej przepisami postępowania sądowego dla podatków i innych danin publicznych, należnych z nieruchomości.

ART. 140. Należnościom z tytułu podatku przemysłowego i dodatku do tego podatku służy prawo pierwszeństwa zaspokojenia z całego majątku ruchomego, należącego do przedsiębiorstwa, obłożonego tym podatkiem. Minister Skarbu określa drogą rozporządzeń, jaki majątek ruchomy należy uważać za należący do przedsiębiorstwa. Pierwszeństwo to służy w kolejności, zastrzeżonej przepisami postępowania sądowego dla podatków i innych danin publicznych, należnych z ruchomości.

§ 109.

(1) Za majątek ruchomy, należący do przedsiębiorstwa, w rozumieniu art. 140 Ordynacji Podatkowej, uważa się cały majątek ruchomy, znajdujący się w posiadaniu przedsiębiorstwa.

(2) Nie uważa się za majątek należący do przedsiębiorstwa przedmiotów, co do których zostanie bezspornie udowodnione, że stanowią one własność innych osób.

W szczególności nie uważa się za majątek, należący do przedsiębiorstwa:

A. towarów, przyjętych do przesłania przez przedsiębiorstwo ekspedycyjne w rozumieniu art. 598 Kodeksu Handlowego z dnia 27 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 502),

B. towarów, przyjętych do przewiezienia przez przewoźnika w rozumieniu art. 613 Kodeksu Handlowego.

C. towarów, przyjętych do przechowania przez przedsiębiorcę składowego w rozumieniu art. 630 Kodeksu Handlowego,

D. towarów i przedmiotów, przyjętych do przeróbki lub naprawy przez przetwórcę lub dokonywającego naprawy pod warunkiem, że stanowią one nadal własność oddającego do przeróbki lub naprawy.

Przyjęcie towaru przez ekspedytora, przewoźnika lub dom składowy na skład, przechowanie, do przesłania lub przewiezienia oraz przez przedsiębiorcę do przeróbki lub do naprawy powinno być udowodnione księgami handlowemi.

E. towarów, przyjętych do sprzedaży komisowej:

a) jeżeli komisant nie przyjął na siebie w umowie z komitentem odpowiedzialności (del credere) za wypełnienie zobowiązań przez osoby trzecie, które nabyły towar komisowy,

b) jeżeli komisant nie otrzymuje dla siebie, niezależnie od umówionego wynagrodzenia komisowego lub zamiast tego wynagrodzenia, różnicę lub większą część różnicy między ceną, istotnie osiągniętą przy sprzedaży, a ceną ustaloną w umowie na rzecz komitenta,

c) jeżeli stosunek komisu jest udowodniony rejentalną umową komisową wraz z korespondencją handlową oraz prawidłowemi księgami handlowemi, prowadzonemi w myśl przepisów Kodeksu Handlowego przez komisanta i komitenta,

d) jeżeli komisant w swych księgach handlowych prowadzi ścisłą kontrolę przychodu i rozchodu towarów komisowych oraz sporządza w końcu każdego roku odrębną inwentaryzację tych towarów.

DZIAŁ VI.

ZABEZPIECZENIE NIEWYMIERZONYCH NALEŻNOŚCI PODATKOWYCH.

* ART. 140. § 1. Należności za świadectwo przemysłowe na skup zawodowy, handel z pomieszczeń ruchomych, handel wędrowny (rozwoźny i obnośny) oraz na zajęcia przemysłowe może być przez władzę skarbową zabezpieczona na towarach lub innym majątku płatnika w chwili sporządzania protokółu, stwierdzającego

przestępstwo, zagrożone karą grzywny z art. 181, przyczem protokół taki stanowi tytuł wykonawczy w rozumieniu przepisów egzekucji administracyjnej.

§ 2. Władza skarbowa odstąpi od dokonania zabezpieczenia, gdy płatnik złoży kaucję w wysokości należności za świadectwo przemysłowe.

CZĘŚĆ III.

PRZEPISY PORZĄDKOWE.

DZIAŁ I.

PODANIA I INNE PISMA.

ART. 141. Podaniem w rozumieniu przepisów niniejszego działu ordynacji jest każde pismo, wniesione przez płatnika do władz skarbowych, jak to: zeznanie, deklaracja, prośba, zażalenie i t. p.

ART. 142. Bliższe postanowienia, dotyczące formy i sposobu wnoszenia podań, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

§ 110.

Podania powinny być wnoszone pisemnie; mogą również być wnoszone telegraficznie. Władza może żądać od płatnika pisemnego potwierdzenia telegramu.

§ 111.

(1) Jeżeli poszczególne przepisy Ordynacji Podatkowej inaczej nie stanowią, każde podanie powinno zawierać:

a) oznaczenie władzy, do której jest skierowane,
b) imię, nazwisko i adres płatnika,
c) osnowę wniosku lub oświadczenia,
d) datę,

e) podpis płatnika lub jego prawnego zastępcy i

f) wymienienie załączników.

(2) Za płatnika, który nie umie lub nie może się podpisać, podpisze podanie osoba przez niego upoważniona z wymienieniem przyczyny, dla której płatnik sam się nie podpisał.

(3) Podania wnoszone bez właściwego podpisu powinna władza zwrócić płatnikowi z zakreśleniem 7-dniowego terminu dla uzupełnienia tego braku. W przypadku dodatkowego podpisania podania w zakreślonym terminie, uważa się je za wniesione w terminie pierwotnym.

§ 112.

(1) Na żądanie osoby, składającej podanie, będzie wydane pokwitowanie z przyjęcia podania, wymieniające: imię i nazwisko lub firmę petenta, krótką treść podania, ilość załączników oraz kwotę uiszczonej opłaty stemplowej.

(2) Pokwitowanie takie podlega opłacie 20 gr (art. 149 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych, Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).

§ 113.

Podanie, wniesione do niewłaściwej władzy skarbowej, powinno być przez tę władzę przesłane do władzy właściwej, przyczem pierwotny termin wniesienia podania uważa się za zachowany.

ART. 143. Wzory zeznań, rodzaj załączników, wykazów, deklaracyj, protokółów i innych formularzy, o których mowa w niniejszej ordynacji, oraz władzę właściwą

do odbioru oznaczy Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

§ 114.

Ustanawia się następujące wzory zeznań, załączników, wykazów, deklaracyj i innych formularzy.

Nr. 1 Wykaz najemców (do § 21).

„ *2 Lista szczegółowa — załącznik do wykazu najemców (do § 22).*

„ *3 Zawiadomienie w sprawie wymiaru podatku od placów budowlanych (do § 24).*

„ *4 Deklaracja na nabycie świadectwa przemysłowego dla przedsiębiorstwa handlowego, zajęcie przemysłowego (do § 44).*

„ *5 Deklaracja na nabycie karty rejestracyjnej (do § 44).*

„ *6 Deklaracja na nabycie świadectwa przemysłowego — dla przedsiębiorstwa przemysłowego, rzemieślniczego (do § 44).*

„ *7 Zeznanie o obrocie (do § 45).*

„ *8 Zeznanie o dochodzie osoby fizycznej (do § 46).*

„ *9 Zeznanie o dochodzie osoby prawnej (do § 46).*

„ *10 Zeznanie o dochodzie spółdzielni (do § 46).*

„ *11 Zeznanie dla obliczenia różnicy w podatku dochodowym (Dział II) (do § 49).*

„ *12 Załącznik do zeznania o dochodzie przedsiębiorstwa handlowego, prowadzącego uproszczone księgi handlowe (do § 62).*

„ *13 Załącznik do zeznania o dochodzie przedsiębiorstwa przemysłowego, prowadzącego uproszczone księgi handlowe (do § 62).*

Nr. 14 Załącznik do zeznania o dochodzie z nieruchomości, obliczonym na podstawie uproszczonych ksiąg handlowych (do § 63).

„ *15 Załącznik do zeznania o dochodzie właściciela i użytkownika gospodarstwa wiejskiego, prowadzącego księgi gospodarcze systemem podwójnym (do § 71).*

„ *16 Załącznik do zeznania o dochodzie właściciela i użytkowania gospodarstwa wiejskiego, prowadzącego księgi gospodarcze systemem pojedyńczym (do § 72).*

„ *17 Załącznik do zeznania o dochodzie dla właścicieli i użytkowników gospodarstw wiejskich o obszarze do 60 ha (do § 73).*

„ *18 Załącznik do zeznania o dochodzie obliczonym na podstawie uproszczonej księgowości przez wolne zajęcia zawodowe (do § 74).*

„ *19 Wykaz potrąceń na państwowy podatek dochodowy od uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (do § 79).*

„ *20 Wykaz potrąceń na specjalny podatek od tantjem (do § 79).*

„ *21 Lista główna najemców (do § 21).*

„ *22 Załącznik do zeznania o obrocie (do § 45).*

DZIAŁ II.

TERMINY.

* ART. 144. § 1. Przy obliczaniu terminu ustawowego bądź też wyznaczonego przez władzę skarbową do

biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego się liczy dany termin.

§ 2. Termin wyznaczony przez władzę skarbową liczy się od dnia doręczenia pisma, zawierającego wyznaczenie terminu.

ART. 145. § 1. Terminy, oznaczone na tygodnie, miesiące lub lata, kończą się w dniu, odpowiadającym nazwą lub datą początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było, w ostatnim dniu tegoż miesiąca.

§ 2. Koniec terminu, któryby miał upłynąć w niedzielę lub dzień ustawowo uznany za święto powszechne, przypada na najbliższy dzień powszedni.

§ 3. Oddanie pisma poleconego w polskim urzędzie pocztowym lub telegraficznym jest równoznaczne z wniesieniem go do władzy skarbowej.

ART. 146. § 1. Terminy do wnoszenia odwołań wynoszą 30 dni, a do wnoszenia zażaleń 7 dni, o ile ordynacja niniejsza nie zawiera odmiennych postanowień.

§ 2. O ile poszczególne przepisy niniejszej ordynacji inaczej nie stanowią, terminy do innych czynności wyznacza władza skarbowa.

ART. 147. § 1. Jeżeli płatnik z powodu ważnej a nieuchronnej przeszkody nie mógł dotrzymać terminu, może w ciągu siedmiu dni po ustaniu przeszkody prosić o przywrócenie terminu i równocześnie dopełnić czynności omieszkanej.

§ 2.Przeszkody, które spowodowały niedotrzymanie terminu, powinien płatnik uprawdopodobnić.

ART. 148. § 1. Prośbę o przywrócenie terminu wnosi się do władzy, która wyznaczyła termin.

§ 2. Prośbę o przywrócenie terminu dla odwołania rozstrzyga ostatecznie władza odwoławcza, w innych przypadkach władza, wobec której czynność miała być dopełniona.

ART. 149. Niema środka odwoławczego od odmowy przywrócenia lub przedłużenia terminu.

ART. 150 § 1. Minister Skarbu ma prawo odraczania wszelkich terminów, oraz darowania skutków ich zaniedbania.

§ 2. Powyższe uprawnienie Minister Skarbu może przenieść na dyrektorów izb skarbowych.

DZIAŁ III.

DORĘCZENIA.

ART. 151. § 1. Droęczenie wszelkich pism władz skarbowych uskutecznia się przez organa władz skarbowych, przez pocztę lub przez zarządy gmin.

§ 2. W przypadkach doręczenia pism przez pocztę stosuje się przepisy, regulujące doręczenie pocztowe.

§ 3. Za doręczenie pism przez organa gmin wiejskich przyznaje się tym gminom wynagrodzenie w wysokości 6 groszy od każdego pisma.

* ART. 152. W stosunku do adresatów, korzystających z prawa zakrajowości oraz na obszarze ekste-

rytorjalnym doręczenie uskutecznia się przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

* ART. 153. Wszelkie pisma władz skarbowych doręcza się za potwierdzeniem odbioru adresatowi, bądź w jego mieszkaniu, bądź w miejscu, gdzie się znajduje zarząd jego nieruchomości lub przedsiębiorstwa, lub gdzie wykonywa swą pracę zawodową, a w ich braku tam, gdzie się adresata zastanie. Na potwierdzeniu odbioru powinien adresat własnoręcznie umieścić datę doręczenia pisma oraz podpis.

* ART. 154. § 1. Jeżeli adresat jest nieobecny, doręczenie uskutecznia się do rąk któregokolwiek z dorosłych członków rodziny lub domowników adresata, albo do rąk osoby, zarządzającej jego majątkiem lub przedsiębiorstwem, albo wreszcie do rąk pracownika, zatrudnionego u adresata. Przepis zdania ostatniego art. 153 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Jeżeli adresat lub inna osoba, wymieniona w § 1, odmawia przyjęcia, pismo z odpowiednim zapiskiem organu doręczającego, stwierdzającym datę odmowy, zwraca się władzy skarbowej. W tym przypadku doręczenie uważa się za dokonane w chwili odmowy przyjęcia.

§ 115.

W razie doręczenia pisma w trybie art. 154 § 1 osoba odbierająca powinna na potwierdzeniu odbioru własnoręcznie umieścić datę doręczenia pisma i podpis, organ zaś doręczający zaznaczyć na potwierdzeniu, w jakim stosunku pozostaje do zobowiązanego osoba odbierająca (np. córka, żona, służąca).

ART. 155. Dla adresatów, których miejsce zamieszkania lub pobytu nie jest znane, lub którym pismo nie mogło być doręczone z innych powodów, składa się pismo w zarządzie gminy miejsca opodatkowania adresata. Zarząd gminy niezwłocznie ogłasza o złożeniu pisma w sposób używany w danej miejscowości, z wezwaniem, że celem odebrania pisma adresat powinien przybyć do ogłaszającego urzędu. Doręczenie uważa się za uskutecznione, jeżeli od czasu ogłoszenia upłynęło 4 tygodnie. Jeżeli jednak adresat zgłosi się po upływie tego terminu celem odebrania pisma i udowodni, że bez swej winy nie mógł wcześniej zgłosić się po jego odbiór, należy mu pismo wydać i za datę doręczenia uważać dzień, w którym pismo zostało wydane.

§ *116.*

Po bezskutecznym upływie 4 tygodni od czasu ogłoszenia w sprawie odebrania pisma, zarząd gminy zwraca niedoręczone pismo z odpowiednią adnotacją władzy skarbowej.

* ART. 156. § 1. Osobom, mieszkającym czasowo poza obszarem Rzeczypospolitej, można pismo doręczać pocztą listem poleconym podług podanego przez nich adresu. Doręczenie uważa się za uskutecznione z mocą prawną po upływie 30 dni od dnia następnego po nadaniu listu na pocztę.

§ 2. Płatników bądź osoby odpowiedzialne za podatki, które stale przebywają poza obszarem Rzeczypospolitej, należy wezwać do ustanowienia pełnomocnika zamieszkałego w Polsce, gdy pełnomocnika nie ustanowiono i władze skarbowe nie zastosowały posta-

nowień art. 51 § 4, doręczenie uskutecznia się w sposób, określony w artykule poprzednim.

ART. 157. Orzeczenia i wezwania w sprawie wymiaru podatku kilku osobom, zobowiązanym do jego zapłaty, można doręczyć jednemu z zobowiązanych ze skutkiem prawnym dla wszystkich zobowiązanych.

ART. 158. § 1. W dni niedzielne i ustawowo uznane za święta powszechne, jako też w porze nocnej doręczenie może nastąpić tylko w wyjątkowych przypadkach i za uprzedniem pisemnem zarządzeniem władz skarbowych.

§ 2. Za porę nocną uważa się czas od godziny dziewiątej wieczorem do godziny siódmej rano.

CZĘŚĆ IV.

PRZEPISY KARNE.

DZIAŁ I.

POSTANOWIENIA KARNE.

Rozdział I.

Część ogólna.

ART. 159. Przestępstwami podatkowemi w rozumieniu ordynacji niniejszej są wszelkie czyny i zaniechania, zagrożone karą w czasie ich popełnienia, a związane z wymiarem podatków i podlegające na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie podatków skarbowych lub na obejściu, albo niewykonaniu przepisów ordynacji lub nakazów i zarządzeń władz podatkowych.

Do art. 159, 179 — 183 i 200.

§ 117.

Za podstawę wymierzenia kar grzywien przyjmuje się należności, przypadające na rzecz Skarbu Państwa bez dodatków.

* ART. 160. Wymierzenie kary nie zwalnia od obowiązku zapłacenia należnego podatku.

* ART. 161. § 1. Rodzaje kar za przestępstwa podatkowe są następujące:

a) areszt,

b) grzywna.

* ART. 162. § 1. Kara aresztu może być wymierzona tylko w postępowaniu sądowem.

§ 2. Grzywny za przestępstwa z art. 188 nie ulegają zamianie na areszt.

§ 3. Grzywna za przestępstwo z art. 188 może być powtarzana.

§ 4. Prawomocnie orzeczone grzywny wpływają na rzecz Skarbu Państwa.

* ART. 163. O ile ordynacja podatkowa nie zawiera przepisów odmiennych, stosuje się przepisy ogólnej części prawa o wykroczeniach oraz przepisy kodeksu postępowania karnego.

ART. 164. Podlegają karze na zasadach ordynacji podatkowej obywatele polscy i cudzoziemcy, którzy czyny, przez niniejszą ustawę zabronione popełnili bądź to umyślnie, bądź nieumyślnie, jeśli przepis szczególny nie stanowi inaczej.

* ART. 165. Podżegacz i pomocnik przy popełnieniu przestępstwa podatkowego podlegają karze w granicach, przewidzianych dla danego przestępstwa. Art. 26 i 27 kodeksu karnego stosuje się odpowiednio.

ART. 166. Przy wymiarze kary należy ocenić istotę popełnionego przestępstwa podatkowego, wysokość szkody, poniesionej przez Skarb Państwa na skutek przestępstwa, lub możliwość powstania szkody, na którą Skarb Państwa mógł być narażony, stosunki majątkowe,

pobudki oraz sposób działania sprawcy, tudzież wszelkie okoliczności obciążające i łagodzące.

ART. 167. Okoliczności obciążające zachodzą w szczególności:

a) gdy sprawca popełnia przestępstwo umyślnie, po szczegółowych przygotowaniach, albo zapomocą środków, zdolnych do wprowadzenia w błąd władzy podatkowej lub bezpośrednio uniemożliwiających wymiar lub ściągnięcie przymusowe należnych podatków;

b) gdy sprawca ukrywa księgi handlowe lub gospodarcze, trudni się zawodowo fałszywem ich sporządzeniem, lub posługuje się świadomie nieprawdziwemi księgami;

c) gdy sprawca popełnia nowe przestępstwo podatkowe z tych samych pobudek lub należące do tego samego rodzaju co poprzednie;

d) gdy przestępstwo podatkowe trwało dłużej niż dwa lata, choćby czyn występny polegał na zaniechaniu.

ART. 168. Nakłanianie do czynu występnego przez nadużycie w tym celu swego stanowiska kierowniczego, lub wyzyskanie zależności materjalnej bezpośredniego sprawcy stanowi okoliczność obciążającą dla podżegaczy.

ART. 169. Za okoliczności łagodzące poczytuje się w szczególności:

a) dokonanie czynu występnego po raz pierwszy;

b) przyznanie się do winy w toku dochodzenia i dobrowolne pokrycie uszczerbku, jaki poniósł Skarb Państwa;

c) działanie pod wpływem błędu, wskutek zaniedbania, pod przymusem lub namową;

d) stosunki rodzinne, zarobkowe i majątkowe oraz stopień niski wykształcenia, wiek młody lub niedorozwój umysłowy, ograniczające możność swobodnego kierowania postępowaniem, lub zmniejszające poczytalność.

* ART. 170. W przypadkach wyjątkowych, pozostawionych ocenie władzy orzekającej, zastosować można w stosunku do obwinionego nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet całkowite od niej uwolnienie.

ART. 171. W razie zbiegu przestępstw podatkowych lub w razie zbiegu przestępstw podatkowych z przestępstwami innemi, nie podlegającemi niniejszej ordynacji, kary wymierza się osobno, jakby zbieg nie zachodził.

* ART. 172. Wykonanie orzeczeń karnych w części dotyczącej wymiaru kary podlega odroczeniu do czasu ich uprawomocnienia się. Władza skarbowa może jednak zarządzić zabezpieczenie orzeczonej grzywny zarówno na majątku obwinionego jak również na majątku osoby odpowiedzialnej.

§ 2. Zarządzenie władzy skarbowej jest dostateczną podstawą do uzyskania zabezpieczenia sądowego.

Do art. 172 i 181.

§ 118.

(1) W razie zgłoszenia wniosku o skierowanie na drogę sądową sprawy, w której wydano orzeczenie karne

na podstawie art. 181 Ordynacji Podatkowej, należy wstrzymać egzekucję kary grzywny.

(2) Egzekucja należności za świadectwo przemysłowe może być zarządzona bądź po uprawomocnieniu się wyroku sądowego, czy to skazującego czy też uniewinniającego na podstawie braku podmiotowych cech przestępstwa, bądź też przed skierowaniem sprawy do sądu, jeżeli skazany odwołał się od orzeczenia karnego władzy skarbowej do sądu tylko co do wymiaru kary, nie zaprzeczając obowiązku podatkowego, ustalonego przez władzę skarbową.

ART. 173. § 1. Sprostowanie fałszywego zeznania przed ujawnieniem czynu przestępnego przez władze skarbowe, uwalnia sprawcę od kary.

§ 2. To samo stosuje się do pomocników i podżegaczy, którzy bądź sprostowali fałszywe zeznanie, bądź powiadomili władze skarbowe o dokonaniu przestępstwa podatkowego przed jego ujawnieniem.

* ART. 174. Odpowiedzialność za przestępstwa podatkowe wygasa wskutek śmierci obwinionego, przedawnienia i zaniechania dochodzenia.

* ART. 175. § 1. W razie śmierci obwinionego dochodzenia nie wszczyna się, wszczęte zaś — umarza się.

§ 2. Grzywny orzeczone prawomocnie przed śmiercią obwinionego, są ciężarem spadku. W tym przypadku przewidziana w art. 171 a odpowiedzialność solidarna osoby zastąpionej pozostaje nadal w mocy.

* ART. 176. § 1. Nie można wszcząć dochodzenia spowodu przestępstwa podatkowego, popełnionego przed

pięciu laty. Spowodu jednak przestępstwa, przewidzianego w art. 188, nie można wszcząć dochodzenia po upływie jednego roku od dnia popełnienia przestępstwa.

§ 2. Nie można wydawać orzeczenia skazującego, choćby postępowanie było już wszczęte, jeżeli od popełnienia przestępstwa podatkowego upłynęły terminy podwójne, w stosunku do wymienionych wyżej w § 1.

§ 3. Nie można wykonać kary, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia skazującego upłynęły terminy wymienione w § 2.

§ 4. W razie niemożności ustalenia ścisłej daty popełnienia przestępstwa podatkowego, wskazane terminy oblicza się od następnego roku kalendarzowego po roku, w którym czyn nastąpił.

§ 5. Przedawnienie biegnie pozatem niezależnie od jakichkolwiek innych warunków i nie ulega zawieszeniu lub przerwie.

* ART. 177. § 1. Przed wydaniem orzeczenia, właściwa władza skarbowa II instancji może nakazać zaniechanie dochodzenia ze względu na charakter czynu orz okoliczności, towarzyszące popełnieniu przestępstwa podatkowego, zachowanie się obwinionego po popełnieniu przestępstwa oraz warunki ekonomiczne i dotychczasową niekaralność obwinionego.

§ 2. Ponowne wszczęcie dochodzenia, poprzednio zaniechanego, jest niedopuszczalne.

ART. 178. (skreślony).

§ 119.

(nieaktualny wobec skreślenia art. 178).

Rozdział II.

Część szczególna.

* ART. 179. Kto w zamiarze uchylenia od ustawowej powinności podatkowej siebie lub osoby zastępowanej w zeznaniu do podatku lub w załącznikach do zeznania albo w oświadczeniu, wyjaśnieniu lub innem jakiemkolwiek podaniu, albo też w odwołaniu lub w jakiemkolwiek zgłoszeniu, złożonem w związku z odwołaniem — świadomie podaje lub potwierdza nieprawdziwe okoliczności, albo świadomie zataja cokolwiek, gdy działanie takie lub zaniechanie może się przyczynić do udaremnienia wymiaru, bądź do uszczuplenia należnego podatku, podlega karze grzywny w wysokości od jedno do dwudziestokrotnej kwoty uszczuplonego lub narażonego na uszczuplenie podatku lub karze aresztu do sześciu miesięcy, albo obu tym karom łącznie.

* ART. 180. Kto świadomie prowadzi nierzetelne księgi handlowe lub gospodarcze, — podlega karze grzywny do wysokości trzykrotnej różnicy między ceną właściwego i ceną posiadanego świadectwa.

* ART. 181. § 1. Kto prowadzi przedsiębiorstwo lub wykonywa zajęcie bez świadectwa przemysłowego lub na podstawie świadectwa przemysłowego niższej ceny od tej, która się ustawowo należała lub na podstawie świadectwa przemysłowego niższej ceny od tej, która się ustawowo należała, — podlega karze grzywny do wysokości trzykrotnej należności za świadectwo lub trzykrotnej różnicy między ceną właściwego i ceną posiadanego świadectwa.

§ 2. Kto utrzymuje skład bez karty rejestracyjnej — podlega karze grzywny do trzykrotnej należności za kartę rejestracyjną.

§ 3. Kto utrzymuje skład bez karty rejestracyjnej — podlega karze grzywny od jednego do trzykrotnej kwoty, stanowiącej cenę właściwej karty rejestracyjnej.

§ 4. Wymierzenie kary grzywny nie zwalnia od obowiązku nabycia właściwego świadectwa przemysłowego lub karty rejestracyjnej.

* ART. 182. Kto, jako sprzedawca energji elektrycznej, świadomie w celu uchylenia od ustawowej powinności podatkowej osoby własnej lub osób trzecich nie pobiera podatku przy poborze swojej należności lub pobiera go w niedostatecznej wysokości, — podlega karze grzywny w wysokości od jednego do dwudziestokrotnej kwoty uszczuplonego lub narażonego na uszczuplenie podatku.

ART. 183. Kto, będąc płatnikiem nadzwyczajnego podatku od niektórych zajęć zawodowych, uskutecznia nierzetelne zapisy do księgi przychodów i rozchodów, — podlega karze grzywny w wysokości od jedno- do dwudziestokrotnej kwoty uszczuplonego lub narażonego na uszczuplenie podatku niezależnie od obowiązku zapłaty należności podatkowej.

* ART. 183a. Kto, będąc obowiązanym do potrącenia lub inkasowania podatku na rzecz Skarbu Państwa, nie wpłaci do kasy urzędu skarbowego sum potrąconych lub zainkasowanych, podlega karze grzywny do 5.000 zł lub karze aresztu do 6 miesięcy, albo obu tym karom łącznie.

ART. 184. Kto, prowadząc księgi handlowe lub gospodarcze, odmówił okazania ich, — podlega karze grzywny do trzech tysięcy złotych.

* ART. 185. Kto nie dopuszcza do przeprowadzenia oględzin lokalnych kontroli (art. 99 § 4) lub lustracyj przedsiębiorstw osoby do tego uprawnionej, lub stawia przeszkody w wykonaniu tych czynności, podlega, o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza według kodeksu karnego, — karze grzywny do dwóch tysięcy złotych lub aresztu do trzech miesięcy, albo obu tym karom łącznie.

ART. 186. § 1. Kto, jako świadek lub biegły w swem zeznaniu lub opinji, złożonem przed władzą skarbową lub w dochodzeniu karnem podatkowem, podał świadomie nieprawdziwe fakty, mogące spowodować nieprawidłowy wymiar podatku, utrudnić dochodzenie karne, bądź spowodować zmianę kwalifikacji czynu występnego, — podlega karze grzywny do pięciu tysięcy złotych lub aresztu do sześciu miesięcy, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Złożenie fałszywego zeznania po zaprzysiężeniu pociąga dla sprawcy odpowiedzialność w myśl ogólnych przepisów kodeksu karnego.

ART. 187. (skreślony).

* ART. 188. Kto nie uczyni zadość w wyznaczonym terminie bez dostatecznego usprawiedliwienia wezwaniu, poleceniu lub żądaniu władzy skarbowej, albo nakazowi, wynikającemu z przepisów ordynacji podatkowej lub innych ustaw podatkowych, albo też rozporządzeń wydanych na podstawie ordynacji podatkowej lub innych ustaw podatkowych — podlega karze grzywny do 500 złotych.

DZIAŁ II.

POSTĘPOWANIE KARNE.

Rozdział I.

Wszczynanie, prowadzenie postępowania karnego i wydawanie orzeczeń.

ART. 189. § 1. Wszczynanie i prowadzenie postępowania karnego oraz wydawanie orzeczeń karnych należy do kompetencji władzy skarbowej I instancji, właściwej dla wymiaru podatku.

§ 2. Jeżeli przestępstwo ujawnione zostało przez inną władzę skarbową, należy sprawę przekazać właściwej władzy skarbowej.

§ 3. Jeżeli władza skarbowa uzna, że za przestępstwo należałoby wymierzyć karę aresztu, to przerywa dochodzenie i sprawę kieruje do właściwego sądu.

ART. 190. Wszystkie władze państwowe i samorządowe oraz ich organa obowiązane są w zakresie ścigania przestępstw podatkowych udzielać władzom skarbowym pomocy, a gdyby one natrafiły na ślad popełnienia przetsępstwa podatkowego, obowiązane są donieść o tem właściwym władzom skarbowym, a tymczasem dopełnić tych czynności, jakie okażą się konieczne dla zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa.

* ART. 191. W sprawach o przestępstwa przewidziane w art. 188, wymierzenie kar może nastąpić bez przeprowadzenia dochodzenia karnego. Grzywny z art. 188 wymierza ta władza skarbowa, względem której popełniono przestępstwo.

ART. 192. § 1. Władza skarbowa obowiązana jest należycie rozważyć całokształt materjału dowodowego, tudzież uwzględnić ze ścisłą bezstronnością wszystkie dowody tak na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego.

§ 2. Wiadomości i dokumenty, których treści nie przedstawiono obwinionemu, nie mogą stanowić podstawy orzeczenia, wyjąwszy przypadki zaoczności.

ART. 193. § 1. Przed wydaniem orzeczenia karnego władza skarbowa obowiązana jest przesłuchać protokólarnie obwinionego, którego należy wezwać w tym charakterze w teminie nie krótszym od dni 7-miu, licząc od dnia następnego po doręczeniu wezwania.

§ 2. Wezwanie do przesłuchania ma być doręczone do rąk własnych obwinionego, a gdyby to nie dało się uskutecznić, należy stosować ogólne przepisy art. 155. Wezwanie powinno zawierać pouczenie o skutkach niestawiennictwa.

ART. 194. W razie stwierdzenia przy dokonywaniu lustracji przedsiębiorstw (oględziny lokalne) przestępstwa podatkowego protokół sporządza się niezwłocznie na miejscu wykrycia przestępstwa.

* ART. 195. Władza skarbowa I instancji po sporządzeniu protokółu, stwierdzającego przestępstwo, zagrożone karą grzywny z art. 181, zarządza zamknięcie zakładu handlowego lub przemysłowego, prowadzonego bez świadectwa, o ile w ciągu dni 30 po sporządzeniu protokółu świadectwo nie zostanie nabyte; postanowienie to traci moc z chwilą nabycia właściwego świadectwa przemysłowego.

§ 120.

(1) Zamknięcie zakładu jest dopuszczalne tylko w tych przypadkach, gdy nie nabyto wcale świadectwa przemysłowego.

(2) Jeżeli zakład posiada jakiekolwiek, chociażby nawet i niewłaściwe świadectwo, nie podlega zamknięciu.

(3) Zamknięcie uskutecznia się przez nałożenie pieczęci urzędowych na wejście do zakładu lub w inny sposób, jaki podług miejscowych warunków uznany będzie za najodpowiedniejszy dla wstrzymania w zakładzie prowadzenia handlu lub przemysłu.

(4) Ponowne otwarcie zamkniętego zakładu powinno być dokonane niezwłocznie po okazaniu właściwego świadectwa przemysłowego.

(5) Fakt zamknięcia oraz ponownego otwarcia zakładu należy stwierdzić protokólarnie.

ART. 196. Jeżeli obwiniony bez dostatecznego usprawiedliwienia nie stawi się celem przesłuchania go w terminie, lub nie złoży wyjaśnień pisemnych, orzeczenie zapada zaocznie.

ART. 197. Przy przesłuchaniu obwinionego należy powiadomić go o dotychczasowych wynikach dochodzenia oraz przedstawić mu dowody winy zebrane przeciw niemu.

ART. 198. Przepisy, określające zbieranie materjału dowodowego w postępowaniu wymiarowem, stosuje się odpowiednio w postępowaniu karnem, o ile przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej.

* ART. 198a. § 1. W toku postępowania karnego tak sądowego, jak przed władzami skarbowemi, osoba

odpowiedzialna w myśl art. 171a korzysta ze wszystkich uprawnień, służących obwinionemu; niestawiennictwo jej nie jest jednak przeszkodą do rozstrzygnięcia sprawy i nie czyni orzeczenia w stosunku do niej zaocznem.

§ 2. Osoby odpowiedzialnej nie wolno badać w charakterze świadka lub biegłego.

ART. 199. Orzeczenie wydaje się na piśmie.

ART. 200. Jeżeli wysokość kary zależna jest od rozmiaru uszczuplonego lub narażonego na uszczuplenie podatku, orzeczenie karne wydać należy po wymiarze uszczuplonego podatku przez właściwą władzę wymiarową.

* ART. 201. Orzeczenie karne zawiera:

a) nazwę władzy orzekającej,

b) imię i nazwisko obwinionego,

c) określenie istoty czynu występnego,

d) powołanie podstawy prawnej,

e) wymiar grzywny; jeśli grzywnę wymierzono według wielokrotności podatku — określenie tej podstawy; jeśli grzywna podlega zamianie na areszt (art. 10 prawa o wykroczeniach w związku z art. 162 § 2 i art. 163 ordynacji podatkowej) — wymiar aresztu zastępczego,

f) uzasadnienie, w którem należy przedstawić stan faktyczny, zebrane środki dowodowe oraz także okoliczności łagodzące i obciążające,

g) pouczenie o środkach prawnych,

h) datę i podpis władzy orzekającej.

* ART. 201a. Władza skarbowa, która nałożyła grzywnę, podlegającą zamianie na areszt zastępczy (art. 201 pkt. e), postanawia o wykonaniu kary aresztu zastępczego; o wykonanie zwraca się do sądu grodzkiego miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu skazanego.

Rozdział II.

Środki odwoławcze.

* ART. 202. § 1. Od orzeczenia karnego, wydanego przez władzę skarbową, może skazany albo wnieść odwołanie w terminie zawitym czternastodniowym od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia karnego do władzy skarbowej, albo też zażądać skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, stosownie do art. 640 i następnych kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Wybór jednego z powyższych środków odwoławczych powoduje utratę prawa do wniesienia drugiego, choćby obwiniony wniesiony środek cofnął.

§ 3. Żądanie skierowania sprawy na drogę sądową, zgłoszone przez jednego ze współobwinionych, pociąga za sobą odstąpienie sprawy sądowi także w stosunku do obwinionych, którzy złożyli odwołanie do izby skarbowej.

§ 4. Odwołanie należy wnieść do tej władzy, która wydała orzeczenie.

§ 5. Przepis art. 118 stosuje się odpowiednio do odwołań od orzeczeń karnych, któremi nałożono grzywny na podstawie art. 181 i 188.

§ 121.

Żądanie rozpatrzenia sprawy przez sąd powinno być złożone do władzy skarbowej, która wydała orzecze-

nie karne, w terminie 7-dniowym po doręczeniu orzeczenia karnego (art. 640 Kodeksu postępowania karnego).

* ART. 202a. Odwołanie lub żądanie skierowania sprawy na drogę sądową, złożone przez osobę odpowiedzialną (art. 171a), należy traktować tak, jakby je złożył obwiniony.

ART. 203. § 1. Izba skarbowa orzeka na podstawie dowodów, zebranych w I instancji; może jednak zarządzić uzupełnienie postępowania przez władzę I instancji, bądź uzupełnienie to sama przeprowadzić.

§ 2. Orzeczenie izby skarbowej albo zatwierdza orzeczenie I instancji, albo je zmienia na korzyść skazanego, uniewinniając go lub zmniejszając karę, albo też uchyla całkowicie orzeczenie I instancji z powodu istotnych wadliwości i nakazuje przeprowadzenie na nowo postępowania w I instancji.

§ 3. Od orzeczeń, wydanych przez izbę skarbową, nie służy żaden środek odwoławczy.

ART. 204. Przeciw odrzuceniu odwołania, jako spóźnionego, może skazany wnieść zażalenie do izby skarbowej za pośrednictwem władzy skarbowej I instancji w terminie zawitym 7 dni po dniu otrzymania postanowienia odrzucającego.

ART. 205. § 1. Jeżeli odwołanie od orzeczenia karnego wniesiono w przepisanym terminie, władza skarbowa I instancji przesyła je władzy skarbowej II instancji wraz z aktami.

§ 2. Na skutek podanego w przepisanym terminie wniosku o skierowanie sprawy na drogę sądową władza skarbowa przesyła akta sprawy właściwemu sądowi.

* ART. 205a. Wydanie w postępowaniu karnem orzeczenie sądu, którem bądź uniewinniono obwinionego dla braku podmiotowych cech przestępstwa bądź umorzono postępowanie, — nie ma wpływu na należność podatkową. O tej należności orzekają w postępowaniu wymiarowem i odwoławczem władze skarbowe.

Rozdział III.

WZNOWIENIE.

ART. 206. § 1. Postępowanie karne, zakończone prawomocnem skazującem orzeczeniem władzy skarbowej, może być wznowione na wniosek skazanego, jeśli dodatkowo wyjdą na jaw nowe nieznane dotychczas okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, stwierdzające, że skazany jest niewinny lub że powinien ulec karze niższej od orzeczonej.

§ 2. Wniosek o wznowienie może być zgłoszony w ciągu pięciu lat po upływie roku, w którym skazujące orzeczenie stało się prawomocnem.

§ 3. Wniosek rozstrzyga izba skarbowa, która zarządza w razie potrzeby sprawdzanie wskazanych we wniosku okoliczności.

§ 4. W razie uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania izba skarbowa uchyla orzeczenie karne i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia władzy I instancji, która wydała uchylone orzeczenie. W nowem orzeczeniu nie może być nałożona cięższa kara od kary wymierzonej w pierwszem orzeczeniu.

CZĘŚĆ V.

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE.

DZIAŁ I.

Przepisy przejściowe.

* ART. 207. § 1. Przepisy karne ordynacji niniejszej stosuje się również do przestępstw podatkowych, popełnionych przed wejściem jej w życie.

Przepis ten nie ma zastosowania do spraw w dniu wejścia w życie ordynacji już umorzonych lub rozstrzygniętych, choćby tylko w I instancji. W sprawach tych należy postępować według przepisów dotąd obowiązujących; wznowienie jednak następuje i w tych sprawach stosownie do przepisów niniejszej ordynacji.

§ 2. Za przestępstwa podatkowe, popełnione przed wejściem w życie ordynacji niniejszej, w żadnym razie nie może być wymierzona kara surowsza od kary, przewidzianej dotychczasowemi przepisami.

* ART. 208. § 1. Wymiary podatkowe, będące w dniu wejścia w życie ordynacji niniejszej w toku załatwiania uskuteczniają władze wymienione w art. 7, przy zastosowaniu przepisów dotąd obowiązujących.

§ 2. Do załatwienia odwołań, nie rozstrzygniętych w dniu wejścia w życie ordynacji niniejszej, powołana jest władza, określona w art. 7 lub 8; postępowanie jednak odwoławcze odbywać się ma według przepisów dotychczas obowiązujących.

§ 3. Wymiary dodatkowe z przyczyn, zaszłych przed dniem wejścia w życie ordynacji niniejszej, a ujawnionych po tym dniu, mają być dokonywane w myśl przepisów niniejszej ordynacji.

* ART. 208a. § 1. W stosunku do przedawnień prawa do wymiaru, rozpoczętych przed wejściem w życie ordynacji podatkowej, a w dniu tym według dotychczasowych przepisów jeszcze nieukończonych, stosuje się przepisy ordynacji podatkowej z tem, że początek i przerwanie przedawnienia ocenia się według dotychczasowych przepisów, o ile chodzi o czas przed wejściem w życie ordynacji podatkowej.

§ 2. W przypadku, gdy według dotychczasowych przepisów prawo do wymierzenia podatku nie ulegało przedawnieniu, — bieg terminu, przewidzianego w art. 105, liczy się od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy.

* ART. 208b. Przepisy art. 131 § 4 w sprawie oprocentowania nadpłat nie dotyczą kwot nadmiernie lub nienależnie wpłaconych przed wejściem w życie ordynacji niniejszej.

* ART. 208c. § 1. W stosunku do przedawnień prawa ściągnięcia należności podatkowych (art. 130a), rozpoczętych przed dniem 1 stycznia 1936 r., a w dniu tym według dotychczasowych przepisów jeszcze nie ukończonych, stosuje się przepisy ordynacji podatkowej z następującemi ograniczeniami:

a) początek i przerwanie przedawnienia ocenia się według dotychczasowych przepisów, o ile chodzi o czas przed dniem 1 stycznia 1936 r.;

b) jeżeli termin przedawnienia według ordynacji podatkowej jest krótszy niż według dotychczasowych przepisów, bieg przedawnienia rozpoczyna się z dniem 1 stycznia 1936 r.;
jeżeli jednak przedawnienie nastąpiłoby przy uwzględnieniu początku i terminu przedawnienia, określonych w dotychczasowych przepisach, wcześniej — przedawnienie następuje z tym wcześniejszym terminem.

§ 2. W przypadku, gdy według dotychczasowych przepisów prawo do ściągnięcia należności nie ulegało przedawnieniu — bieg terminu, przewidzianego w art. 130a, rozpoczyna się z dniem 1 stycznia 1936 r.

ART. 209. § 1. Art. 21, 22, 48—51, 125, 130, 131 mają zastosowanie również do opłat stemplowych, oraz do podatków, spadkowego i od darowizn.

§ 2. Art. 171a, 171b, 172, 175, 198a i 202 mają zastosowanie w zakresie przestępstw, przewidzianych z art. 40 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404).

DZIAŁ II.

Postanowienia końcowe.

ART. 211. § 1. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

§ 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do wydania jednolitych tekstów przepisów o państwowych podatkach, do których stosuje się ordynacja niniejsza, z no-

wą numeracją artykułów, z uwzględnieniem zmian, wynikających z ordynacji niniejszej oraz z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitych tekstów.

ART. 212. § 1. Ustawa niniejsza wchodzi w życie na całym obszarze Państwa z dniem 1 października 1934 r.*)

§ 2. Z tym dniem tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe przepisy w materjach uregulowanych w ordynacji niniejszej.

W szczególności tracą moc przepisy:

a) art. 7, 8 i 9 ustawy o podatku od lokali z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 550) w brzmieniu, nadanem ustawą z dnia 17 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 879) w sprawie zmiany ustawy z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168);

b) ustęp trzeci art. 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22-go kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) w brzmieniu, nadanem ustawą z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168);

---

*) *Dekret z 14. I. 1936 o zmianie ordynacji (D. U. R. P. Nr. 3/36, poz. 13) wszedł w życie z dniem 15. I. 1936 r.*

c) §§ 8, 19 — 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17go czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523) w brzmieniu ustawy z dnia 18 marca 1933 roku o przejęciu i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168);

d) art. 6 i 7 ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej przepisów o wymiarze podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 296);

e) ustęp drugi i następne art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej i uzupełnieniu ustawy z dnia 1-go kwietnia 1925 r. w sprawie wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 292) wraz z dalszym ustępem, wprowadzonym ustawą z dnia 17 grudnia 1931 r., tudzież art. 3 i 4 powyższego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej wraz z uzupełnieniem, wprowadzonym przez art. 2 ustawy z dnia 17-go grudnia 1931 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień przepisów o państwowym podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 877);

f) art. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 877);

g) art. 7 i 8 ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. o państwowym podatku od energji elektrycznej (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 880);

h) art. 27, 28, 29, 34, 40 — 55, 57 — 75, 76 ustęp pierwszy, drugi, trzeci, czwarty i ustęp ostatni p. 1 i 2, 77—80, 82—93, 96— 106, 108—119, i 123 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 17, poz. 110);

i) art. 30—75, 83 ustęp drugi, 85, 86, 87 ustęp ostatni, 90—108, 113—124, 126 i 128 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 58, poz. 411);

j) art. 5—7, 9, 13 i 14 ustawy z dnia 19-go grudnia 1931 r. o nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 882);

k) art. 39—53 ustawy z dnia 16-go lipca 1920 r. o podatku od kapitałów i rent (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 517);

l) ordynacja podatkowa Rzeszy z dnia 13 grudnia 1919 r. (Dz. u. Rzeszy, str. 1993).

§ 3. W art. 12 ustawy o podatku od lokali (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 94, poz. 550) skreśla się wyrazy: „w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami".

§ 4. Art. 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) w brzmieniu ustawy z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz .168), otrzymuje brzmienie następujące:

„Szczegółowe przepisy o wymiarze i ustalaniu wartości szacunkowej placów oraz jakie place należy uważać za niedostatecznie zabudowane, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Za czynności, związane z wymiarem i poborem podatku na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast, urzędy skarbowe uprawnione są do pobierania odszkodowania w wysokości 3% sum, wypłacanych temuż funduszowi z tytułu podatku wraz z karami za zwłokę lub odsetkami za odroczenie".

§ 5. W ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 17, poz. 110) wprowadza się zmiany następujące:

a) art. 3 ustęp ostatni otrzymuje brzmienie następujące: „Urząd Skarbowy może wyjątkowo zwolnić od podatku przemysłowego od obrotu ubogich płatników, których podatek nie przenosi kwoty rocznej 100 zł";

b) w art. 36 ustęp pierwszy skreśla się oznaczenie „(art. 27)";

c) w art. 38 dodaje się ustęp drugi treści następującej: „Zakłady handlowe i przemysłowe oraz oddzielne składy winny być zaopatrzone

w znaki (szyldy), umieszczone w miejscach widocznych";

d) w art. 56 ustęp pierwszy wyrazy: „Przedsiębiorstwa, wymienione w p. 1 i 2 art. 52, a prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz przedsiębiorstwa, wymienione w ust. 2 art. 54" zastępuje się wyrazami: „Przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji i przedsiębiorstwa przemysłowe pierwszych pięciu kategoryj, prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiewiedzialnością i inne przedsiębiorstwa, które na zasadzie swych statutów lub specjalnych przepisów są obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia właściwym organom";

e) w art. 56 ustęp trzeci po wyrazie „zeznania" skreśla się przecinek, a wyrazy: „składanego w terminie, oznaczonym w art. 55", zastępuje się wyrazami: „o obrocie".

§ 6. W ustawie o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 58, poz. 411) wprowadza się zmiany następujące:

a) w art. 79, ustęp drugi, końcowe wyrazy: „podany w art. 54" zastępuje się wyrazami: „ustalony przez Ministra Skarbu";

b) w art. 82, ustęp pierwszy, wyrazy: „do przewodniczącego komisji szacunkowej, względnie władzy skarbowej" zastępuje się wyrazami: „do władzy skarbowej";

c) w art. 83, ustęp pierwszy, wyrazy: „przewodniczący komisji szacunkowej“ zastępuje się wyrazami: „urząd skarbowy“;

d) w art. 84, ustęp drugi, wyrazy: „komisja szacunkowa“ zastępuje się wyrazami: „urząd skarbowy“.

§ 7. W art. 50 ustawy z dnia 26 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413), pierwsze trzy ustępy zastępuje się zdaniem następującem: „Doręczenie nakazów płatniczych, jako też innych decyzyj, wydanych przez władzę skarbową w zakresie ustawy niniejszej, następuje w sposób, przepisany w art. 151—156 i 158 ordynacji podatkowej“.

§ 122.

(1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; przepisy § 54 ust. 2 i § 82 wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 1935 r.

(12) W tych terminach tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe przepisy w sprawach, uregulowanych w rozporządzeniu niniejszem.

W szczególności tracą moc przepisy:

a) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29-go września 1923 r. o ulgach w podatkach gruntowych i budynkowych z powodu szkód, poniesionych wskutek działań wojennych i klęsk żywiołowych (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 797);

b) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13-go kwietnia 1932 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie prowadzenia, badania i oceny ksiąg handlo-

wych dla celów państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 412).

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU*)

z dnia 24 września 1934 r,

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o wykonaniu art. 97 i art. 104 Ordynacji Podatkowej).

(Dz. U. R. P. Nr. 91/34, poz. 822).

Na podstawie art. 97 i art. 104 § 2 Ordynacji Podatkowej (Dz. P. R. P. z 1934 r. Nr. 39, poz. 346) zarządza się co następuje:

Do art. 97.

§ 1.

(1) Z gruntów niescalonych w województwach środkowych (białostockie, kieleckie, lubelskie, łódzkie, warszawskie i m. st. Warszawa) i wschodnich (wileńskie, poleskie, nowogrodzkie i wołyńskie), które stanowią obecnie podatkowe jednostki zbiorowe, wymierza się państwowy podatek gruntowy z gruntów całej jednostki, traktując ją jako jedną posiadłość.

(2) Jeżeli jednak którykolwiek z uczestników jednostki zbiorowej przedstawi urzędowi skarbowemu do-

---

*) *Dekret z 14. I. 1936 r. zmienił art. 97 Ordynacji następująco: „Tryb postępowania wymiarowego i odwoławczego co do podatku gruntowego, władze powołane do wymiaru i poboru tego podatku oraz sposób zawiadamiania płatników o podstawie i wysokości wymierzonego podatku określi drogą rozporządzenia Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych“.*

wody, stwierdzające obszar jego gruntu, podatek z tego gruntu, począwszy od najbliższego roku podatkowego, wymierza się indywidualnie po uprzednim ewentualnem przeprowadzeniu klasyfikacji gruntu.

(3) Klasyfikacja gruntów powinna się odbywać w porze roku nadającej się do jej przeprowadzenia.

(4) Klasyfikacji dokonywają komisje klasyfikacyjne w składzie: delegata urzędu skarbowego, jako przewodniczącego, wójta gminy lub jego zastępcy, sołtysa danej wsi oraz dwóch biegłych rolników, powołanych przez przewodniczącego z pośród miejscowych płatników państwowego podatku gruntowego. O dniu klasyfikacji należy zawiadomić zainteresowane osoby na pięć dni przed terminem, wyznaczonym dla dokonania klasyfikacji. O dokonaniu klasyfikacji sporządza się protokół, który powinien być podpisany przez biorących udział w klasyfikacji.

(5) O uchwale komisji klasyfikacyjnej należy zawiadomić posiadaczy klasyfikowanych gruntów w terminie 7 dni po dokonaniu klasyfikacji. Od uchwał komisji klasyfikacyjnej służy prawo odwołania do izby skarbowej za pośrednictwem urzędu skarbowego w terminie 14 dni po doręczeniu uchwały komisji. Postanowienia izby skarbowej są ostateczne.

§ 2.

W przypadkach, przewidzianych w art. 55 Ordynacji Podatkowej, po upływie okresu zwolnienia gruntów scalonych od podatku gruntowego na podstawie art. 12 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scaleniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833)

w brzmieniu ustawy z dnia 18 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 167) urząd skarbowy uskutecznia wymiar państwowego podatku gruntowego odrębnie dla każdego posiadacza.

§ 3.

(1) Wymierzoną na każdą podatkową jednostkę zbiorową kwotę państwowego podatku gruntowego zebranie gromadzkie (rada gromadzka) lub cząstkowi posiadacze gruntów, opłacający dworski państwowy podatek gruntowy, rozkładają pomiędzy poszczególnych posiadaczy gruntów w stosunku do posiadanych przez nich obszarów z uwzględnieniem klasy gruntów.

(2) Zażalenia na postanowienia zebrań gromadzkich (rad gromadzkich) lub cząstkowych posiadaczy gruntów mogą być wnoszone przez poszczególnych uczestników jednostki zbiorowej, w ciągu dni 30 po dniu zapadnięcia postanowienia w sprawie rozkładu podatku, do właściwego urzędu skarbowego.

§ 4.

Urząd skarbowy bada podniesione w zażaleniu zarzuty, w razie potrzeby zarządza sprawdzanie obszaru i klasyfikacji gruntów w trybie przewidzianym w § 1 ust. 3—5 i wydaje orzeczenie, które jest ostateczne.

*Do art. 104 § 2.***)*

****) Brzmienie § 2 art. 104 zostało zmienione dekretem z 1[illegible]. I. 1936 r.*

§ 5.

Sprostowanie, wynikłe z powodu ponownych pomiarów lub klasyfikacji, dokonanych na skutek zmian w pomiarach gruntów przeprowadzonych przez mierniczych przysięgłych, uprawnionych do wykonywania tych prac na zasadzie ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 46, poz. 454), nie stanowi podstawy do dodatkowego wymiaru podatku gruntowego.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia).*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 stycznia 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia o wykonaniu Ordynacji Podatkowej.

(Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 26).

Na podstawie art. 211 § 1 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się ust. 2 § 54 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 września 1934 r. o wykonaniu Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 821).

---

*) *Ogłoszenie nastąpiło w dniu 23. 10. 1934 r.*

§ 2. Przepis ust. 2 § 54 nie będzie stosowany do ksiąg założonych na okres, obejmujący w całości lub w części czas od dnia 1 stycznia 1935 r.

*§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia**).*

**) *Ogłoszenie nastąpiło 15. I. 1936 r.*

SPIS RZECZY

	Art.	Str.
Zmiany w ordynacji podatkowej wprowadzone przez dekret z 14 stycznia 1936 r.		5

CZĘŚĆ I.

PRZEPISY OGÓLNE.

Dział I.

Postanowienia wstępne	(1—3)	17

Dział II.

Władze i ich właściwość	(4—20)	18
Rozdz. I. Właściwość rzeczowa . . .	(4—9)	18
Rozdz. II. Właściwość miejscowa . .	(10—20)	20

Dział III.

Tajemnica urzędowa i wyłączenie urzędników	(21—22)	25

		Art.	Str.
	Dział IV.		
Komisje i sekcje odwoławcze . . .		(23—37)	26
	Dział V.		
Orzeczenia i postanowienia		(38—42)	37
	Dział VI.		
Obowiązek podatkowy		(43—46)	39
	Dział VII.		
Płatnicy i ich zastępcy		(47—52)	40
	CZĘŚĆ II.		
	POSTĘPOWANIE PRZY WYMIARZE PODATKÓW.		
	Dział I.		
		Art.	Str.
Postępowanie przygotowawcze . .		(53—73)	43
Rozdz. I.	Zbieranie danych ewidencyjnych	(53—59)	43
Rozdz. II.	Obowiązki urzędów, płatników i osób trzecich w postępowaniu przygotowawczem	(60—61)	48

		Art.	Str.
Rozdz. III.	Świadkowie i biegli . .	(69—73)	50
	Dział II.		
Postępowanie wymiarowe		(74—107)	56
Rozdz. I.	Obowiązki i uprawnienia władz i płatników w toku postępowania wymiarowego	(74—95)	56
	Oddz. I. Zeznania . .	(74—75)	56
	Oddz. II. Opracowanie materjału wymiarowego	(76)	60
	Oddz. III. Ocena zeznań składanych przez płatników	(77—79)	62
	Oddz. IV. Wezwania .	(80)	63
	Oddz. V. Oględziny lokalne i lustracje przedsięb.	(81—85)	64
	Oddz. VI. Księgi handlowe i gospodarcze . . .	(86—95)	65
Rozdz. II.	Ustalenie podstaw wymiaru i oblicz. podatku	(96—100)	81
Rozdz. III.	Nakazy płatnicze . .	(101—102)	85
Rozdz. IV.	Płatność podatku, zaliczki	(103)	85
Rozdz. V.	Dodatkowe wymiary .	(104)	89

		Art.	Str.
Rozdz. VI.	Przedawnienie prawa do wymiaru	(105—106)	90

Dział III.

Postępowanie odwoławcze		(108—125)	91
Rozdz. I.	Udzielanie podstaw wymiaru	(108)	91
Rozdz. II.	Wnoszenie odwołań i zażaleń	(109—113)	93
Rozdz. III.	Prawa płatników w postępowaniu odwoławczem	(114—116)	96
Rozdz. IV.	Spóźnione odwołanie .	(117)	97
Rozdz. V.	Uprawnienia urzędów skarbowych do rozstrzygania odwołań . . .	(118)	99
Rozdz. VI.	Obowiązki władzy wymiarowej w postępowaniu odwoławczem . .	(119)	99
Rozdz. VII.	Uprawnienia i obowiązki władzy odwoławczej . .	(120—123)	100
Rozdz. VIII.	Prawo skargi przewodniczącego komisji odwoławczej do Najwyższego Trybunału Administracyjnego	(124)	101

		Art.	Str.
Rozdz. IX.	Błędy rachunk., podwójne opodatkowanie . .	(125)	102
	Dział IV.		
Postępowanie szczególne		126—132)	102
Rozdz. I.	Wznowienie postępowania wymiarowego . . .	(126—128)	102
Rozdz. II.	Odroczenia, raty, umorzenia	(129—130)	104
Rozdz. IIa.	Przedawnienie prawa ściągnięcia należności podatkowych	(130a)	
Rozdz. III.	Nadpłaty i zwroty podatkowe	(131—132)	110
	Dział V.		
Odpowiedzialność za podatek . . .		(133—140)	111
	Dział VI.		
Zabezpieczenie wymierzonych należności podatkowych		(140a)	115

CZĘŚĆ III.

PRZEPISY PORZĄDKOWE.

Dział I.

Podania i inne pisma . . . . . (141—143) 117

	Art.	Str.
Dział II.		
Terminy	(144—150)	120
Dział III.		
Doręczenia	(151—158)	122
CZĘŚĆ IV.		
PRZEPISY KARNE.		
Dział I.		
Postanowienia karne	(159—188)	126
Rozdz. I. Część ogólna	(159—177)	126
Rozdz. II. Część szczególna . . .	(179—188)	133
Postępowanie karne	(189—206)	136
Rozdz. I. Wszczynanie, prowadzenie postępowania karnego i wydawanie orzeczeń .	(189—201)	136
Rozdz. II. Środki odwoławcze . .	(202—205)	140
Rozdz. III. Wznowienie	(206)	142
CZĘŚĆ V.		
PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE.		
Dział I.		
Przepisy przejściowe	(207—210)	143

	Art.	Str.
Dział II.		
Postanowienia końcowe	(211—212)	145
Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24. IX. 1934 r. o wykonaniu art. 97 i art. 104 Ordyn. Podatkowej		162
Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 14. I. 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia o wykonaniu Ordynacji Podatkowej		155
Spis rzeczy		157

WYDZIAŁOWA BIBLIOTEKA PRAWNICZA

TABELA POTRĄCEŃ PODATKU DOCHODOWEGO OD UPOSAŻEŃ

wraz
z dodatkiem komunalnym
dla b. dzielnicy pruskiej obowiązująca od 1. stycznia 1936 r.
w opracowaniu Dr. T. Rzepeckiego

obliczona dla zarobków wypłacanych

miesięcznie	**1,— zł**
tygodniowo	**0,70 zł**
porto	**0,25 zł**

Poznań 1936
Wydawnictwo Księgarni Wł. Wilak
Poznań, ul. Podgórna 10. — P. K. O. 201.355.

WPS–5.413

Wyd

Księgarni Wł. Wilak

POZNAŃ, PODGÓRNA 1?

TEL. 10-11 P. K. O. 201 355

Gawlas i Jonsik, sędziowie — Prawo upadłościowe i prawo o postępowaniu układowem . opr. 8,00

Howorka, adwokat — Najem, według przepisów obowiązujących od 1 lipca 1934 r. 1 50

Howorka, adwokat — Ulgi dla rolników . . . 2,00

Howorka, adwokat — Polskie prawo wekslowe i czekowe 3.00

Kamrowski i Dr. Rzepecki — Ordynacja i Ustawy podatkowe . . . opr. 10,00 brosz. 9.00

Kodeks handlowy . . . . . opr. płóc. 2,50

Podatek Dochodowy (tekst ustawy, rozporządzenie wykonawcze wraz z wyciągiem z Ordynacji Podatkowej) . . . . . .

Podatek Przemysłowy (ustawa, rozporządzenie wykonawcze i wyciąg z Ordynacji Podatkowej) . . . . . .

Rzepecki T. Dr. — Prawo o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością 2,30

Rzepecki T Dr. — Przepisy Polskiego Kodeksu Handlowego dotyczące Podróżujących, Ajentów i Przedstawicieli Handlowych . . . 3 80

Rzepecki T. Dr. — Ustawa o spółdzielniach . 2,75

Rzepecki T. Dr. — Rozporządzenie Min. Skarbu w sprawie zryczałtowania podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw 1.00

Rzepecki T. Dr. - Bydgoskie Zwyczaje Handlowe 2.50

Sierakowski — Ustawa o zaopatrzeniu emerytalnem 1,50

Ustawa o opłatach stemplowych - opr. 3,00, brosz. 2,00

Więckowski — Postępowanie nakazowe i upominawcze 1,50